

SERXWEBÛN

HİÇ BİR ŞEY BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜKTEN DAHA DEĞERLİ DEĞİLDİR

SAYI 11 / KASIM 1982 / 2 DM

SSCB devlet başkanı ve SBKP genel sekreteri Leonid Brejnev öldü

Gazetemizi basıma hazırlarken radyolar, Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreteri ve SSCB devlet başkanı Leonid Brejnev'in 10 Kasım 1982 günü geçirdiği bir kalp krizi sonucu öldüğünü duyurdular.

18 yıldan buyana SSCB'nin iç ve dış politikasına damgasını vuran büyük devlet adamı Leonid Brejnev'in ölüm olayı aynı anda tüm dünyada geniş yankılar uyandırdı. Brejnev'in ölümü, dünya proletaryası, ezilen halklar ve ilerici çevreler arasında büyük üzüntü ile karşılanırken, emperyalist ve gerici çevrelerde de daha şimdiden SSCB'nin geleceği üzerine ha-

yali tartışma ve yorumlara yolaçmaya başladı.

19 Aralık 1906 yılında Ukrayna'da bir işçi ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelen Brejnev, 1932 yılında parti üyeliğine kabul edildi. II. Dünya Savaşı sırasında siyasi subay olarak cepheye yer alan ve bu arada tümgeneralliğe yükselen Brejnev, 1952'de merkez komite üyeliğine, 1956'da da bu komitenin sekreterliğine seçildi. 1957 yılında Sovyetler Birliği Yüksek Prezidyumu üyeliğine, Kruşçev'in SBKP'den ihraç edilip iktidardan uzaklaştırılmasından kısa bir süre sonra da parti genel sekreterliği görevine getirildi.

Leonid BREJNEV

Brejnev, dünya politika sahnesinde özellikle detant ve silahsızlanma yönünde harcadığı çabalarıyla da tanınmaktaydı.

PKK Viranşehir davası sürüyor Savaş esirlerinden 15'inin daha idamı isteniyor!

Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı askeri mahkemesinde görülmekte olan PKK Viranşehir davası sürerken, savaş esirlerinden 44'ünün daha dahil edilmesiyle bu davada yargılananların sayısı 254'e yükseldi.

PKK Viranşehir gurubunun son duruşmasında hazırlanan ek iddianame okunarak, kimlik tespiti yapıldı. İddianamede askeri savcı 44 savaş esirinden 15'i için idam, 29'u için de 5 ile 15 yıl arasında değişen çeşitli hapis cezaları istiyor.

Sömürgeci mahkemelerde halen devam etmekte olan PKK davalarında, önceden hazırlanmış olan iddianamelere, ek iddianamelele yeni gruplar eklenmekte, idamdan, ömürboyu hapse kadar en ağır ceza istemlerinin sayısı giderek kabarmaktadır. Çürümüşlüğü ve korkaklığın en açık ifadesi olan ve Kürdistan insanını fiziki olarak imhaya yönelik bu istemler;

savaş esirlerinin faşist mahkemeler önünde yargılandığı Türk sömürgeciliğine tarihin vereceği cezanın kanıtlarıdır.

Bilindiği gibi, cunta öncesinde, kısa mücadele geçmişine rağmen, önemli mesafeler katetmiş bulunan proletarya önderlikli Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, Kürdistan'ın her köşesinde olduğu gibi, Urfa ve dolayısıyla Viranşehir'de de önemli kazanımlar elde etti. Sömürgeci baskı kurumlarına, ajan-muhbir ağına ve yerel feodal çetelere karşı gelişen devrimci mücadele, yöredeki emekçileri özellikle de yoksul köylülüğü, Kürdistan tarihinde ilk defa açılmış bulunan ulusal kurtuluş sürecine dahil etti. En geniş halk kesimlerinin bu sürece girmesi ile birlikte kendi çöküşünün giderek yakınlaştığını gören Türk sömürgecileri, 12 Eylül cuntasıyla bu süreci durdurmanın telaşı içine düştü. Yüzlerce devrimciyi sokakta ve dağda kurşunla-

yarak, onlarcasını zindanlarında işkencehanelerde katlederek, binlerce insanımızı tutuklayarak, asılsız suçlamalarla önüne geleni PKK'li ilan ederek en ağır cezaları vermeye çalışıyorlar.

Ama 21 Mart'tan bu yana Diyarbakır Askeri Cezaevinde yaşanan gerçekler, bu yolun hiçbir zaman çözüm olmadığını ve olamayacağını en açık göstergesidir. Sömürgeci Türk cuntasının zindanlarında işlediği her cinayet yepyeni bir sürecin başlangıcı olmuş, Mazlumlar, Hayriler, Kemaller ve diğer yoldaşlarla doruğa varan direniş, artık hiçbir gücün altedemeyeceği boyutlara ulaşmıştır.

PKK'li savaş esirleri şimdi çok daha güçlüdürler. Onlar, önderlerinden aldıkları güçle ve onlarla birlikte faşist mahkemeler önünde haykırmaya ve Türk sömürgeciliğini yargılamaya devam edeceklerdir.

"...şehit düşen yoldaşlarımızın anısını devrimci mücadelemizin gücü yapacağız"

Değerli yoldaşlar;

Şili MIR (Devrimci Sol) Hareketi acı, hayranlık ve saygı ile PKK-MK üyesi M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR ve Akif YILMAZ'ın ölümlerine kadarki kahramanca mücadele azmini selamlıyor.

Onlar yaşamlarının son anına kadar Türk askeri rejimine karşı direndiler.

Ortak olan devrimci mücadelelerimizde halklarımızın en seçkin evlatlarının şehit düştüklerini biliyoruz. Fakat bizler, onların direnişlerini kendilerine örnek alan partili ve partisiz binlerce yurtseverin PKK'nin ve MIR'in saflarında savaşarak Türkiye ve Şili'deki askeri diktatörlükleri yıkıp, bunların yerine adaletli bir toplumu Kürdistan ve Şili'de kuracaklarını da biliyoruz.

Bunun için diyoruz ki; şehit düşen yoldaşlarımızın anısını devrimci mücadelemizin gücü yapacağız. Hiçbir kanlı dikta uluslararası düzeyde gelişen devrimci birliğimizi durduramayacaktır.

**Zafer Kürt Halkınındır!
Durmaksızın Zafere Kadar!**

MIR (Şili Devrimci Sol Hareketi)

Erzurum Karayazı'da operasyon

37 devrimci ve yurtsever PKK'li oldukları iddiasıyla gözaltına alındı

9. Kolordu ve Erzurum, Ağrı, Kars, Artvin illeri Sıkıyönetim Komutanlığı basın ve halkla ilişkiler şubesinin 12.11.1982 tarihli açıklamasına göre, Erzurum-Karayazı Hınıs ve Muş'un Varto ilçelerinde sürdürülen operasyonlar sonucu 37 kişi yakalanmıştır. Açıklamalarda PKK mensubu oldukları söylenen bu kişilerin, örgütlenme faaliyeti içinde oldukları, duvarlara yazı yazmak vb. suçlarla tutuklandıkları bildirilmektedir.

Bu olay, sömürgeci faşist cuntanın kitleler üzerindeki baskısını ve Kürdistan Kurtuluş güçleri karşısında duyduğu korkuyu açıkça göstermektedir.

Sömürgeciler, halkın sürekli kaba kını ve öfkesini, direnişe dönüşmesini engellemek için baskı faaliyetlerine daha da hız vermişler.

İşçileri, öğrencileri, esnafları, kadınları, memurları, köylüleri büyük bir korkuyla izlemekte, iki insanın bir araya gelişinden dahi kaygı duymaktadırlar. PKK Hareketinin kitleler üzerindeki itibarını ve kinini mutlaka örgütlü bir direnişe dönüştürmesini çok iyi bilen sömürgeciler, bu nedenle sıradan bir araya gelişleri dahi örgütlenme olarak kabul etmekte ve insanları en zaruri ihtiyaçlarını dahi karşılayacak ölçüde birbirleriyle iliş-

kileri olmayan tek tek bireyler düzeyine indirgemek istemektedirler. Kapıldıkları paniğin bir sonucu olan bu düşüncelerinin ortaya çıkardığı bir ürün olarak üç yaşındaki çocukları dahi gözaltına almakta, çocuk yaşta öğrencileri PKK üyesi olma iddiasıyla tutuklayıp, işkence tezgahlarına yatırmaktadırlar.

18 Ağustos 1982 tarihinde Erzurum ili Karayazı ilçesinde bir teksir makinasının çalınmış olduğu bahaneyle sürdürülen operasyonlarda 37 kişinin tutuklanması olayı da bu uygulama ve anlayışların bir sonucudur. Düzmece bir takım iddialarla bugüne kadar çok kişiye yüklemek istedikleri ve daha birçok kişiye de yüklemek isteyecekleri aynı 'suçlar'dan yargılanmak istedikleri bu insanların gerçekte tek suçları yurtsever olmalarıdır. Suç olarak belirlenen diğer tüm nedenler ise tutuklamaya mazeret oluşturmak için icat edilmiş bahanelerdir.

PKK davası avukatı Hüseyin Yıldırım açıklıyor

● Kemal PİR'in cenazesinin teslim alınışı sırasında babası tüm sömürgeci subayların yanında bağıarak şöyle demiştir; "Hey Kemal! sen bu iki tahta arasına sığacak adam mıydın. Senin hakkın, uğruna canını verdiğin Kürdistan toprağına gömülmektir. Ancak anan üzülüyor, seni onun için götürüyorum."

● Cenazesine Bingöl ve çevre köylerden binlerce insanın katıldığı M. Hayri DURMUŞ'un son sözlerini ayrıca belirtmek istiyorum: "Gerek tutuklanmadan önce ve gerekse tutuklandıktan sonra Partiyeye karşı görevimi tam olarak yapamadığım için kendimi suçlu hissediyorum. Mezarıma borçlu yazınız."

● Ne kadar titiz ve duyarlı davransam da Mazlum ve arkadaşlarının direnişini hiçbir kelime ve cümleyle ifade etmem mümkün değildir. İnancım odur ki, Kürdistan ulusal tarihinde yeni bir dönem başlamıştır. Bu dönemi yaratanlar hakkında ciltlerce kitap yazılacaktır. Ve her kitap yazıldıkça bu dönemi yaratan önder ve militanlar, Kürt ulusunun kalbinde kutsal bir değer olarak yaşayacaklardır. Bugün bu dönemin bilincinde olmayanlar, yazmayanlar, yazamayanlar, yarın mutlaka yazacaklardır. Yazılacak kitap ve makalelerin her sayfasında ve her cümlesinde Mazlum, M. Hayri ve Kemal PİR ismini gururla anacaklardır.

yazısı dördüncü sayfada

"Çevik Kuvvetler" in Kürdistan'a yerleştirilmesi kesinleşti

Özellikle son günlerde dikkatler yeniden "Çevik Kuvvetler" in Kürdistan'a yerleştirilmesi üzerinde yoğunlaşmaya başladı. Dünya basın ve yayın organlarında sık sık konuyla ilgili haber ve yorumlar yayınlanmaktadır.

BBC radyosu, Türkçe yayınlar bölümü, 20 ve 27 Ekim tarihli yayınlarında, muhabiri M. Ali Birand'ın bu konuda yaptığı açıklamalara yer verdi. M. Ali Birand 20 Ekim 1982 günü açıklamasında şunları söylüyor;

"Amerika ile Türkiye arasında varılan bir anlaşmanın yankıları sürüyor. Türkiye'nin özellikle doğu bölgelerindeki on havaalanının modernizasyonu ve gerekçeleri tartışılıyor Batı çevrelerinde. Yapılan resmi açıklamalara rağmen, bu modernizasyonun NATO Enfaksütürükür programıyla ilgili olmadığı açıklandı. NATO yetkilileri bu sütrükür programında böyle bir projenin bulunmadığını ve Amerika'nın, tüm masrafları kendisinin karşılayacağını belirtiyorlar. Biz NATO'nun başlamış projeleri için dahi yeterli para bulamadığımızdan dolayı bunları tamamlayamıyoruz diyen bir NATO yetkilisi, sadece pistlerin onarımı ile kalmıyor. Verilen bilgiye göre asıl üzerinde durulan nokta alanların etrafında yapılacak olan ek inşaatlar. Bunlarsa; yakıt, cep-

hane, depolama, telekomünikasyon ve hatta bazılarında yatakhaneler. Taraflar arasındaki anlaşmanın bir diğer noktasına da Türk ve Amerikan pilotlarının ortaklaşa eğitim yapmaları, alanlara iniş ve kalkışların nasıl kullanılacağı oluşturuyor, yetkililerin değişimiyle Amerikan pilotları alışına kadar bu çalışmalar sürecektir. Şimdi en çok üzerinde durulan nokta bu alanların hangi amaçla kullanılacağı. Amerikalı yetkililerin verdikleri bilgilere göre bu alanlar doğrudan doğruya NATO için kullanılacak, yoksa NATO dışı "Çevik Kuvvetler" i için değil."

Daha önceki sayılarımızda da belirttiğimiz gibi, "Çevik Kuvvetler" in Kürdistan'a yerleştirilmesi kesinlik kazanmıştır. Buna karşılık Türk dışişleri bakanlığı sözcüsü Nazmi Akıman ve Halûk Bayülken konuyla ilgili yaptıkları cevabı açıklamalarında "Çevik Kuvvetler" in Kürdistan'a yerleştirileceğini şimdilik dolaylı bir biçimde de olsa kabul etmiş, ancak bunun iç savunma ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik olduğunu söylemişlerdir.

BBC muhabiri M. Ali Birand 27 Ekim 1982 günü bu konuda da şu açıklamalarda bulunuyor;

Devamı 18. Sayfada

İÇİNDEKİLER

	Sayfa
Haber Yorum	2-3
PKK Davası Avukatlarından Hüseyin Yıldırım Açıklıyor ...	4-5
Ortadoğu'da, Türkiye'de, Kürdistan'da Mevcut Durum, Muhtemel Gelişmeler	6-7-8
Bloka Direnişçilerimizi Saygıyla Anıyoruz	9
Kürdistan Halkının Devrimci Şiddeti Ulusal Kurtuluş Savaşı ve Ulusal Kurtuluş Siyaseti	10-11-12-13
Kürtçe yazılar	14-15
ABD-Türk Ortak Savunma Gurubu; Çevik Kuvvetler ve Kürdistan'daki Gelişmeler	16
Şili Sosyalist Partisi Genel Sekreteri ile Röportaj	17
Büyük Ekim Devrimi	20

Bir yurtsever, "yakınım oğlunu görmek için 950 bin lira rüşvet verdi..."

Diyarbakır Askeri Cezaevi'ndeki insanlıkdışı uygulamalar konusunda bugüne kadar çok şeyler söylendi. Ama henüz gün yüzüne çıkmayan gerçekler de vardır. Sizlere oğlu içinde olan bir yakınımın tanık olduğu; en barbar, en iğrenç, insanı insanlığından utandıran uygulamalardan birini açıklamakla, halkıma karşı duyduğum sorumluluğu eksik de olsa yerine getirdiğim inancındayım.

Kürdistan'ın şehrinde oturan yakınım, sık sık gittiği halde 6 aydan beri bir türlü göremediği oğlunu ziyaret için günü yine Diyarbakır'a geliyor. Ama görüşürmüyolar. Sıkıyönetim Komutanlığına verdiği dilekçelerden de hiçbir sonuç alamıyor. Bu durumda tek çaresi kalıyor o da rüşvet vermek. Cezaevinde görevli bir yüzbaşıya 100 000 lira vererek "oğlumun dirisini bir kez göreyim yeter" diyor. Yüzbaşı ancak üç gün sonra kendisine cevap verebileceğini belirtiyor. Üç günün sonunda kendisine verdiği cevap; "oğlunu cezaevinde araştırdım ama bulamadım. Senin oğlun gizli bir yerde tutuluyor. Eğer onu mutlaka görmek istiyorsan bu işi ben değil, daha üstteki yetkililer yapabilirler. Yalnız bunları söylediğimi kimseye söyleme, yoksa ikimiz de vururlar" oluyor.

Bunun üzerine adamcağız neyi varsa satıyor. Bu arada hayli de borçlanarak cebine koyduğu 850 000 lira ile bu kez direkt sıkıyönetim komutanlığına başvuruyor. Zor bela Sıkıyönetim Komutanlığıyla görüşüyor. Aç komutan parayı görünce "kimseye söylememen şartıyla oğlunu gösteririm" diyor. "Eğer aksi olursa kendini de oğlunu da ölmüş bil" diye de tehditler savuruyor. Ve kendisinden akşamın geç saatlerinde verdiği adrese gelmesini istiyor.

Yakınım akşam söylenen saatte, verilen adrese geliyor. Sivil giyinmiş 3 kişi, gözlerini bağlayarak askeri bir cemseyle yola çıkarıyorlar. Tahminen bir saat gittikten sonra cemseden iniyorlar. Yaklaşık 200 m. kadar yayan gittikten sonra bir merdivenden iniyorlar. Merdivenin 27 basamak olduğunu söylüyordu. Yürürken sık sık ayağı tökezlediğinden götürüldüğü yerin bir mağara olabileceğini sanıyordu.

Basamaklar bittikten sonra gözlerindeki bağı açıyorlar. Çevresine göz gezdirdiğinde getirildiği yerin çok geniş, rutubetli ve çok pis olduğunu görüyor. "İçerde demir kafesler içinde zincire vurulmuş çok sayıda tutuklu vardı, hepsi bir kemik yığını haline getirilmiş, etrafı kan ve ağır bir ölü kokusu kaplamıştı. İşkencede ölenleri bir köşede üstüste yığılmışlardı,

belki 50-60 kişi vardı. Bu durumda oğlumu tanımam mümkün değildi. İki kişi de sürekli benimle geziyor ve çabuk davranmamı istiyorlardı. Oğlum ismini çağırma çağırma bulabildim. Sesimi tanımıştı ancak 'baba' diyebilirdi. Ayağa kalkacak durumu yoktu, saç sakal birbirine karışmış ağzı kurumuştur. Bana 'ne olursun biraz su iste' dedi. Yanımdakilere yalvarıp yakararak bir bardak su zor alabildim. Suyun yarısını oğlum içti, diğer yarısını da iki arkadaşına verdi. Yanımdakiler bunu görünce çok kızdılar, böyle yapacağımı bilseydik getirmezdik diye. Konuşurken oğlum bana dedi ki; 'baba bizi burdan sağ çıkarmazlar, hepimizi öldürürler. Benden ümidinizi kesin, hergün işkencede 5-6 kişi öldürüyorlar. Her çeşit işkence yapıyorlar'

On dakikalık bir görüşmeden sonra, yakınımı gözlerini bağlayarak, yeni tehditler de savurarak tekrar geri getiriyorlar. Birkaç gün sonra da Sıkıyönetim Komutanlığına 2 milyon 500 bin lira rüşvet vererek oğlunu cezaevi koşuşuna aldrabiliyor.

PKK İzmir davası sonuçlandı

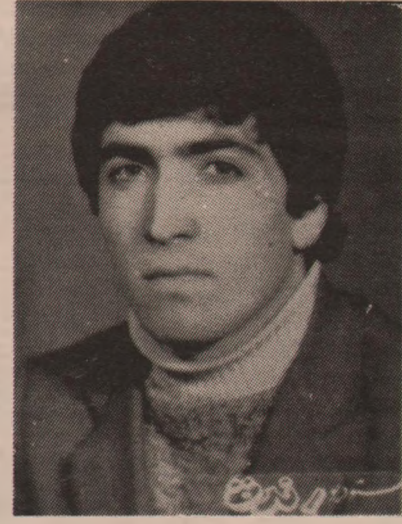
Cemal ŞERİK ömürboyu hapis cezasına çarptırıldı!

Ege Ordu Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Nolu askeri mahkemesinde görülmekte olan İzmir PKK davası ka rara bağlandı. Yargılamalar sonucunda PKK'na üye olmakla suçlanan Cemal ŞERİK önce ölüm, sonra ömürboyu hapis cezasına çarptırılırken, aynı davada yargılanmakta olan Hatice KASAR 10 yıl 3 ay 10 gün ağır hapis ve İzmir'de 3 yıl 8 ay 13 gün genel gözetim, Mehmet SAKAL, Ali TEKİN, Hasan ŞUH 5'er yıl, 6'şar ay hapis, 1 yıl 10 ay 6 gün Nazilli'de genel gözetim altında bulundurma, Meral ERKAN ise 1 yıl 4 ay 20 gün hapis cezasına çarptırıldı.

PKK İzmir davasından yargılanan devrimcilere verilen cezaların da ortaya koyduğu gibi, sömürgeci faşist Türk cuntası, üzerlerinde en küçük bir kanıt bulunmamasına karşın, PKK militan ve taraftarlarına en ağır cezaları yağdırmakta, bu yolla kitleler üzerinde yeniden kuracağı ve sömürgeci Türk devletinin Kürdistan'daki varlığını biraz daha uzatacağı umuduyla yaşamaktadır.

Ezilen halklar, ellerinden zorla alınan haklarını yeniden kazanmak için emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı yürüttükleri soylu mücadelelerini kanlarıyla sulayarak zafere ulaştılar ve ulaşıyorlar. Bu mücadeleler süreci içinde tarihin sayfalarına yüzlerce yeni kahramanın ismi kazıldı, halâ da kazılıyor. Eğer bugün birçok halk zulmün çemberini kendi halkasında parçalamış ve darmadağın edebilmişse bunda verilen şehitlerin payı büyüktür.

Bütün ezilen halklar gibi, bugün Kürdistan halkı da böyle şanlı bir mücadeleyi kendisine kader edinmiştir. Her türlü ilerici gelişmenin eşi görülmedik bir barbarlıkla engellenmeye çalışıldığı Kürdistan'da halkına önderlik eden, onun bu kaderi zaferle çizmesinde belirleyici rol oynayan proletarya önderliği, gelişmesinin her aşamasında en azgın saldırılara göğüs germiş, hazırlanan imha planları ve operasyonlar sırasında yüzlerce şehit vermiş, ancak her yeni döneme şehitlerinin bıraktığı şanlı mirasla mücadelesini daha da güçlendirerek girmiştir.

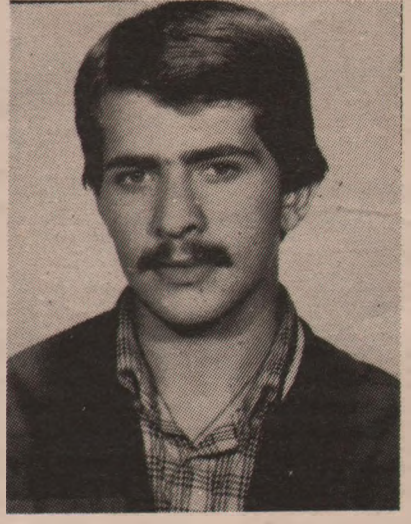
Metin YILMAZ

Kürdistan halkı devrimci mücadelesinde doğduğu günden başlayarak nice Hakiler, Haliller, Delliler, Metin Yılmaz ve Kâzım Aydınlar verdi toprağa ve daha da verecek. Ancak beyinlerimizde işledikleri devrim bilinci kullandığımızda haykuran sesleri ve yüreklerimizde taptaze duran anılarıyla kovanından çıkmaya hazır yağlı bir kurşun gibi atıldık kavgaya ve atlacağız.

Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesi ile Türkiye devrimci-demokratik hareketini yoketmek için iktidara oturtulan cunta, zindanlarda, sokakta, köyde ve dağda en azgın terörünü estirdi. Ulusal Kurtuluş Mücadelemizde ve önderimiz PKK'na karşı en çalgin yoketme metodlarını uygulamaya koydu. Kurşunladı insanlarımızı sokakta, köyde, dağda ovada... topyekûn bir halkı işkencelere çekti, kadın, çocuk, ihiyar demeden. Daha da alevlendi isyan ateşimiz, bir kat daha çelikleşti yüreklerimiz. Sürdü kavga, direniş doruğa vardı zindanlarda. Tarihin tanık olmadığı direniş örnekleriyle ölüm kolaylaştı, acı da öyle.

Silahsız ve savunmasız bir durumda sergilenen bu direnişler düşmanı korkuya boğdu. Cesetlerimize bile işkence yapacak kadar canavarlaştılar.

Kasım 1981'de Metin YILMAZ ve Kâzım AYDIN'ın üzerine de aynı korkuyla saldırdılar. Silahsız oldukları halde Metin YILMAZ ve Kâzım AYDIN'ın yumrukları, tırnakları, dişle kendilerine karşı direndiklerini gören sömürgeci kolluk kuvvetleri, onlara zindanlarda mücadele etme olanağı vermemek için oracıkta kur-

Kazım AYDIN

şunladılar. Bu durum düşmandaki korkuyu olduğu kadar, gerçeğin bir başka yönünü de göstermekteydi. Mücadelemiz ciddi boyutlara ulaşmıştı. PKK'nin önderliğinde gelişen bu savaşta, sömürgecilerin elindeki silahlar bir bir alınmakta, düşman her girişiminin ardından büyük bir hüsrana uğramaktaydı. Artık halk savaşı aşamasına giren mücadelemizin gücü karşısında, düşmanın geliştirdiği tüm yöntemler bütün vahşetine rağmen iflas etmekteydi.

Açıktır ki, düşmanla girişilen silahlı çatışma sonrasında şehit düşmek her savaşta karşılaşılan doğal bir olaydır. Ama silaha karşı, silahsız durmak ve vurulmak çok daha anlamlı ve değişik bir olaydır. Böyle bir olay, sömürgeci düşmanın kendisine karşı direnen insanlardan duyduğu korkunun çizildiği en açık tablodur. Bu tablo PKK yoldaşları Kâzım AYDIN ve Metin YILMAZ tarafından bir kez daha çizildi. Metin YILMAZ, Kâzım AYDIN, Şamil BATMAZ, Erdoğan SÖNMEZ yoldaşlar Pülümür'ün Mutu nahiyesinin "Kırmeşe" köyünde buldukları bir sırada, sömürgeci kolluk kuvvetlerinin baskınına uğramış, tamamen savunmasız bir durumda da olsa düşmanın üzerine yürümüş, yoldaşlarımızın bu cesaretinden ürken düşman onları oracıkta kurşunlamıştı. Olay sonrasında Metin YILMAZ ve Kazım AYDIN yoldaş şehit olurken, diğer yoldaşlarda yaralı olarak düşmana esir düşmüşlerdi.

Devamı 18. Sayfada

Okuyucu Mektupları

Derya derya selam olsun bağımsızlık yolunda döğüşenlere...

Klasik bir sömürge olan ülkemiz Kürdistan'ın jeo-politik yapısının taşıdığı önem, Ortadoğu'da kilit bir nokta üzerinde oluşunun bilinci içinde hareket eden sömürgeci-faşist yönetim, gelişen ulusal bağımsızlık mücadelemizi engellemek amacıyla birçok yeni girişimlerde bulunmaktadır. Sömürgecilerin halkımızın devrimci mücadelesinin karşısına çıkardığı en son kozlarından olan cunta, tüm gücüyle halkımız üzerine çullanarak, onu sindirebilmenin yollarını aramaktadır. Yönetime geldiğinden buyana büyük bir yoketme hareketini başlatmasının yanı sıra, anti-propaganda ile psikolojik savaşta da ağırlık verilmiş, Çevik Kuvvetler meselesi Nato'da sömürgeciler tarafından ısrarla gündeme getirilmiş, Çevik Kuvvetlerin yerleştirilme alanı olarak Kürdistan toprakları seçilmiştir. Kürdistan halkının direncini kırmak amacıyla, Türkiye'deki resmi-sivil, ajan-provokatör ve işkenceci militarist güçlerin ağırlıklı bir bölümü ve en seçmeleri Kürdistan'a seferber edilmiştir. Türkiye kentlerinin hemen hepsinde sıkıyönetim kaldırılmış, buralarda bulunan milis kuvvetleri Kürdistan'a takviye edilmiştir. Bugüne kadar, dizdikleri asılsız iddianemelere dayanarak onbinlerce insan tutulmuş, birçoğu işkencelerde çürütülerek sakat bırakılmış, ve katledilmiştir.

Cuntanın Kürdistan'daki yoğunluk kazandırdığı bir diğer şey de askeri tatbikatlarıdır. Halkımız ve devrimcileri yıldırarak ve yoketmek amacıyla süreklilik kazandırdığı bu tatbikatlar yoluyla cunta PKK'lı militanların mevzilendiği dağları

Sömürgeciler insanlarımızın da ötesinde dağlarımızı yönediler...

bir bir tamam ve bombalamıştır. Bu taramalar sırasında birçok yiğit militan ve yurtsever katledilmiştir. Siirt'in Maradan dağı 45 gün işgal altında tutularak, taş taş üstünde kalmayacak bir tarzda bombalanmıştır. Sömürgecilerin insanlarımızın da ötesinde dağlarımızı yönelmeleri ve Maradan dağına hedef almalan boşuna değildir. Çünkü Maradan dağı 1933 yıllarında Kürt isyancılarının iyi bir kalesi ve bannağı olmuştur.

Şehirlerimiz kasaba ve köylerimiz üzerinde uygulanan baskı, zulüm ve vahşet politikası, insanlarımızı kan kusturmaya, cinayetlere ve sakat bırakmaya devam etmektedir.

Vietnam ve Sovyetler Birliği gibi devrimini kanla başaran birçok ülkede, devrimciler mücadele ederken; revizyonist, oportünist ve teslimiyetçi akımlar ve temsilcileri de mücadelenin başında "ajan, faşist" vb. çamurlar atarak devrimci gelişmeyi engellemeye çalışmışlar, sıcak savaş döneminde ise gerçek kimliklerini gizlemenin ortaman kaldığından mücadele alanlarını terketmişlerdir. Bu tür örnekleri bizim ülkemizde de görmek mümkündür. Geçmişte PKK'ya "milliyetçi", "ajan" vb. çamurlar atan o sözde komünistlerimize soruyoruz; şu anda neredeler? Değil savaş alanlarında metropol kentlerinde bile izlerine rastlamak mümkün değil. Ama görevleri henüz bitmemiştir. Mücadelemizin kesin zaferi için atılmış önemli adımlardan biri olan FKBCD (Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi)'ne ve PKK'ye saldırmaya çalışan oportünistlerden başkası olabilir mi? Ama bugün sömürgecilerin Kürdistan halkından yiyecekleri şamanın aynımsı

oportünistler de mutlaka beyinlerinde hissedeceklerdir.

Ortadoğu ve Avrupa'da geliştirilen işkiler ve yapılan gösteri, miting, direniş ve benzeri eylemler yurtsever halkımızın gücüne güç katarken; sömürgecilerin yüreğine büyük korkular salmıştır. Bunun bir sonucu olarak cunta, sehpadaki ölüm yerine, işkencede ve çatışmada ölüm yolunu seçmiştir. Bu durumuyla cezaevleri açık savaşın verildiği alanlardır. Buralarda düşenler ya birşeyler kaybeder veya kazanırlar. "Cezaevleri kinin, nefretin, öfkenin haykırdığı bir volkandır" şianının nice deneyimler sonucunda ortaya atıldığını halkımız çok iyi bilmektedir.

Cezaevlerinde «Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür» şianını haykırarak hayatlarını feda eden yiğit PKK'lı savaş esirleri gibi, dışarda da bu örneklerle hemen hergün raslamak mümkündür. PKK savaşçıları ve sempatanları cezaevleri dışındaki savaş alanlarında da direnmeyi ve direnerek ölmeyi dünya halklarına sembolize etmişlerdir ve edeceklerdir...

Halkımız PKK'na olan güvenini yitirmemiştir. Direniş doruğu olan PKK Hareketinin safalarında direniş süreklileştirmektedir. Öyle ki bu gelişmeler etkisini metropol kentlerinde de hissettirmektedir. Buralarda bulunan Kürdistanlı işçiler de boş durmamakta, mücadelelerinin zaferi için çalışmaktadırlar. Partimiz (PKK) 1979 yılında yayınladığı bir bildiriye halka ve yurtseverlere şöyle sesleniyordu; "...bilinci olanlar bilinciyile, silahı olanlar silahıyla, malı olanlar malıyla, hiçbir şeyi olmayanlar ise yüreği ve inancıyla girmelidir kavgaya..."

Evet, bu çağrı günümüz koşullarında daha geniş kesimlerde yankısını bulmaya devam ediyor. Halkımız, silahı, malı, canı, bilinci, yüreği ve inancıyla girmiştir bu kavgaya. Bu kavga artık halkın kavgasıdır. PKK etrafında saf tutan Kürdistan halkı ve militanları savaşıyor.. savaşıyor.. savaşıyor...

Hepinizi devrimci selamlarla selamlanır, selamlanır...

K.Y. Turgutlu

Kürdistan Devriminin sesi Serxwebün'a

Bugün 20 Eylül 1982. Ve saat gecenin yedisini. Sizlere Batman'dan yazıyorum. Bu ilk mektubumda daha çok yöremiz üzerinde uygulanan sömürgeci baskıları anlatmak istiyordum. Ama Filistin olayı beni böyle bir yazı yazmaktan alıkoydu.

Televizyon haberleri veriyor kin, nefret ve lanetli bakışlarla Filistin katliamını seyrediyoruz. Acımız büyük. Bu canavarlığı, bu hunharlığı yapanlara insan sıfatını yakıştıramıyoruz. Vahşi bir hayvandan da beterler.

Filistin olayı bütün dünyada olduğu gibi, ulusal ve sosyal kurtuluşun

acılarını çeken halkımız arasında da büyük yankılar uyandırdı. Sarsılmaya bir inanca, yılmayan bir güce ve kutsal bir milli duyguya sahip olan Filistin halkının mücadelesini tüm ezilen halklar gibi halkımız da büyük bir takdirle karşıladı. Mücadelemize çok benzeyen Filistin halkının mücadelesi hepimizin beyninde ve yüreğinde büyük bir iz bıraktı. Vatan toprağının kutsallığını bir kez daha anladık, inancımız pekişti. Kara toprağın vatan olabilmesi için daha çok mücadele, daha büyük fedakârlık ve cesaretle çalışmamız gerektiğini daha iyi kavradık.

İnanır mısınız, ilk kez böyle cesetler görüyorum. En şiddetli doğa olaylarında bile böyle bir facia, bu kadar çok ceset görmedim. Üstüste yığılmış cesetler ve televizyonda halkımıza aynı acıları yaşatmak isteyen faşist Türk sömürgecilerinin insana tiksinti veren tımturaklı demecileri. Ama başta halkımız olmak üzere, bütün dünya halkları faşist Türk sömürgecilerinin de bu acı senaryonun baş mimarlarından biri olduğunu biliyor. Ve onlar bunun hesabını fazlasıyla verecekler.

Filistin halkının mücadelesinden güç alan Kürdistan halkının çok yakın bir zamanda mücadelesini yükseltmeye ve Filistinlilerin durumuna düşmek pahasına da olsa daha fazla ezilmeyi kabul etmeyeceğine inanıyorum, inanıyoruz.

F.Ö. Batman

— Yaşasın Kürdistan ve Filistin Halklarının Devrimci Direniş Mücadelesi!

— Kahrolsun Emperyalizm, Siyonizm ve Bölge Gericiliği!

Cunta, yaptığı karşı-devrimci savaş provalarıyla halkımızı ve devrimcileri sindirmeyi hedefliyor!

Ekim ayı içinde 6. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı sahasında üst-üste iki ayrı tatbikat yapıldı. Genel Kurmay Başkanlığınca planlanan tatbikatlar serisinden olan ve Faruk Gürler ve Yıldırım 82 Tatbikatı adıyla uygulamaya geçirilen bu planın, gerçekleştirildiği dönem içinde amaçları ve sonuçları üzerinde durmak gerekmektedir.

Kürdistan halkının tarihi boyunca çokça tanık olduğu bu tatbikatlar, gerçekleştirildiği dönem itibarıyla ayrı bir özellik taşımaktadır. Türk burjuvazisi, Kürdistan üzerindeki egemenliğini askeri zoruna dayanarak kurmuş ve bu temel üzerinde kurumlaştırmıştır. Halkı her dönemde örgütsüz bırakmanın temel aracı olarak gördüğü askeri zorunu, hiçbir baskı ve soykırım uygulamalarından çekinmesizin hayata geçirmiş ve bu uygulamalarda yüzbinlerce Kürt insanı katliama uğramıştır. 1940'larda isyanların kanla bastırılması ardından, Kürdistan'ın en ücra köylerine kadar askeri birlikler gönderilmiş ve oluşturulan karakol sistemiyle Kürt halkı Kemalist burjuvazisinin zor çemberi

İçinde sindirilmeye çalışılmıştır. 1940'lardan 1970'li yıllara kadar hüküm süren durgunluk ortamında, derinliğine geliştirilen zor uygulamaları, bu dönemde halkın çok büyük öfke ve kin duymasına karşın ciddi bir tepkiyle karşılaşmamış ve Türk burjuvazisi Kürdistan üzerindeki hakimiyetine dayanarak en "istikrarlı" dönemin olacağını bulmuştur. Türk burjuvazisinin bu egemenliğinin Kürt halkı açısından nelere mal olduğunu ve bu dönem süresince maruz kalınan barbar uygulamaları belirtmeye bile gerek yoktur. Egemen sınıflarının tam bir ihanet içinde buldukları, emekçi kesimlerince kendi örgütlenmelerini henüz yaratamadıkları bir dönem olan bu yıllarda, argütsüz, dağınık bir halkın duyduğu tüm başkaldırı isteğine rağmen sessiz bir konuma itilmesinin nasıl gerçekleşebileceği bilinen bir durumdur.

Sömürgeci Türk burjuvazisi halkın dağınık ve örgütsüz olduğu dönemlerde dahi Kürdistan karşısında duyduğu korkuyu gizlememiş, bir yandan en sinsi bir biçimde Kürdistan gerçekliğini inkar ederken, öte yandan da

İçten içe bu alanda gerçekleşebilecek en küçük bir kıpırdanışı dahi ezme doğrultusunda yoğun bir faaliyet yürütmüştür. Ordu ve MIT'in elele yürüttüğü faaliyetlerde, direnişe zemin olabilecek her şey yok edilmeye çalışılmış ya da teslimiyete zorlanmıştır.

1970'li yıllardan itibaren Kürdistan'daki gelişmeler nasıl ki bu halkın tarihinde yeni bir anlam taşıyorsa, bu yıllardan başlayarak Türk sömürgeciliğinin uygulamalarındaki anlam da derinleşmiştir.

1970'li yıllar, Kürt halkının proletarya önderliğinde bağımsızlık ve özgürlük düşüncelerinin yeşerdiği ve bu anlamda tarihinde ilk defa kurtuluş umutlarının gerçeklik kazandığı yıllardır. Baskı ve zor uygulamaları altında başını yaşadığı karanlıktan çıkaramaz duruma getirilen Kürt halkı, doğan bağımsızlıkçı karakterle yeniden hayat kazanmış ve Kürdistan her alanda ve her koşulda bu canlanışı yaşamıştır. Bağımsızlıkçı hareketin gelişip güçlenerek 1978'lerde bir parti haline gelişiyle daha da anlam ve güç kazanan bu canlanış, Türk sömürgeciliğini de derinden sarsmış, artık yok saydığı Kürdistan sorununun bu kez tarihin tüm hesaplarını sorarak karşısına dikilmesi karşısında çılgına dönmüştür. Özellikle 1978 ve 1979 yılları süresince meydana gelen gelişmeler hatırlanırsa bu çılgınlığın ölçüsü görülecektir. Kürdistan'da devrimci kurtuluş mücadelesinin gelişmesini daha doğuş aşamasında Haki KARER'i ve 1978 Mayıs'da Halil ÇAVGUN'u katlederek durdurmaya çalışan Türk burjuvazisi, bu gelişimi durduramadığında saldırılarını son kerteye vurdurarak 1978 Aralık ayında Maraş katliamını düzenlemiş ve Kürdistan'da kendisine karşı geliştirilecek bir hareketi pahalıya ödeyeceğini bu katliam ve soykırım uygulamalarıyla hatırlatmak istemişti. Ancak, Türk sömürgeciliğinin bütün bu

Devamı 19. Sayfada

Faşist cunta tatbikatlara yoğunluk kazandırıyor.

Anayasa ile ilgili faşist propaganda gezilerine başlayan cunta başı, halklarımızın gelişen mücadelesinden duyduğu endişe ve telaşı gizleyemiyor!

Cuntanın başı Evren, 7 Kasım 1982 günü "halkoyuna" sunulacak olan anayasayı tanıtmaya adı altında düzenlenen faşist propaganda gezilerine, her türlü söz ve basın yasağı ardından 25 Ekim 1982 günü Trabzon'da başladı.

12 Eylül 1980'de iktidara gelen askeri-faşist cunta, iki yılı aşan yönetimi süresince amaçladığı hedeflere varmak bir yana, devrim ve karşı-devrim arasındaki çelişkileri daha da keskinleştirdiği gibi, hakim sınıfların kendi içlerindeki çelişkileri de arttırmıştır.

Aşamalı olarak ortadan kaldırılmayı hedeflediği devrimci ve demokratik güçler üzerindeki azgın terör ve baskı uygulamalarını sürdüren cunta, giderek Türk burjuvazisinin kendi sözleri olan çevreler de yönelmiş, işbirlikçi burjuvazinin en azgın, en gerici kliği dışında hiç bir kesime yaşama olanağı bırakmamıştır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı ve Türkiye Devrimci Hareketinin gelişimi karşısında kapıldıkları korku ve panikle cuntayı alkışlayan kesimler dahi, bugün, yaşama olanaklarının kalmadığını görmekte ve ürkek te olsa seslerini yükseltmeye başlamaktadırlar. Devrimci muhalefetin gelişimi ve özellikle de Kürdistan Kurtuluş Savaşının yükselişini hâlâ en büyük tehlike olarak görmelerine karşın, cuntanın uygulamaları ile ekonomik ve siyasal arenadan silindiklerini gören bu kesimlerin, muhalefetlerini giderek daha da yükseltmeleri kaçınılmaz olacaktır.

12 Eylül faşist cuntasının "anayasa" oyununda açıkça sergilediği gibi, kendi çıkarlarını dahi ifade edemez duruma getirilen bu kesimlerin de, siyasal alternatif yaratılabilmek için orduya sarılmaktan başka yolları kalmamış gibidir. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin siyasal iktidarı sürdürme ve yaşama tek aracı olan ordu, 12 Eylül

ile birlikte gerçekte en büyük darbeyi kendine vurmuştur. Hiçbir çevreye siyasi arenada görünme olanağı bırakmayarak ve ekonomiden siyasete kadar, her alandaki yönetim ve yürütme gücünü kendi elinde toplayarak, orduyu, burjuvazinin siyasi çekişme ve çatışmaların odağı haline getirmiştir. "Türk milletinin iradesinin tek ve birleşik temsilcisi" olarak gösterilen Türk Ordusu, bundan böyle en sinsi daleverelerin ve burjuva çevrelerin çekişmelerinin sürdüğü alan olacaktır. Tüm bu gelişmeler, burjuvazi içindeki çelişkilere bağlı olarak, orduda da artan çelişkilerle parçalanmanın mümkün olduğunu göstermektedir. Kendileri için muhalefet etme yolları dahi tıkanan burjuva çevrelerinde orta ve küçük-burjuvazi, giderek devrimci muhalefete yaklaşırken, üst kesim ise yönetimde birleşme yolları aramaya yönelecektir. Bu durum, devrim ve karşı-devrim arasındaki saflaşmanın daha da keskinleşmesini getirecek ve devrimci gelişimin hızını arttıracaktır.

Evren'in, 25 Ekim 1982'de Trabzon'da başlayan propaganda konuşmalarında da açıkça görüldüğü gibi, cuntanın karşısına aldığı çevreler genişlemiştir. Evren, açık düşman ilan ettiği devrimci güçlerin yanında, en çok bu çevrelere saldırmış ve hatta bunları saldırılarının hedefi haline getirmiştir.

Bunun anlamı açıktır...

Türk burjuvazisinin çeşitli dönemlerde ve çeşitli amaçlarla iktidara getirdiği siyasi partiler, Türk burjuvazisinin içinde bulunduğu çıkmazdan kurtaracak ekonomik ve siyasal koşulları yaratmada yetersiz kalmış ve devrimci mücadelelerin gelişimi karşısında gösterdikleri acizlik, Türk burjuvazisinin ifadesi olarak devletin otoritesinin sarsılmasında önemli rol oynamışlardır. Çıplak askeri zorla bu

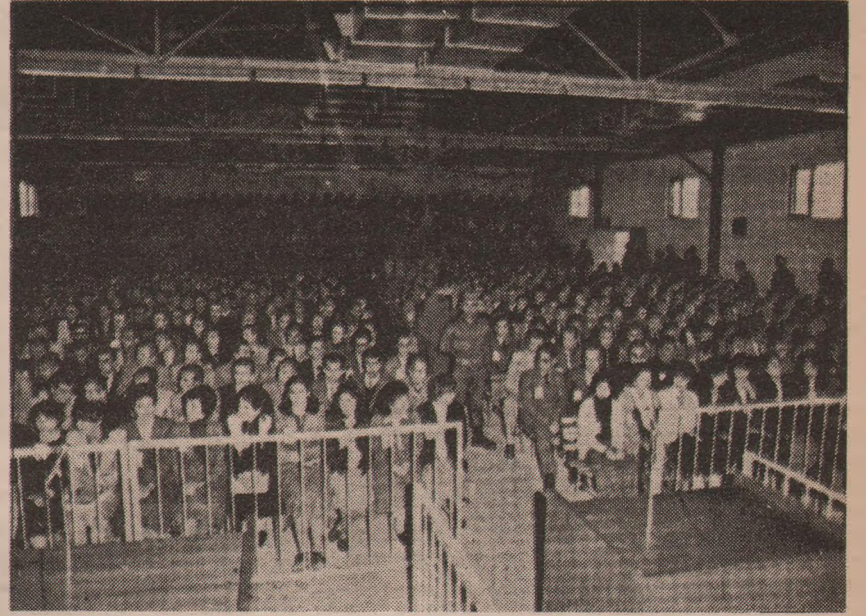
otoriteyi yeniden egemen kılma çırpınışı içinde bulunan cunta, bunların burjuvazinin çıkarlarını korumadaki yeterisizliklerini ortaya koymada ve bunun üzerinde laf üretilmede tekelci burjuvazinin en gerici kesimi adına haklı gerekçeler bulabilmek ve eleştirilerinin konusu haline getirebilmek. Ancak, ne Türkiye devrimci-demokratik ve işçi sınıfı hareketi için ve ne de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı için kitleler karşısında kendisini haklı çıkaracak bir çıkışı yolu bulamamakta, "yiğitlik" "evlat sevgisi..." vs. vs. demogojiler ardına sığınmaktadır.

Resmi partileri eleştirerek 12 Eylül'ün gerçekleşmesine haklılık zemini yaratmak isteyen cunta, devrimci güçler karşısındaki zayıflığını bizzat kendi ağzından ifade etmektedir. Diyarbakır konuşması bunun için ilginç bir örnektir. Muhafız güçleri üçe ayrılan Evren, devrimciler için açıkça şunları söylemektedir: "Yalnız dış güçler değil, içimizde dolaşan ve bu dış güçlere yarıdaklık yapanlar da az değildir. Bunlar müsait zamanı kollar. Normal düzene geçmiş hazırlıklarının başladığı bu günlerde de, o hain iç güçler dış ortaklarıyla birlikte faaliyete geçmişlerdir. Hele normal düzene geçtikten sonra bu faaliyetlerini daha da çoğaltacaklardır. Bundan hiç şüpheleniz olmasın. Bunların yaptıkları ve bundan sonra yapacaklarını da biz istemeye istemeye de olsa, normal karşıyoruz. Zira bunlar, kendileri artık muayyen bir ideolojiye angaje olmuşlar, beyinlerini yıkamışlardır. Bu gibilere ne yaparsanız, ne söyleseniz de para etmez. Onları, kafalarını kesmeniz inandıkları bu sapık ideolojilerinden ayıramazsınız. Gerçi bunların içinde olupta sonradan hakikati görüp anlayanlar ve doğru yolu bulanlar da mevcuttur. Bunu da inkâr edemeyiz. Fakat bunlar maalesef azınlıkta

Devamı 18. Sayfada

ANKARA

DEVİRİMCİ YOL DAVASI BAŞLADI

Devrimci Yol merkez davasına 18 Ekim 1982 günü Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Nolu Askeri Mahkemesinde başlandı. 418'i tutuklu toplam 574 devrimcinin yargılandığı bu davada, 186 devrimci idam talebiyle yargılanmaktadır.

Devrimci Yol merkez davasının başlanmasına yakın cunta karalama kampanyasına yeniden yoğunluk kazandı. Türk basın ve yayın çevrelerine Devrimci Yol'a ve devrimcilere yönelik yalan ve demogojiyeye dayalı propagandalarıyla bu kampan-

yaya en iyi biçimiyle eşlik ettiler.

12 Eylül öncesinde Türkiye kentlerinin ağırlıklı bir bölümünde gelişme gösteren Devrimci Yol'a yönelen bu saldırılar şaşırtıcı değildir. Devrimci Yol Kitlese bir güçtür. Faşist cunta, kitleleri sindirmenin yolunu, devrimcilere ve devrimci hareketlere saldırmakta görmektedir.

Ama bugün yaşanan gerçekler, cuntanın harcadığı bütün bu çabaların sonuçsuz kalacağını şimdiden göstermektedir.

Devrimci Yol üyesi bir devrimci İstanbul'da katledildi!

Öte yandan Turgay ERBAY adındaki Devrimci Yol üyesi bir devrimcinin de 21 Ekim 1982 günü İstanbul'da katledildiği öğrenildi. Bilindiği gibi Turgay Erbay, bundan bir süre önce tutuklu bulunduğu Haymana Cezaevi'nden tedavi için Ankara'ya getirilirken yolda kaçmayı başarmıştı.

Olaydan sonra cunta yetkililerinin yaptığı açıklamalar her zamanki gibi, "intihar etti" yalanı oldu. cuntanın bur

tür yalan ve karalamaları devrimcileri kitlelerden tecrit etmeye yöneliktir. Fakat devrimci evlatlarını çok iyi tanıyan kitleler, böyle bir yolun devrimciler tarafından değil, ancak düşman güçler tarafından benimsenebileceğini çok iyi bilmektedir. Cuntanın bu yalan ve karalama kampanyası, kitlelerin devrimcilere olan güvenini hiçbir zaman sarsamayacak, tersine bu güven daha da pekişecektir.

Köln'deki Türk başkonsolosluğu işgal edildi!

Türkiye'nin Almanya'daki Köln başkonsolosluğu 3 Kasım 1982 günü Devrimci Sol'a mensup bir gurup devrimci tarafından işgal edildi. Saat 11.45'te başlayan işgal, aynı gün geceyarısı 02⁰⁰ sularında sona erdi.

İşgal sırasında konsolosluk görevlilerini rehlin alan devrimciler, eylemi faşist cuntayı ve anayasasını protesto etmek ve bu uygulamayı Avrupa kamuoyunda duyurmak amacıyla yaptıklarını belirttiler. Olay Avrupalı çev-

reler arasında geniş yankılar uyandırdı.

Eylem süresi boyunca çeşitli sloganlarla amaçlarını dile getiren devrimciler, daha sonra Alman makamlarından iltica talebinde bulunarak eyellerine son verdiler.

Bu arada Avrupa'nın bazı kentlerinde de, eylemden sonra tutuklanan devrimcilerin serbest bırakılmaları için çeşitli gösteriler yapıldığı bildirilmektedir.

Şili ve Kürdistan halklarıyla dayanışma gecesi yapıldı

Almanya'nın Recklinghausen şehrinde 16 Ekim 1982 günü MIR (Şili Devrimci Sol Hareketi) ve PKK (Kürdistan İşçi Partisi) taraftarlarıncı iki ülke halkının dayanışmasını güçlendirmek için bir gece yapıldı.

Şili'de, Kürdistan'da ve diğer ülkelerin mücadelelerinde şehit düşmüş devrimcilerin anısına yapılan saygı duruşunu takiben Şili ve Kürdistan'da verilen mücadelelere ilişkin konuşmalar ile başlayan gece; Şili'de sosyal yaşamı konu alan bir dia gösterisi, Şili müzik gurubu, Kürt folkloru ve müziğinden oluşan zengin bir program Şilili, Kürt, Alman ve Türklerden oluşan kalabalık bir kitlenin katılımı ile enternasyonalist bir hava içerisinde başarıyla son buldu.

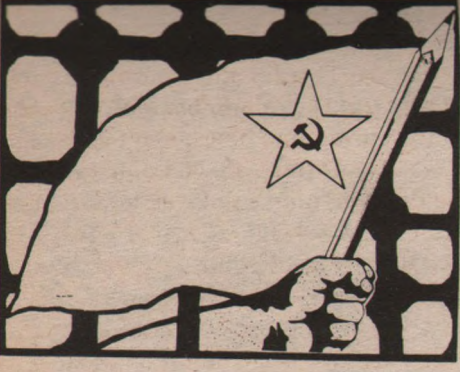
Tarihi geçmiş ile içinde buldukları politik koşullar bakımından birbirine benzer acıları yaşayan ve aynı kutsal dava için mücadele eden, birbirinden binlerce kilometre uzakta iki halkın dayanışması böyle bir gece

ile daha da somut bir anlam kazandı.

11 Eylül 1973'te Şili'de, 12 Eylül 1980'de Türkiye'de işbaşına gelen cuntaların emperyalist sistemin yerel işbirlikçileri olmaları, Şili ve Kürdistan halklarının bu cuntalara karşı mücadelelerinin de dünya devrimci hareketi bütününe kopmaz birer parçası olmaları dolayısıyla bu mücadeleler birbirlerini yakından etkilemektedir.

Halkların yaşamlarını, kültürlerini, devrimci mücadelelerini ve bu mücadelelerden çıkardıkları tecrübeleri birbirlerine aktarmaları, mücadelelerinin zaferi ve proletarya enternasyonalizminin vazgeçilmez bir gereğidir. Yapılan dayanışma gecesine bu yönüyle bakıldığında önemi ve anlamı daha iyi anlaşılacaktır.

Yaşasın Şili ve Kürdistan Halklarının Devrimci Mücadeleleri!
Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

PKK DAVASI AVUKATLARINDAN HÜSEYİN YILDIRIM AÇIKLIYOR!

14 Temmuz 1982 günü son olarak çıktığı mahkemede Mehmet Hayri Durmuş, başlattıkları direniş kararını şöyle açıklıyordu: "Bizim siyasi savunma yapma hakkımız kısıtlanmaktadır. Cezaevinde, ceza amiri tarafından baskılar yapılmaktadır. Mevcut durum emirlerle yönetilmektedir. Bazı arkadaşlarımızın açıklamalarının hür irade ile olmadığını, baskı ile olduğunu belirttiler. Beni bir odaya kapattılar, bazı arkadaşlarıma, gözletme deliğinden bakın, Mehmet Hayri açıklama yapıyor diye açıklama yaptırmaya zorladılar. Bazı arkadaşlarımız, Mazlum Doğan, Ferhat Kurtay, Eşref Ayak yakıldılar ve asılarak öldürüldüler. Siyasi bir dava görülmektedir. Bizler, ideolojimize bağlı olduğumuzu söyledik. Bunun savunmasını yapacağız. Bu bizim yasal hakkımızdır. Mevcut koşullar altında duruşmaya gelmenin gereksizliğine inanıp, ölüm orucuna başlıyorum."

Başta Kemal Pir olmak üzere başka bir çok tutukluda aynı görüşe katıldıklarını, vurgulayarak direnişe katılma kararını aynı duruşmada belirttiler. Aynı gün Mehmet Hayri Durmuş ve arkadaşlarının büyük bir kısmı 35'inci koğuştan alınarak, yine tecrit bölgesi olan hemen yanbaşındaki 37'nci koğuşa götürüldüler. Burada günlerce süren işkenceler sonucu, Mehmet Hayri Durmuş, Kemal Pir ve Akif Yılmaz şehit düştüler. Muzaffer Ayata ile arkadaşlarının kolları kırıldı ve aralarında Mustafa Karasu, Ali Çiçek ile Bedrettin Kavak'ın da bulunduğu daha bir çok direnişçi ise komaya girdiler.

Halk içinde büyük tepkiler yaratan bu olaylar sonucu ziyaretçiler, ölümü öldürmeyi düşünmeden cezaevi önünde askerlerin gırtlığına yapışıyordu. Direniş devam etti. 30' a yakın PKK militanı koma halinde hastahaneye kaldırıldı. Gelişmeler karşısında telaş ve endişeleri artan sömürgeciler, avukatlarla ve bazı ailelerle pazarlığa girmeye çalıştılar. Ancak hiç bir sonuç alamadılar. Direnişçilerin aileleriyle askeri hastahaneye giden bir kaç kurmay albay ve yarbay, koma halinde bulunan Mustafa Karasu ve Mehmet Şener'e "size Osmanlı sözü veriyoruz. Tüm şartlarımız kabul edilmiştir." diyerek direnişten vazgeçmelerini istemişler ve hatta cezaevindeki işkenceci yüzbaşı Esat Oktay Yıldırım ve yarıdakçıları bu nedenle görevden alınmışlardır. Ancak bunlara rağmen PKK militanları, kendilerine yazılı teminat verilmedikçe ve şartları yazılı olarak kabul edilmedikçe direniş sürdüreceklerini söylemişlerdir.

Mehmet Hayri Durmuş, Kemal Pir ve Akif Yılmaz'ın cenazeleri, mühürlenmiş tabutlar içinde açılmamak kaydı ile belirli aralıklarla ailelerine teslim edildi. Amaç açıktı. Tabut açılırsa, kırılmış kol ve bacaklardan, vücutlarının her yerinde bulunan darp izlerinden çirkef uygulama ve amaçları daha açık olarak teşhir olacaktı.

Kemal Pir'in cenazesinin teslim alınışı sırasında babası tüm sömürgeci subayların yanında bağırarak şöyle demiştir. "Hey Kemal, sen bu iki tahta arasında sığılacak adamıydın. Senin hakkın, uğruna canını verdiğin Kürdistan toprağına gömülmektir. Ancak anan üzülüyor, seni onun için götürüyorum." Cenazeler askeri birlikler nezaretinde götürülmüştür.

Cenazesine Bingöl ve çevre köylerden binlerce insanın katıldığı Mehmet Hayri

"Üç yıla yakın bir süredir aralıksız baskı, işkence ve imha uygulamalarına maruz bırakılan ve bütün bu uygulamalara karşı aralıksız ve eşsiz bir direniş yükselten PKK önderlerinden M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR ve devrimci militan Akif YILMAZ 8-20 Eylül tarihleri arasında faşist Türk canileri tarafından katledildi"

Durmuş'un son sözlerini ayrıca belirtmek istiyorum: "Gerek tutuklanmadan önce ve gerekse tutuklandıktan sonra Partiye karşı görevimi tam olarak yapmadığım için kendimi suçlu hissediyorum. Mezarıma borçlu yazınız."

İki yıldan beridir aralıksız bir biçimde yıldırma ve teslimiyete zorlama amacıyla sürdürülen bu baskı, işkence ve imha uygulamaları ile, PKK önder ve kadrolarının buna karşı, bağımsızlık ve özgürlük düşüncelerinden taviz vermemek, partilerinin ve halkın onurunu yüceltmek amacıyla sürdürdükleri akıllarmaz direniş mücadelesi, bütünüyle kitlelerin ve dünya kamuoyunun gözleri önünde cereyan etmektedir. PKK savaşçıları son direnişlerini de her şeyi göze alarak mahkeme tutanaklarına geçirmeyi başarmış, ve böylece mesajlarını tüm insanlığa, devrimci ve demokratik kamuoyuna ulaştırmışlardır. Gelişmeler bu kadar açık olmasına ve bu gelişmeler sonucunda PKK önderleri M. Hayri Durmuş, Kemal Pir ve diğer savaşçılardan Akif Yılmaz'ın şehit edilmeleri binlerce insan tarafından cenaze törenlerinde fiili olarak da protesto edilmesine rağmen; bu olay, cuntanın titizlikle uyguladığı suskunluk politikası nedeniyle ne Türkiye ve ne de doğal olarak dünya basınında tek kelime ile bile yer almamıştır. Bu nedenle, başından beri bu davalardaki gelişmelerin yakından takip etme şansına sahip olmuş ve yine bu dava nedeniyle tutuklanarak PKK mensuplarına uygulanan baskı ve işkencelere de tanık olmuş bir kişi sıfatıyla, bu davanın avukatı olarak kısa da olsa yapacağım bu açıklama ile, devrimci-demokratik kamuoyu ve dünya ilerici insanlığının dikkatlerini ısrarla gizlemeye çalışılan bu davaya ilişkin bazı gelişmelere ve gerçeklere çekmek istiyorum.

Sıkıyönetim ilânından itibaren devam eden Elazığ davasına ilavetten, 14 Nisan 1981 günü Diyarbakır'da başlayan PKK (Kürdistan İşçi Partisi) davası nedeniyle, Sıkıyönetim Askeri Mahkemeleri bünyesinde savunma avukatı olarak görev yaptım. Bu uzun müddetin 10 aya yakın bir süresini de tutuklu olarak cezaevinde geçirdim. Bu süre içindeki gelişmelerin en yakın ve en canlı tanığı olarak yapacağı, bu yazılı açıklamada özellikle kamuoyuna yeterince ve tam olarak yansımadığına inandığım, PKK önderlerinden Mazlum Doğan, Mehmet Hayri Durmuş, Kemal Pir ve Akif Yılmaz'ın şehit edilmeleri ve sonrası gelişmeler üzerinde duracağım. Daha sonra ise, özellikle 1979 ilk toplu tutuklamalarından bugüne kadar olan uygulamalar hakkında daha geniş açıklamalarda bulunmayı düşünüyorum. Tüm açıklamaların ispatlı ve belgelere dayalıdır.

Ne kadar titiz ve duyarlı davransam da Mazlum ve arkadaşlarının direnişini hiç bir kelime ve cümle ile ifade etmem mümkün değildir. İnançım odur ki, Kürdistan ulusal tarihinde yeni bir dönem başlamıştır. Bu dönemi yaratanlar hakkında ciltlerce kitap yazılacaktır. Ve her kitap yazıldıkça bu dönemi yaratan önder ve militanlar, Kürt ulusunun kalbinde kutsal bir değer olarak yaşayacaklardır. Bugün bu dönemin, bu öncülüğün bilincinde olanlar, yazmayanlar, yazamayanlar, ya-

nn mutlaka yazacaklardır. Yazılacak kitap ve makalelerin her sayfasında ve her cümlesinde Mazlum, Mehmet Hayri ve Kemal Pir ismini gururla anacaklardır.

Toplu tutuklamaların yapıldığı 1979 yılından önce, sömürgeci istihbarat ve ajan kurumlarının bazı tespitleri vardı ve bu tespitlerde bilinçli ve kararlı kadrolar tehlikeli olarak belirlenmişti. Polis sorgulamalarındaki işkence metod ve yöntemleri de bu tespitlere göre uygulandı. Yasal süreyi aşan gözaltı ve uzun işkence döneminde çok sayıda devrimci katledildi. Şehit edilen devrimcilerin bir kısmını belli mahallelere götürüp cesetlerine kurşun sıktılar. Cesetleri ailelerine teslim ederken yaptıkları açıklamalarda ise, "yer tesbitine giderken kaçtı, açılan ateş sonucu vuruldu" dediler. Birçok devrimciyi ise işkenceden öldürdükten sonra cesetlerini yok ettiler. Ailelerinin müracaatlarına da serbest bırakılmış oldukları yolunda cevap verdiler. Oysa sorulan kişi çoktan öldürülmüş ve cesedi de yok edilmiştir. Öldürülenin evinin çevresine nöbetçi koyarak, baba ve annelerinin müracaat ve şikâyet için bir tarafa gitmelerini engellediler. Şikâyete ve bir tarafa gitmeye yelteneni ağır işkencelere tabi tutular. Bu yöntemlerle şikâyet mekanizmasını da susturarak, olayların kamuoyuna yansımalarını önlediler.

Ağır işkencelere rağmen ölmeyenlere gözü kapalı düzmece ifadeler imzalatılarak, sevk olunan mahkemede tutuklayıp Askeri Özel Ceza ve Tutukevlerine gönderdiler. Uygulamanın ikinci ve önemli safhası burada başlar. Bu safhada yöntem ve uygulamalar üç gayeye yöneliktir.

1- Uygulanan ağır işkencelerden sonra iyi niyet ve acıma kisvesi altında sık sık görüşmeler yaparak, hazırlanan psikolojik etkileme ortamında kişiye inanılması güç parlak vaadlerle kendilerine inandırmaya ve ajanlaştırmaya istenilen istikamette kullanmaya çalışmaktadırlar.

2- Birinci aşamada tutukluyu, iyi niyet ve acıma kisvesi altında ikna edemiyor ve yapılan tüm parlak vaadlere rağmen ajanlaştıramıyorsa, insanlıkdışı ağır işkence uygulama ve yöntemleri başlamaktadır.

İşkencenin çeşitleri ve metodları hakkında kamuoyu yeterince aydınlatılmamıştır. Şu kadarını belirteyim ki; Diyarbakır Özel Askeri Ceza ve Tutukevinde uygulanan işkence metodlarının çeşitliliği ve ağırlığın bir tek emsalini en ilkel ve vahşi milletlerde dahi bulmak mümkün değildir. Başına yanıcı olmayan bir madde sarıp cırtlıplak alevlerin içine atma, işkence sopalarıyla dış çekme, çift ve tek ayakla asma, kasıkları patlayınca kadar falakada dövme, ısının sıfırın altında olduğu zamanlar kenef içinde dondurma, makaralı ipe cinsel organlardan asma, cop ve sopa sokmak gibi eza metodlarından tutun da, insanın en kutsal değerlerini hiçe sayan uygulamaların tümü mevcuttur. Şuursuzlaştırmak için günlerce aç susuz, sigarasız ve uykusuz bırakma yöntemleri uygulanmaktadır. Bu uygulama sonucu çok kişi yaşamını yitirmiş, sakat kalmış ya da felç olmuştur. Bu uygulamalarla kişi, direniş gücü yok edilerek suskunluğa itilmekte, cezaevinin ağır ku-

ral ve yöntemlerine uymaya ve dolayısıyla teslimiyete zorlanmaktadır.

3-Bu aşama; birinci ve ikinci aşamada ajanlaşmayı ve teslimiyetçiliği kabul etmeyerek direnişlerini sürdürenlerin değişik yöntem ve uygulamalarla toplu imha safhasıdır.

1979 yılında Elazığ Sıkıyönetim Komutanlığı Adli Müşaviri Hakim Binbaşı Demir Nart ve daha sonra da Sıkıyönetim Komutanı Korgeneral Talat Çetinelli'nin ağzından duyduğum bir sözü aktarmak isterim: "Bizim korkulu rüyamız PKK'dir". Bu düşüncenin ürünü olan bariz uygulama ve yöntemler Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı Ceza ve Tutukevinde, mahkemelerinde sergilendi. Polis sorgulamasında, cezaevinde ve mahkemelerde PKK kadro ve taraftarlarına insanlıkdışı işkencelerle imha metodları uygulanıyordu.

Diyarbakır Özel Askeri Cezaevin'de bir tarafta idareye teslim olarak tüm kurallara uyan ve hatta bu uygulama sonucu koşullarına televizyon vermek suretiyle mükaafatlandırılan kişiler bulunuyor, diğer taraftan ise ajanlaşmayı ve teslimiyeti reddedip işkencede etleri erimiş sadece bir kemik yığını haline gelen PKK önder kadro ve militanlarının hafızalara zor sığacak direnişleri, bağımsızlık ve özgürlük haykırıları yükseliyordu.

T.C yasalarında müebbet hapse mahkûm olmuş bir kişinin, işkencesiz ve zaruri ihtiyaçları karşılanmak şartı ile tek başına en fazla iki ay tecrit edilmesi en ağır ceza olarak kabul edilirken, PKK kadroları 35'inci koğuş adıyla anılan hücrelerde en içren işkence ve zulüm altında yıllardır direnmektedirler. İki kişilik hücrelerde 20 hatta 30 kişi tutulmakta, uyuşturucu madde ile robot haline getirilmiş gözü dönmüş işkence timleri, günün 24 saati en ağır işkence metodları uygulamaktadırlar. Ağır işkence ile birlikte, en zaruri ihtiyaçlarından dahi yoksun bırakılan PKK kadroları, ölü görünümündedirler. Yapılan aralıksız işkenceler nedeniyle çılgın ve inilti seslerinden çıldırmamak bir irade ve güç meselesidir. Bu uygulamalar öylesine çırgından çıkmıştır ki, mahkeme dönüşü tek başıma kaldığım hücrenin önünde durumumu merak edip bana bakan, o büyük insan Mehmet Hayri Durmuş'un, bu hareketinden dolayı gözümün önünde sağ elinin tüm parmaklarını kırıp elinin arka tarafına yapıştırdıklarına tanık oldum. Bana yapılan işkenceye dayanmayıp, işkenceci yüzbaşı Esat Oktay Yıldırım'a "Avukattan ne istiyorsunuz, bu davanın adamı biziz, ne hesabınız varsa bizimle görün diye" bağırarak Mazlum Doğan, Kemal Pir, Mehmet Şener ve daha bir çok PKK militanının hücrelerinden alınıp, yapılan ağır işkenceler sonucu akşam üstü kan-revan içinde ve baygın bir şekilde hücrelerine bırakıldıklarını gördüm. Cezaevi kurallarına uymadıkları, marş söylemedikleri için işkence timlerinin hücreleri kan çanağına çevirdiklerine tanık oldum.

Bütün bu uygulamalar açık bir gerçeği ortaya koyuyordu. Amaç kamuoyundan gizli o kapalı kutu içinde PKK önder kadro ve militanlarını imha etmektir. Bunun için, her gün değişen sinsi metodlar uygulanıyordu. Bir taraftan dış dünya ile tüm bağlantıları kesilerek, ziyaretçi görüşmesi 20 saniye gibi konuşmasız bir görüntüye indirgeniyor, diğer taraftan uygulamaları mahkemelerde dile getiren avukatlar tutuklanıp işkencelere maruz bırakılarak

susturuluyor ve cezaevinde görüşmeler tümüyle engelleniyordu.

Davalar başladığında, sömürgeci istihbaratın tüm belirleme ve tespitlerine rağmen hiçte tahmin edemeyecekleri bir durumla dehşet ve panik içinde karşı karşıya geldiler. İşkencelerden kemik yığını haline getirilmiş, kolubacağı kırılmış, külçe haline getirilmiş PKK sanıklarından teslimiyet ve suskunluğu beklerken, M. Hayri Durmuş'un: " Sorumluluktan kaçmıyorum. PKK'nin kuruluşunda bu güne kadar bir çok görev ve sorumluluk yüklendim. Halen Merkez Komitesi üyesiyim. Kürdistan'ın özgürlük ve bağımsızlığını, Partimin ideolojisini burada savunacağım" diyen sesine, Mazlum Doğan şöyle katılıyordu: " Şunu kesinlikle söyleyeyim. Ben hukukî bir üst yapı kurumu olarak eğemen sınıfların kanun biçimindeki müeyyidelerinin konuluşunu anlıyorum. Bir yaptırım gücü varsa, o an için geçerli olabilir. Yani yaptırım gücü olduğu için geçerli olabilir. Bunun tarihsel geçerliliği, ancak üretim güçlerinin gelişmesine engel

değilse söz konusudur. Fakat bu kural, üretim güçlerinin gelişmesine ket vuruyorsa, engelliyorsa, tarihsel bir geçerliliği yoktur. Ben de, gerek benim gerekse bu Parti davası ile diğer kişiler hakkında verilen kararların şu anki geçerliliğini değil, tarihsel geçerliliğini dikkate alarak; yani ben, tarih karşısında kendimi sorumlu hissederek ifade vereceğim." Erkan Uzun, " Ay ve Güneş varsa, Kürdistan ve Ulusu da vardır." derken, Metin Aslan'da: "Türkiye'de insanca bir düşüncenin kurulmasının anahtarını özgür ve bağımsız bir Kürdistan kurulmasında görüyorum" diye sesleniyordu.

Sömürgeci güçler açısından beklenmeyen bu direniş, onlar için mağlubiyetin kesin belirtisi idi. Panik ve telaşlarını gizlemiyorlardı. Bir taraftan bu direnişin, kararlı ve güçlü savunmaların kitleler tarafından duyulmasını önlemek için her türlü insanlık dışı yöntemlere başvururken, diğer taraftan da güçlü ve kararlı savunma yapan PKK önder kadrosunu imha etme yöntemleri ağırlaştırıyor, değiştiriyor, ve ça-

buklaşıyordu. Avukatların çantaları ve yazıhaneleri aranıyor; Mehmet Hayri Durmuş, Mazlum Doğan, Kemal Pir, Mehmet Şener, Ali Rıza Altun, Metin Aslan, Muzaffer Ayata, Erkan ve Yılmaz Uzun, Hamili Yıldırım, Sakine Cansız ve bir çok sanığın savunmalarını ihtiva eden mahkeme zabıtları gaspediliyor; avukatlar çarşı ortasında dövülüyor, kurşun sıkılıyor, ama bütün bunlara rağmen savunma ve direnişlerin Kürdistan'da yayılmasına engel olunamıyordu. Artık kahvede, bakkalda, her yerde direnişler ve savunmalar konuşuluyordu. Sömürgeciler telaş içinde imha uygulamalarına hız verirken, halktan doğacak tepkiyi kırmak içinde yürürlükteki yasaların açık yasak hükmüne rağmen gerici basın ve TRT haber ve programlarında iftira kampanyalarını yoğunlaştırdılar.

Sömürgeciler, yaşamasına daha fazla tahammül edemedikleri PKK önderlerinden Mazlum Doğan'ı 21.Mart.1982 günü uyguladıkları işkencelerden sonra boğarak katlettiler. İsmi hâlâ tesbit edilemeyen bir kaç kişi oldukları bilinmeyen bir-

çok PKK militanını da kurşuna dizdiler. Bu olaydan kısa bir süre sonra, Parti içindeki konumu yakalanmasından çok sonra ajanlar tarafından belirlenen Ferhat Kurtay ve arkadaşları, 33. cü koğuştta üzerlerine tiner dökülüp yakılarak katledildiler. Cezaevinde aylarca ziyaretçi görüşü yasaklandı. Hem PKK'nin direnişi, hem de sömürgecilerin imha planı sürüyordu. 21 Mart 1982 günü ve sonrası alışılmamış bir sessizlik ve koşuşmalar içindeki cezaevinde telaş açıkça görülmüyordu. Kolordu kurmay gurubu sık sık cezaevine girip çıkıyor, katliamların sürdüğü ve güçlü bir direnmenin varlığı hemen anlaşılıyordu.

Mehmet Hayri Durmuş, Mazlum Doğan, Kemal Pir ve arkadaşları direnişleriyle Kürdistan halkının kalbine gömülürken; onların devrimci mücadele ve direnişleri karşısında sömürgeci güçler Diyarbakır Özel Askeri Cezaevi hoparlöründen yaptıkları anonsta " Yasalar...nizamlar formalitedir. Devlet meşru müdafaa durumundadır" demek suretiyle mağlubiyetlerini ilân etmişlerdir.

DİYARBAKIR'DAN MEKTUP VAR

"... ölüm orucu bırakılmak istenen mirasın en yüksek ve en soylu biçimi olarak değerlendirilmelidir. Bu yoldaşlar sömürgecilerin bir kalesini fethederek, onların iğrenç uygulamalarına en iyi cevabı vermişlerdir. Bu direniş bundan böyle her Kürdistan devrimcisi için uğrak yeri olan zindanları aydınlatacak, işkencelere karşı daha dayanılır hale getirecektir. Yokedilmek istenen Kürdistan toplumunun bir hücresi kan verilerek yaşar hale getirilmiştir. Verilen kan öylesine değerlidir ki, bunu bir daha öldürmeye kimsenin gücü yetmeyecektir."

Diyarbakır 5 nolu Askeri Ceza ve Tutukevinde Mazlum DOĞAN'ın katledilmesiyle nitelik olarak doruk noktasına ulaşan ve son olarak bugüne kadarki uygulamalar karşısında ölüm orucuna başvurup ilk iki ay sonunda ölen Kemal PİR, Mehmet Hayri DURMUŞ, Akif YILMAZ ile aynı dorukta ve giderek genişleyen imha planının anlaşılabilmesi ancak Türk devletinin Kürdistan sorunu karşısındaki siyaseti ve bunun cunta ile daha da açıklık kazanışının kavranmasıyla mümkündür. Zaten iki yıldan beridir devam etmekte olan ve yeryüzünde eşi-benzerine rastlanmayacak ustalık ve pervasızlıkla devam eden işkence furiasının, birçok kişinin katledilmesi, bir kesimin sindirilmesi, cezaevinin, sadist ruhlu, insanlıkla bütün bağlarını koparmış birkaç canavarın frankeystaynvari emellerini gerçekleştirmek için kullandığı bir laboratuvar niteliğine büründürülmüş olması yüzünden, uygulamaların ayrıntılarını bilebilmek bugün için mümkün değildir. Katliamların çok yönlü olmasının bir nedeni devletin bu sorunu imhaya çözmeye çalışması ise, diğer bir nedeni de bunun tarihte kendi aleyhine işlemlerini engellemek istemesidir. Bu amaçla her katliamın ardından yalan ve dalavere kampanyası ortallığı kaplamaktadır. Nitekim M. DOĞAN katledildiğinde utanmazca bir yalanla, "intihar etti" şeklinde adli tıp raporu verilmiş, bununla da yetinilmeyerek, cezaevinde tutukluların yükselen direnişlerini kırmak için, M. Hayri DURMUŞ'un mahkemede M. DOĞAN'ın intihar ettiğini beyan ettiği yolunda bir haber uydurarak, tutukluları bu yalanlarına inandırmak gibi iğrenç emellerine, katledilen insanların en yakın yoldaşını da alet etmek istemişlerdir. Cezaevindeki direnişi kırmak için çoğu kez tekbaza hücreye kapatılan Hayri DURMUŞ, Kemal PİR gibi önder yoldaşlar tutuklulara gizlice gösterilerek "işte artık teslim oldular, itiraflarını yazacaklar" şeklindeki entrikalara başvurmuşlardır. Bunun yanısıra tutuklu yoldaşların, mahkeme salonlarında bile düşünmelerine bir fırsat vermemek için avukatlarının karşısında işkence ve hertürlü psikolojik baskıyı uygulamışlardır.

Haziran ayının 14'ünde M. Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR Diyarbakır PKK Merkez gurubu davasında, bugüne kadar yapılan uygulamalar sonucu birçok yoldaşın katledildiğini, hergün hastalıktan ve işkenceden insanların öldüğünü, buna ek olarak mahkeme heyetinin kendi hukuk kurallarını da çiğneyerek savunmayı engellediğini, bunun için hertürlü uygulamaya başvurduğunu, hergün yoldaşlarının ölümüne seyirci kalarak ölümü beklemekense, ölüm orucuna başlayarak kendi infazlarını kendilerinin gerçekleştireceğini açıkladılar ve yoldaşlarına veda ettiler. Beyanlarına bakarak K. PİR ve H. DURMUŞ için değerlendirme yapan bazı kişiler, ölüm orucuna başlangıcı bir tepki anlayışı olarak değerlendirmişlerdir. Fakat ölüm orucunun kademel olarak gelişmesi, bunun sadece bir tepki değil, daha geniş kapsamlı ve anlamlı olduğunu göstermektedir. M. DOĞAN'ın ve birçok yoldaşın katledilmesinden sonra, özellikle de PKK'nin ruhuna uygun bir direniş mirası bırakabilmek için önder ar-

kadaşlar sürekli çaba göstermişlerdir. İşte ölüm orucu, bu bırakılmak istenen mirasın en yüksek ve en soylu biçimi olarak değerlendirilmelidir. Bu yoldaşlar, sömürgecilerin bir kalesini, zulmün ve işkencenin kalesini de fethederek, onların iğrenç uygulamalarına en iyi cevabı vermişlerdir. Bu direniş, bundan böyle her Kürdistan devrimcisi için uğrak yeri olan zindanları aydınlatacak, işkencelere karşı daha dayanılır hale getirecektir. Yokedilmek istenen Kürdistan toplumunun bir hücresi kan verilerek yaşar hale getirilmiştir. Verilen kan öylesine değerlidir ki, bunu bir daha öldürmeye kimsenin gücü yetmeyecektir.

Kemal PİR ve Hayri DURMUŞ ölüm orucuna başlayacaklarını açıkladıklarında, duruşmalar tam bir karmaşa içinde, entrika ve dalavere hüküm sürmekte, tutuklular aylar süren işkenceler sonucu veya uyuşturucu iğnelerle birbirini suçlayan ifadeler vermek zorunda bırakılmaktaydılar. Mahkemeye yarı baygın duruşma başladıktan sonra jandarmalar arasında getirilen tutuklular, ifadelerine (cezaevinde hazırlanıp mahkemeye verilen) evet dedikten sonra aynı duruşma bitmeden seyirci ve avukatların gözleri önünde tekrar yarı baygın halde götürülmekteydiler. Hiçbir avukat müdahale etmiyor, beyanda bulunan arkadaşların beyanları tutanaklara geçmiyordu. Kendine gelen tutuklular, ne şekilde bir ifade verdiğini öğrenince adeta çıldırarak gibi oluyorlar, bunu görüşmeye giden ailelerine bizzat belirtiyorlar, ancak iş işten geçmiş oluyordu. Bu durumda olanlardan yalnızca ikisi Vedat ALATAŞ ve Ömer OĞUZ'dur. Bu iki yoldaş yıllardır zindanda olmalarına rağmen direnişler, fakat devletin imhâ siyasetinin uygulayıcıları olan Yüzbaşı Esat Yolsıran ile kıdemli hakim ve 2 nolu sıkıyönetim mahkemesi heyeti başkanı Emrullah Kaya'nın entrikaları sonucu kendilerinin ne şekilde olduğunu bilmedikleri bir biçimde suç kabullendiler.

Bu siyasetin (planın) başlangıcı her guruptan bir örnek veya hain çıkartıp, diğer tutuklular üzerinde yalan beyanlarda bulunmasını sağlamakla başladı. Bunun sonucu olarak Diyarbakır merkez gurubundan Hıdır Akbalık ile Batman gurubundan Mehmet Girgin kullanılır duruma getirildiler. Bundan sonra da bu iki hainin uydurdukları, birbiriyeli çelişen, yalan olduğu, her dinleyici ve avukat tarafından açık seçik görülen ifadeler, diğer tutuklulara kabul ettirilmeye çalışılıyordu. Bunun için de mehkemeye çıkmadan, bu şekilde ifade verilmesi istenenler yoğun işkenceye tabi tutuluyordu. Zaten günlük 14 saatlik askeri eğitim, susuzluk ve açlıktan bitkin duruma düşen tutuklular ya ölüyor ya da kabullenmek zorunda kalıyorlardı. Kabullenmeyenler ise uyuşturucu iğneler vasıtasıyla uyuşturulup duruşma salonuna o şekilde çıkartılıyor ve "itiraf" adı altında imzalatılan belgelere "evet" tasdikini aldıktan sonra, henüz ilaç etkisini kaybetmeden duruşma salonundan çıkartılıyorlardı.

Bütün bunlara rağmen, duruşmaların hepsine MK. üyesi sıfatıyla çıkan M. DOĞAN ve Hayri DURMUŞ, yoldaşları için cesaret kaynağı oluyor, yalan beyanları çürütüyor, mahkemenin entrikalarını tesirsiz hale getiriyor-

lardı. Çoğu kez hainlik yapan kişiler dahil bütün mehkeme heyeti rezil oluyor, getirdikleri tanıkların nitelikleri itibarıyla toplumun, en tortu, en rezil, en iğrenç ve namussuz kesimi oldukları eşyanın tabiatı gereği devrimcilere düşman oldukları, anlaşılıyordu. Örneğin Ceylanpınar gurubunun yargılanması sırasında bir devrimcinin üzerine "zorla para aldı" şeklinde tanıklık yapan kişinin aslında sapık bir ırz düşmanı olduğu, devrimcilerin bu tür kişilere müsamahakâr davranmadıkları için devrimcilere düşman oldukları açığa çıkmış, bu tür insanların devrimciler aleyhine ifade veriyor diye şevkle dinleyen ve teşvik eden mahkeme heyeti dahi ifadesini geçersiz saymak zorunda kalmıştı. Buna benzer bir çok örnek verilebilir. Feodal-komprador çetelerin para zoruyla kiraladıkları sözde sanıkların ise devrimcilerin uyanıklığı karşısında yalanları ortaya çıkıyor ve ne yapacaklarını şaşırıyorlardı.

ölüm orucuna katılan tutuklu yakınlarından biri

"bütün bunları gören birisi olarak sesleniyorum...! Yeter artık gördüğümüz bu işkence, bu zulüm!"

Olaya ilişkin bilgi ve gözlemlerini gazetemize yazan tutuklu yakını okuyucumuz şöyle devam ediyor;

Ölenler; Kemal Pir, M. Hayri Durmuş ve Akif Yılmaz'dı. Ben bu durumla ilgili bir dilekçeyi nizamıyeye, birini de savcılığa verdim. Konuyla ilgili bir açıklama almak için gittiğimde savcılığın doğrudan tehdidi ve ithamlarıyla karşılaştım Savcılığın bana yönelttiği suçlamalar içinde yöremizde orduyla işbirliği içinde halkımıza zulmetmekte olan tanınmış ağalarla aramızda niçin düşmanlık olduğu yolunda bir suçlama da vardı. Ben, bu suçlamaya onlarla aramızda; bize baskı yaptıkları, halk üzerinde her türlü talan, zorbalık ve her türlü ahlaksız uygulamayı sınırsızca uyguladıkları için, gençlerimizin, çocuklarımızın bunlara karşı çıktıklarını, bu yüzden de onların iftira, itham ve baskılarına maruz kaldığımızı söyledim. Bunun üzerine sorguyu daha fazla uzatmayarak müracaatımı işleme koydular. Dilekçemi nizamıyeye göndermeleri üzerine bu işlemleri takip ederken, bu defa da paşanın yardımcısı tarafından sor-

Devletin imha planlarının bir kısmı da, avukat ve savunmacıların tümünü etkisiz hale getirmeğe yönelikti. Bu amaçla, davaların başlangıcında, Şerafettin Kaya tutuklanmış, aylarca tutulduktan sonra bırakılmış ve Diyarbakır'da avukatlık yapması yasaklanmıştı. Ardından Hüseyin Yıldırım da, komplo olduğu açık olan bir gerekçeyle tutuklanmıştı. Bununla da yetinilmemiş kişiliksizliğini farkedilen Fahrettin Ramanlı ve Hakkı Bucak avukat Erdiç Uzunoğluyla ilişkiye geçip bir taraftan gelişmeleri öğrenirken, diğer taraftan çocukları için uğraşan yurtseverleri öğrenip devlet güçleri aracılığıyla baskı uygulama yoluna gitmişlerdir. Bu avukat daha sonraları ise, daha büyük komploların piyonu olarak kullanılmaktadır.

Devami 8. sayfada

Devami 8. sayfada

ORTADOĞU'DA, TÜRKİYE'DE VE KÜRDİSTAN'DA MEVCUT DURUM, MUHTEMEL GELİŞMELER VE DAYATAN GÖREVLER

2

Baştarafı Geçen Sayıda

Bu durum devrimci kampın durumunu özel olarak ele almamızı zorunlu kılmaktadır.

En açık olarak İsrail'in Lübnan'a son saldırısında görüldüğü gibi başta Filistin direniş güçleri olmak üzere, Lübnan ilericileri ve bunların müttefikleri (sosyalist sistem, ulusal kurtuluş hareketleri ve diğer ilerici bölgesel güçler) bir yetmezlik içinde kalmışlardır. Özellikle Beyrut kuşatmasında Filistin direniş güçleri bir avuç insan olarak yalnız başlarına kalabilmiş bu ise tüm halk güçleri saflarında derin bir karamsarlığın ve büyük bir moral bozukluğunun doğmasına yolaçmıştır. Şüphesiz ki ilerici ve devrimci güçler bunun nedenlerini iyi düşünmek zorundadırlar. Bizce burada ortaya çıkan gerçek: yukarıda yapmış olduğumuz tahlillerde de belirttiğimiz gibi emperyalizme karşı mücadelede küçük-burjuva önderliğin içine düştüğü çözümsüzlükten kaynaklanmaktadır. Küçük-burjuva muhalefetinin, ister reformist, isterse radikal biçimde olsun, emperyalizme karşı direnişi sınırlıdır. 1980'lerde ve en son da İsrail saldırısında direnişe önderlik eden güç, reformist veya devrimci nitelikteki küçük-burjuva muhalefetidir. Küçük-burjuvazinin uzlaşıcı niteliği ve sonuna kadar direnememe durumu gözönüne getirilirse, emperyalizmin en çok saldırıya geçtiği bir dönemde, uzlaşma eğilimlerinin hızla gelişeceğini ve bunun sonucunda da başarısızlığa ve ağır yenilgilere uğranılacağını kestirmek için kâhin olmaya gerek yoktur.

Dış müttefiklerin içine düştüğü yetmezlik sorununda da en bariz olan şey, özellikle sosyalist sistemin yumuşama politikasının emperyalizm tarafından devrimci-demokratik güçlere pahallıya ödettirilmesi meselesidir. Reagan yönetiminin işbaşına geçmesiyle birlikte, emperyalizm, yumuşama yerine sertlik; barış içinde bir arada yaşama yerine barışa sürekli saldırı politikalarını öne çıkararak, sosyalist ülkeleri gafil avlamış, onları yetersiz bir durumda yakalayarak sürekli savunma durumunda bırakmıştır. Bu politikanın bilinen yetersizlikleri ve bu yetersizliklere neden olan, devrim yerine barışı esas alma, barış içinde geçiş olanaklarına çok fazla roller atfetme, emperyalizmin şantajlarına devrimle karşılık vermeme, dünya sosyalist devrim sürecinde etkin bir biçimde yer almama ve görevleri gerektiği biçimde yerine getirememesi, özellikle de ulusal kurtuluş hareketlerine yönelik politikada daha çok küçük-burjuva önderlikli muhalefetleri destekleme ve gerçek halk önderliklerinin geliştirilmesine fazla katkıda bulunmama biçimindeki anlayışlar, dünya devrim güçlerinin bir bütün olarak emperyalizm karşısında yetersiz bir duruma düşmesinde çok önemli rol oynamıştır. Sosyalist sistemin bu ve buna benzer eksiklikleri ve hataları, küçük-burjuva muhalefetin bilinen zaafı ile birleşince dengenin devrimci güçler lehine döndürülmesinin pek de kolay olmayacağı kendiliğinden anlaşılabilir. Bu açıdan, Beyrut kuşatmasında ortaya çıkan duruma ilişkin gerçekler dünya sosyalist devrim süreci ile yine bölgemizdeki ulusal kurtuluş güçlerinin içinde bulunduğu durumda aranmalıdır. Yoksa, ne emperyalizmin gücünde ve İsrail'in sahip olduğu teknolojik üstünlükte, ne de karşı-devrimci güçlerin bölge çapında saldırıya geçmesinde değil. Eğer onlar, mevzide de olsa bazı başarılar sağlamışlarsa, bunu kesinlikle dünya devrim güçlerinin içinde bulundukları yetersizlikler ve zaafılarından dolayı gerçekleştirebilmişlerdir. Özellikle bölgemizdeki gelişmelerde, dünya sosyalist sistemi üzerine düşen görevi sürekli ve dengeli bir tarzda yerine getirememiştir. Bu durum, İsrail'in Lübnan saldırısında açıkça ortaya çıkmıştır. Ayrıca radikalizmin de sonuna kadar diremediği ve buna güç yettirmede açıkça gözlemlenmiş, küçük-burjuva önderlikli muhale-

fetin yetersizlikleri burada bütünüyle ortaya çıkmıştır. Ve her zamankinden daha açık bir biçimde görülmüştür ki, halkın devrimci güçlerinin tarih sahnesine çıkmaması halinde bölgemizde emperyalizme aleyhine köklü bir değişikliğin yaratılması mümkün değildir. İşte bu nedenle diyoruz ki: eğer önümüzdeki dönemde devrimci kampın emperyalizme aleyhine daha hızlı bir gelişim içine girmesi isteniliyorsa, her şeyden önce devrimci halk güçlerinin tarih sahnesine girmesi, siyasal gelişmelere ciddi bir tarzda müdahale etmesi gerekmektedir. Ancak eksikliğin bu temelde ortadan kaldırılmasıyla, emperyalizme aleyhine sürekli bir gelişim sağlanması söz konusu olacak ve devrimci kampın gelişme şansı artacaktır.

Her şeye rağmen, küçük-burjuva radikalizmi tüm bölge çapında ilerici rolünü sınırlı da olsa sürdürmeye devam edecektir. Özellikle Arap aleminde Suriye, Libya ve FKÖ başta olmak üzere, bu güçler konularını içinde bulduğumuz dönemde bu şekilde sürdürmeye devam edeceklerdir. Sosyalist ülkeler de önümüzdeki dönemde, bölge ilerici ve devrimci güçlerine destek vermeye zorunlu olarak devam edecek ve bu ülkelerin Ortadoğu üzerindeki etkinlikleri önümüzdeki dönemde de sürecektir. Buradan hareketle bütün bu güçlerle emperyalizmi belli ölçülerde durdurmanın mümkün olduğu söylenebilir. Ancak bununla emperyalizmin aleyhine bir denge yaratmak mümkün olmayacaktır. Bunu başarmak için eksikliklerin giderilmesi, her şeyden önce, belirtildiği gibi öncelikle Arap, Fars, Türk ve Kürt halkları başta olmak üzere, bölge halklarının bünyesindeki devrimci halk güçlerinin tarih sahnesine etkin bir şekilde girmesi gerekmektedir. Yani kısaca bölgemizdeki halk devrimlerinin rollerini etkin bir biçimde oynamaları gerekmektedir.

Bunun dışında, geleceği güçlü bir tarzda karşılamak mümkün değildir. İsrail'in, saldırılarını güçlü bir teknolojiye dayandırarak sürdürdüğü bilinmektedir. Ancak Vietnam örneğinde açıkça ortaya konulmuştur ki, halklar, teknolojik yönden ne kadar geri ve nüfus bakımından ne kadar küçük olursa olsunlar en azgın emperyalist güce karşı dahi devrimlerini zafere ulaştırabilirler. Aynı durum Ortadoğu için niçin geçerli olmasın? Ortadoğu'da emperyalizmi ve işbirlikçi güçlerini durduracak şey güçlü teknolojiler ve silahlar değil, devrimdir. Bu açıdan önümüzdeki dönemde emperyalizmi ve işbirlikçilerinin bloklaşmaları ve saldırılarını durdurulmak isteniyorsa her şeyden önce halk devrimlerini dayatmak gerekmektedir. Önümüzdeki dönemde, giderek etkin bir konuma yükselen ve gerçek önderliğine kavuşan halk devrimleri güçlü bir şekilde ortaya çıkmadığı sürece yalnız başına ne radikalizm ve ne de küçük-burjuva muhalefeti yetmeyecek; sosyalist ülkelerin, bölgemizdeki konumu eskiye oranla zayıflayacak bu ülkelerin Ortadoğu ilerici ve devrimci güçlerine verdikleri destek, bu desteğin fazla bir sonuç yaratmaması nedeniyle azalacak ve denge tümüyle emperyalizmin lehine değişebilecektir. Bu bakımdan devrimci halk güçleriyle sosyalist sistem arasında eski yanlışlıklarından, hatalarından ve yetersizliklerinden sıyrılmış, sağlıklı bir ittifakın gelişmesi, yine devrimci halk güçleriyle küçük-burjuva muhalefetin arasında da sağlıklı bir dayanışmanın yaratılması zorunludur. Kısaca, halk muhalefetine önderlik edecek yeni tipte marksist-leninist güçlerin ortaya çıkması, bu güçlerin dünya sosyalist güçleriyle proletarya enternasyonalizmi temelinde ittifaklarını geliştirmeleri ve küçük-burjuva ulusal devrimci-demokratik güçleriyle dayanışmalarını arturmaları gerekmektedir. Sosyalist sistemin bu konudaki eksikliklerini

gidermesi, özellikle klasik komünist partilerinin yetmezliğini, proletaryayı temsil edememe ve çoktan reformist partiler haline gelme durumlarını görerek yeni tipte marksist-leninist partilerle dayanışmasını geliştirmesi büyük önem ifade etmektedir. Önümüzdeki dönemde, devrimci kampın emperyalizme aleyhine başarı katetmesi, daha çok bu politikaların oluşturulup, hayata geçirilmesine bağlıdır. Bu gerçeklerin ışığında denilebilir ki: eğer dünya ve bölge devrimci güçleri bölgede üzerlerine düşen görevi, en azından emperyalizmin yaptığı kadar yapabilirlerse, 1990'lı yıllara doğru bölge çapında her ülkede sınıfsal ve ulusal düzeyde yoğun mücadelelere tanık olunacaktır.

Bütün güçler açısından son söz henüz söylenmiş değildir. Yeni bir başlangıç söz konusudur ve hem de, halk güçlerinin de artık etkin bir tarzda sahneye gireceği yeni bir başlangıç. Bu açıdan, biten, sadece eskimiş bazı anlayış ve uygulamalardır. Bunların yerine, tohum halinde de olsa yeni gelişmeler vardır. Buradan kalkarak diyebiliriz ki, önümüzdeki dönemde emperyalizm ve işbirlikçi güçleri ile sosyalizm ve bölgenin ilerici-devrimci güçleri arasında kıyasıya bir çatışma söz konusu olacaktır. Özellikle günümüzde bölgede yaşanan durumun, bir geçiş aşamasını ifade ettiği bilinmelidir. Devrim ve karşı-devrim güçleri arasında yoğun bir çatışma vardır. Ve dengenin kimin aleyhine sonuçlanacağı henüz belli değildir.

Tüm Ortadoğu halkları için, durum gerçekten de böyle karakterize edilebilir. 1980'li yıllarda ya emperyalizm lehine giderek daha da kalıcılaştırılan, kurumsallaştırılan ve her ülkede bu temelde bir gelişmenin sağlandığı bir durumu ortaya çıkaracak; ya da devrimci güçler bu durumu bozarak kendi lehlerine bir durum yaratabilecektir.

Bu durumun geçici olduğuna dair bir çok örnek vardır. Bölgenin tüm ülkelerinde, bu açıkça görülmektedir. İran-İrak savaşı bu geçiş sürecinin en önemli noktasını oluştururken, Türkiye'de faşist yönetimin kalıcılaştırılması tedbirleri de bunun diğer bir örneğidir. Lübnan'da siyonizmin saldırıları ve ona karşı direnen güçler, Fas'ta yapılan Arap zirve toplantısında ortaya çıkan plan, tamamen bölgemizde çıkan kararsız ve gerici durumu formüle etmekten öteye bir anlama sahip değildir. Açık ki durum, ne tam emperyalizmin ne de devrimci-ilerici güçlerin istediği sonuca ulaşmıştır. Her iki güç için de amaçlarına ulaşmak için güç toplama, ittifakların oluşturma, strateji ve taktiklerini belirlemeleri söz konusudur. Henüz pek açıklık kazanmamış bu durum nedeniyle hemen herkes, İsrail'in Lübnan'a yaptığı son saldırıyla, özellikle Arap ulusu ve giderek bölgedeki tüm ilerici güçlere çok kısa süreli de olsa önderlik etme konumunda bulunan Suriye ile emperyalizmin en azgın gücü olan İsrail arasında büyük ve nihai bir savaşın patlak vereceğini düşündü. Bir çok ilerici güç bu konumu beklerken, emperyalizm de böyle bir durumu yaratmak için çok büyük çaba harcadı. İsrail, Suriye birliklerine açıkça saldırdı, ama, beklendiği gibi İsrail ile Suriye arasında bölge çapında nihai bir savaş ortaya çıkmadı. Yine bu nedenle herkes, İran-İrak savaşımında bu aylarda çözüme bağlanabileceğini sandı, ama, İran-İrak savaşı da çözüme gitme değil, bir duraklama ve kararsızlık durumu içine girdi. Açık ki güçler, günümüzde nihai bir hesaplaşma içine girememekte, konumları böyle bir hesaplaşma için henüz yetersiz bulunmaktadır. Özellikle de emperyalizmin saldırısına karşı nihai bir savaşa girecek gücü şimdilik kendilerinde bulamamakta, bu gücü biriktirme ve özellikle stratejik savunma durumunun gereklerine göre hareket etmek zorunda kalmak-

tadırlar. Elbette bu dönemin anlayışı nihai saldırı savaşlarına girmek değil, güç biriktirmek, emperyalizm ve işbirlikçi güçlerini zayıf düşürmek ve giderek nihai bir savaşa hazırlanmaktır. İşte aslında günümüzdeki geçiş evresinde olan tam da budur. Geleceğin nihai savaşımı için hazırlıkların her düzeyde yapılması ve bunun için güçlerin ortaya çıkarılması sözkonusudur.

Günümüzü bir geçiş evresi olarak ele alırken, bunun, halk güçleri için bir uzlaşma ve teslimiyete yönelmek değil; nihai bir savaşta zaferi kendi lehine çevirmek için, başta kendi ülkesinin öz güçleri temelinde olmak üzere aynışta ve pratikte bölge çapında en güçlü dayanışmaları yaratarak, şartların kendisi için en elverişli olduğu bir dönemde nihai savaşa hazırlanma olduğunu belirtmek istiyoruz. Kısaca sözkonusu olan, bu yıllarda, geçmişteki yetersizlikleri, yanlışlıkları ve hataları anlamak için düşünce geliştirmek, geleceği zaferle kapatmak için güç biriktirmek, geleceğe yönelik doğru stratejik ve taktik anlayışlar geliştirmek, eksik olan iç ve dış ittifakları yaratmak ve böylelikle geleceği adım adım yaratmaktır. Bu, emperyalizmin saldırı politikası karşısında, ilerici-devrimci güçlerin, savunma içinde saldırı veya savunma içinde kendilerini geliştirme anlayışı ile karşılık vermeleri anlamına gelmektedir.

Önümüzdeki dönemde, stratejik savunma döneminden saldırı dönemine veya bir denge dönemine geçilebilecek mi? Bu, tümüyle devrimcilerin hazırlıklarına ve mücadelelerine bağlıdır. Bu anlamda çerçevesinde Suriye ile İsrail'in nihai bir savaşa girmemesine şaşmamak ve Suriye'nin bu konudaki politikasının temkinli bir politika olduğunu kabul etmek gerekir. Nihai bir savaşta, saldırı durumunda olan emperyalizmin ve siyonizmin başarılı çıkacağı önceden kestirilebilir. Yine sosyalist ülkelerin de, emperyalizmin saldırılarına topyekün bir saldırı ile karşılık vermemelerini de anlayışla karşılamak gerekir. Bölgedeki durum bu dönemde böyle bir saldırı için uygun değildir. Sosyalist ülkelerin, emperyalizmin saldırısına aynı biçimde karşılık vermeleri için ne anlayışları ve ne de bölgedeki pratik konumları elverişli değildir.

Ama dönemin, uzun süre böyle sürüp gitmeyeceği de açıktır. Bu kararsız durumun, her ülke için olduğu gibi bir bütün olarak bölge açısından da sürekli böyle gideceği düşünülemez ve dengenin önümüzdeki yıllarda mutlaka değişeceği bilinmelidir. Açık ki denge ile ilgili gelişmeler daha çok yoğun bir mücadele içerisinde gerçekleşecektir. Başarı için şimdiden kesin konuşmak yerine, daha çok mevcut hazırlıklara bakılarak cevap verilebilir. Devrimci kamp, eğer geleceğe yönelik stratejik ve taktik yaklaşımlarını belirler, bu konuda geçmişte var olan eksikliklerini giderirse ve en önemlisi de devrimci halk güçleri yavaş yavaş devreye girerse stratejik savunma döneminden bir denge dönemine ulaşacağı ve emperyalizm ve işbirlikçileri ile nihai bir savaş için hazır olacağı söylenebilir.

Önümüzdeki dönemde, bu anlamda bölge çapında bir savaşın gelişebileceğinden bahsetmek mümkündür. Bölgede sosyo-ekonomik gelişmelerin ortaya çıkardığı çelişkiler, önümüzdeki dönemde bir savaşla sonuçlanacağına benzemektedir. Mevcut çelişkilerin, birleşik-reformist yöntemlerle yumuşatılması mümkün değildir. Nereden bakılırsa bakılsın, tarihsel, toplumsal, siyasal tüm gelişmeler önümüzdeki dönemde devrimle karşı-devrimci savaşların bölgesel çapta güçlü bir şekilde patlak vereceğini ortaya koymaktadır. Ve bu savaşlarda,

ya emperyalizm tarafından direnmelerin büyük oranda ezilmesi sonucu dengenin emperyalizm lehine değişmesi; ya da savunma döneminden kurtulmuş ilerici-devrimci güçlerin nihai savaşlar için kendilerini hazır görmeleri sonucu dengeyi kendi lehlerine döndürmeleri söz konusu olacaktır. Bu anlamda, ö-nümüzdeki dönemde bölge çapında savaşlar kesin bir duraktır. Bölgede savaşsız köklü devrimler olamayacağı gibi, karşı-devrim de dengeyi kendi lehine savaşsız dönderebilecektir. Bu açıdan ö-nümüzdeki dönemde her halkın bünyesinde, bir yandan faşist yönetimlerin halka karşı açık savaş dayatarak ve bölge çapında dayanışma içerisinde emperyalizmden her türlü desteği alarak tüm bölge halklarına karşı ortaklaşa bir savaş dayatmaları nasıl zorunluysa; buna karşılık haklarının da, bölge çapında aralarındaki ittifakları en iyi bir tarzda geliştirerek, sosyalist sistem, işçi sınıfı hareketleri ve ulusal kurtuluş güçleriyle dayanışmaları en doğru ve en gelişkin tarzda sağlayarak kendi devrimci savaşlarını dayatmaları söz konusudur. Bu açıdan ö-nümüzdeki dönemin, devrim ve karşı-devrimin birbirlerini nahi savaşlarla galebe çalmada, dengeyi kendi lehlerine döndürmede köklü dönüşümler sağ-lamada belirleyici yıllar olacağını söylemek bir kehanet değildir. Günümüzün mevcut değerlendirilmesi ve son gelişmelerin daha derinliğine bir tahlili ö-nümüzdeki dönemin böyle gelişeceğini açıkça göstermektedir. Özellikle bu noktada, bir yandan İsrail'in Lübnan'daki durumu, diğer yandan İran-İrak savaşının sonuçları dengenin nasıl gelişeceğini, nihai savaşların hangi zeminlerde ve nasıl verileceğini kestirmemizde bize gereken sonuçları verebilecektir.

Mevcut durumda bir tikanıklık veya sonucun şimdiden kestirilmemesi söz konusudur. Eğer İsrail siyonizmine karşı daha da kararlı bir direnme sürdürülür, özellikle aktif bir savunma anlayışı içinde direnme tercih edilirse; yine İran-İrak savaşında Irak faşist kliği devrilir, İran devrimi bu temelde giderek daha fazla anti-emperyalist bir öze kavuşur, Saddam kliği devrilerek Irak'ta devrimci-demokratik bir yönetim işbaşına gelir ve bunun etkileri tüm Haliç bölgesine yayılırsa, özellikle de Arap monarşilerinden bir kaç tanesi peş-peşe devrilirse, emperyalizm ve işbirlikçi güçleriyle, sosyalizm ve ulusal kurtuluş güçleri arasında bölgede nihai bir savaşın şartları oluşmuş sayılacaktır. Bu koşullar da bölgede devrimin mi karşı-devrimin mi, halkların mi, emperyalizm yanlısı işbirlikçi güçlerin mi, sosyalist sistemin mi, dünya emperyalist sisteminin mi söz sahibi olacağını bu nihai savaş belirleyecektir.

Gerek Filistin direnişinin ve gerekse bölgedeki diğer tüm ulusal ve toplumsal sorunların çözümü, büyük oranda gelişebilecek böyle nihai savaşlardan sonra sözkonusu olabilecektir. Böyle bir savaşı göze almadan ve bunun zorunlu bir durak olduğunu kavramadan, sık sık içine düşüldüğü gibi ne yalnız başına Filistin direnişini çözüme götürmek, ne de bölgede kalıcı bir devrimci gelişmeyi sağlamak mümkündür. Filistin deneyinde açıkça görülmüştür ki, bölgedeki devrimci direnişlerin kaderi birbirleriyle sıkı sıkıya bağlantılıdır. Bir yerde belli bir devrimci direnişin gelişmesi, emperyalizm ve işbirlikçilerinin toplu bir muhalefeti davet ettiği gibi, devrimci güçlerin gelişmesini de yakından etkilemekte, bunların toplu muhalefeti ve dayanışmasını zorunlu kılmaktadır. Yukarıda belirtilen gelişmeler temelinde nihai savaş gelişerek eğer zafer sağlanırsa, bölgemizde köklü ulusal demokratik devrim süreci içine girilebileceği gibi, bu devrimlerin sosyalizmle sonuçlanması da kaçınılmaz olacaktır.

İşte, bu dönemde bir noktayı daha da açıklığa kavuşturmak açısından, Amerikan emperyalizminin bölgemiz için hazırladığı Çevik Kuvvetler sorununu belirtmekte yarar vardır. Amerikan emperyalizmi, özellikle Türkiye, Mısır, Umman, Sudan ve Somali'de Çevik Kuvvetler için şimdiden üsler hazırlamaktadır. Fakat bu durum birçok kişi için hâlâ yeterince ve derinliğine açığa kavuşmamıştır. Aslında, Çevik Kuvvetler meselesi tam da bu noktada anlamını bulmaktadır. Çevik Kuvvetlerin bölgemizdeki savaşa katılması, belirttiğimiz denge durumuna doğru yaklaştığımızda ve bu denge durumunda emperyalizm yanlısı işbirlikçi güçlerin yönetimleri ciddi olarak teh-

likeye düştüğünde, siyonizm, Arap gericiliği ve diğer faşist yönetimler sonderece sıkışarak yönetimleri toptan parçalanmaya yüz tuttuğunda sözkonusu olacak ve ABD, Çevik Kuvvetleriyle açıkça bölgeyi işgale yönelecektir. Her ne kadar Çevik Kuvvetler Haliç petrol bölgesinin emniyeti için düşünülüyorsa da aslında bunlar, Haliç'i değil karşı-devrimi koruma, petrolü garantiye bağlamaktan çok devrimi boğma kuvvetleridir. Eğer İsrail siyonizmi, Türk ve Pakistan faşist yönetimleri, bölgedeki devrimci gelişmeleri tek başlarına engelleyebilir ve Amerikan askerine açık ihtiyaç duymadan devrimi boğabilirlerse, açıktır ki Amerikan emperyalizmi müdahale etmeyecektir. Özellikle devrimci güçlerin stratejik savunma dönemlerinde Amerikan emperyalizminin Çevik Kuvvetleri açık işgale yönelmeyecekler, ama eğer bölgesel işbirlikçi faşist yönetimler artık yetemez duruma düşer, ciddi bir tehlike içine girerek yavaş yavaş parçalanmaya başlarsa ve özellikle de denge durumunda kalıcı bir darbe yemeleri sözkonusu olursa, Çevik Kuvvetler kesinlikle gündeme girecek ve Amerikan emperyalizmi geçmişte Vietnam'da ve bugün de birçok Latin Amerika ülkesinde olduğu gibi açık bir işgale yönelmeye cesaret edebilecektir. Çevik Kuvvetler ABD emperyalizminin bölgemizde böyle bir işgale yöneleceğinin daha şimdiden açık belirtisidir. Çevik Kuvvetlerin bundan başka bir anlamı yoktur. Ve eğer bugün, Çevik Kuvvetler birçok devrimci mücadeleye açıkça doğrudan müdahale edemiyorsa, bu, henüz işbirlikçi faşist yönetimler devrimci güçlerle başedebildiklerinden ötürüdür. Ama eğer yarın başedemezlerse Amerikan ordusu bölgemize girebilecektir. Ve elbette ki bölgemize girerken de bunu kendisine bağlı kukla rejimler vasıtasıyla yapacak; Türkiye, Mısır, İsrail, Pakistan, Suudi ve Ürdün bu işin en güçlü dayanakları olacaklardır. Eğer, bugün sözde İsrail'e karşıymış gibi görünen Türkiye, Pakistan ve Arap monarşilerinin, yarın İsrail siyonizmiyle ve hem de Beginler ve Şaronlarla kolkola girerek, bir bütün olarak bölgedeki ilerici-devrimci güçlere saldırdıklarını ve hepsinin de ortasında Amerikan Çevik Kuvvetlerini görürsek buna şaşır-mamak gerekir. Özellikle nihai savaşlar dönemine girdiğimizde böyle bir görünümün ortaya çıkması hiç şaşırtıcı olmayacaktır. Derinden yapılacak bir tahlil, bunun birçok belirtilerini daha şimdiden rahatlıkla gösterebilir.

Bölgedeki Gelişmeler Açısından Kürdistan'ın Artan Rolü ve Önemi

Bölgemiz çapında yapılan bu belirlemeler ışığında, ö-nümüzdeki dönemde Kürdistan'da verilecek ulusal direniş mücadelesi daha büyük önem kazanmaktadır. Bölgemizde emperyalizm karşı başarılı olmanın, nihai başarı kazanmanın en temel koşulu radikal halk güçlerinin, yani halk devrimlerinin gündeme girmesidir. İşte ö-nümüzdeki dönemde tarihin gündemine ve siyasal arenaya en aktif tarzda girecek halk güçlerinin başında Kürdistan'daki ulusal direniş savaşımı gelmektedir. Yakın olarak yaşadığımız Filistin direniş örneğinde gördüğümüz gibi, açık işgal koşullarına karşı gelişen bu direniş hareketi tek başına bölgede köklü değişimler yaratmak, emperyalizme karşı sonuna kadar direnmek ve zaferi elde etmek için yeterli değildir. Bunun açığa çıkardığı bir gerçek olarak, Filistin direniş, eğer içinde bulunduğumuz olumsuzluk ve eksiklikleri aşmak ve zaferi garantilemek istiyorsa, yalnız bölgedeki radikal yönetimler ve dünya çapında diplomatik destekler değil, en çok muhtaç olduğu bölgedeki diğer güçlü halk hareketlerinin ortaya çıkmasına katkıda bulunup, onların desteğini sağlamalıdır. Bu hareketlerin başında da Kürdistan ulusal demokratik muhalefeti gelmektedir. Yine bölgemizde emperyalizmin ve işbirlikçilerinin saldırısı karşısında sıkışık olan ilerici-devrimci güçlerin, bu duruma çıkması için de bir ulusal direniş muhalefeti gündeme girmesi zorunludur ki, bunun için de yine konumu en elverişli olan hareket Kürdistan halkının ulusal direniş muhalefetidir.

Kürdistan ulusal direniş muhalefeti'nin özellikle iç şartları yeterince olgunlaşmış, bu direnişin objektif şartları yeterince gelişmiştir. Halkın ulusal direnişinin dayanacağı objektif toplumsal-ekonomik yapı, modern bir ulusal

kurtuluş savaşının dayanacağı özelliklere sahiptir. Kürdistan halkının içinde bulunduğu baskı ve sömürü koşulları sonderece katmerlidir. Her türlü ulusal ve toplumsal gelişme zorla engellenmekte, toplumsal gelişme dağıtılarak başka toplumsal bünyeler içinde eritilmek, tüm ulusal hakları yokedilmek istenmektedir. Günümüzde tarihsel, toplumsal, siyasi tüm koşullar, özellikle Kuzey Kürdistan halkının bir ulusal direniş savaşımı için sonderece elverişlidir ve objektif bakımdan olgun koşullara sahip olduğunu göstermektedir. Kürdistan'ın tarihte sürekli olan dıştan çevrilme ve tecrit olma durumu bugün yıkılmıştır. Yüzyıllardan beridir bir tecrit çemberi içine alınıp, dünyaya açılmasına imkân tanınmayan ülke-mizin içinde bulunduğu bu durum, özellikle İran'ın emperyalizmden kopması ve Irak'ta devrimci durumun gelişmesi ile yıkılmış, dışa açılarak ulusal kurtuluş devrimleriyle kaynaşmaya başlamış, bunun için elverişli koşulların bulunduğu ortaya çıkmıştır.

Bölgemizde özellikle son İsrail saldırısıyla birlikte meydana gelen köklü gelişmeler etkisini en açık bir biçimde Kürdistan üzerinde gösterecektir. Bölge genelinde halk güçlerinin devreye girmesi nasıl bir öne sahipse, bu halk güçlerinin başında da Kürdistan halkının ulusal direniş öylesine önemli bir konuma gelmiş bulunmaktadır. Kürdistan halkının bugün içinde bulunduğu durum, yalnız kendi ulusal ve toplumsal kurtuluşu için değil, bölgedeki tüm ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadeleleri için büyük bir öne sahiptir. Ve artık, Kürdistan'ın Ortadoğu halk devrimlerinin gelişmesinde kilit rolünden bahsedilmelidir. Eskiden objektif olarak mevcut olan bu durum, şimdi subjektif planda da gelişmeye başlamıştır.

Bölgemizdeki ilerici-devrimci kuvvetlerle birleşme ve bu temelde dışarıya açılma olayı, tarihte en çok günümüzde anlaşılan bir gerçektir. Özellikle 1970'li yıllara kadar, Kürdistan'ın dış dünyada kopanlar çağla bütünleşmesinin engellendiği, mevcut tüm ayaklanmaların, isyanların ve hareketlerin modern ulusal kurtuluş ve sosyalist devrimlerle kaynaşmadan ezildiği, buna karşın hem dış koşulların ve hem de içte toplumsal yapının daha ileri gelişmelere uygun olmadığı bir durum yaşanırken, bugün hem içte ekonomik ve toplumsal şartlarda meydana gelen gelişmeler ve hem de dışta, bölgede ve bölgemizin dünya çapında arzettigi önemden ötürü, Kürdistan ulusal direniş savaşımının içte kendi özgüçlerine dayanmasının olanakları sonderece artmış, dışarda da başta bölge ilerici-devrimci güçleri olmak üzere tüm devrimci güçler tarafından destekleneceği bir dönemin içine girilmeye başlanmıştır. Dolayısıyla, coğrafya olarak içinde bulunduğu elverişli koşul, aralarında parçalandığı ülkelerdeki devrimci durumun hızla gelişmesi ve herşeyden önce de Kürdistan halkının uyanışı derecesi gözönüne getirildiğinde, ö-nümüzdeki dönemde bölgemizde en belirgin devrimci rollerden birisinin Kürdistan halkının ulusal direniş savaşına düşmekte olduğu kolaylıkla anlaşılabilir. Bölgede emperyalizm aleyhine bir dönem olan halk devrimleri çağına girilmesinde, halk savaşımı yöntemleriyle emperyalizmin ve emperyalizm yanlısı kuvvetlerin özellikle İran, Irak ve Türkiye'de zayıf düşürülmesinde, Kürdistan'daki mücadele belirleyici bir rol oynayacaktır. Kürdistan'ın elverişli olan coğrafya ve insan yapısı üzerinde gelişen halk savaşlarıyla emperyalizm burada zayıf düşürüldüğünde ve bu ülkelerde devrimci-demokratik yönetimler işbaşına getirildiğinde, bölge çapında dengenin emperyalizm aleyhine hızla bozulacağı, yine bölge çapında stratejik savunmadan, stratejik denge dönemine ulaşılacağı, ve bu dönemde emperyalizme karşı nihai savaşım için gireceği, bu savaşlar içinde ise Kürdistan'ın belirleyici bir rol oynayacağı ortadadır. Halk güçlerinin uyanması ve etkin olarak devreye girmesinde önemli roller oynayabileceği gibi, nihai savaşlarda zaferin elde edilmesinde de Kürdistan'ın konumu belirleyici bir öne sahiptir. Özellikle İran-İrak savaşının sonuçları Kürdistan'ın devrimci gelişmeye daha büyük oranda katılmasına yolaçabilecek, bu katılım bölgedeki ulusal devrimci gelişmeyi sonderece hızlandırarak yalnız Kürdistan halkının kendi ulusal-toplumsal gelişmesi doğrultusunda değil, Türk, Kürt, Arap, Fars vb. halkların bağımsızlık ve özgürlük temelindeki dayanış-

malarının sıcak savaşım içinde gelişeceği bir alan olacaktır. Bu alanda Ortadoğu halklarının birliğinin yaratılması sözkonusu olacak, halkların bağımsızlık ve özgürlük temelindeki bu birliği Ortadoğu'da gerçek anti-emperyalist kuvvetleri ortaya çıkaracağı gibi, sonucu mutlaka zaferle kendi lehine kapatacak olan devrimci bloka güçlü bir temel sağlayabilmek de ancak bu biçimde mümkün olacaktır.

Bu belirlemelerden açıkça anlaşılacağı gibi, Kürdistan ulusal devrimci savaşımının gelecekte oynayacağı rol bölgeseldir ve bu nedenle de ulusal ve uluslararası etkileri sonderece büyük olacaktır. Bu nedenle 80'li yıllar, aynı zamanda dünya sosyalist ve devrimci güçlerinin Kürdistan'ı en çok tanımaya başlayacakları ve en çok dayanışma içine girecekleri yıllar olacaktır. Bu açıdan Kürdistan'daki mücadelesi günümüzde içinde bulunduğu koşulları, özellikle son dönemlerde meydana gelen yeni gelişmelerin ışığında doğru temellerde tahlil etmek büyük önem taşımaktadır. Yine Kürdistan özgüçündeki ulusal-demokratik güçlerin, çoğu olumsuz olan geçmişlerini yeniden gözden geçirmeleri, yetersiz olan teorik perspektiflerini aşarak daha güçlü ve doğru bir teorik perspektife yönelmeleri, daha doğru bir stratejik anlayış içine girerek, geçmişte bu konuda içinde buldukları yetersizlik ve belirsizliklerin üstesinden gelmeleri, devrimin dost ve düşmanlarının sıralanmasını bu sefer daha doğru bir temelde yapmaları, bölge devrimci güçlerini iyi tanıyarak, bunlarla doğru taktiklerle ilişkiye geçmeleri ve bu temelde öz örgütlenmelerini doğru bir biçimde geliştirerek, bu örgütlenmenin iç ve komşu halklarıyla devrimci-demokratik bir tarzda ittifaklarını yaratmaları, bundan başka çözüm yolunun olmayacağını bilerek, bu konuda geçmişte varolan olumsuzluklarını aşmaları, özellikle küçük-burjuvaziden kaynaklanan teslimiyet, reformizm ve uzlaşma yolu yerine direnişçi, devrimci yöntemi esas almaları, pasif mücadele yöntemleri yerine, radikal halk savaşı yöntemlerine dört elle sarılarak bir güç toplama evresi olan bu ara dönemde, Kürdistan'daki ulusal direniş savaşımının kadro, araç-gereç birikimini daha hızla ve geleceği doğru temellerde daha iyi karşılamak için yapmalarının önemi büyüktür. Kendi geçmişlerindeki sorunlarını, özellikle programsızlıklarını ve bundan kaynaklanan stratejik ve taktik yetersizliklerini gidermeleri, mevcut pratik ilişkilerini bu yenilenmiş anlayışlarla takviye etmeleri gerekmektedir.

Tüm bunlar yapıldığında görülecektir ki, ö-nümüzdeki dönemde Kürdistan ulusal direniş savaşımı ve özellikle de Kuzey Kürdistan'ın önderlik ettiği modern ulusal direniş savaşımı eşsiz bir dönemin içine girecektir. Başta Türkiye devrimci-demokratik güçleri olmak üzere bölgede ve dünya çapında sosyalizm, işçi sınıfı hareketleri ve ulusal kurtuluş güçleriyle ittifaklarını geliştirecek tüm bu eksikliklerini gidermiş ve hazırlıklarını yapmış bir Kuzey Kürdistan ulusal direniş savaşımı, karşısındaki bu askeri-faşist Türk yönetimi ne kadar çılgınca girişimlere girerse girsün, çok şeyler başarabilecektir. Bölgemizde bu konuda meydana gelen gelişmeler, Kürdistan lehinde politikaların, önemli destek ve dayanışmaların sürekli ortaya çıkabileceğini göstermektedir. Eğer Kürdistan'ın yurtsever-devrimci güçleri çevrelerindeki bu elverişli gelişmelere zamanında karşılık verebilir, içinde buldukları yetersiz, hatalı ve eksik konumlarını hızla aşabilirlerse, açıktır ki Kürdistan, tarihinin hiçbir döneminde görülmemiş bir biçimde kendi öz kurtuluşu doğrultusunda bir ulusal bağımsızlık ve özgürlük süreci içine girmiş olacaktır. Bu artık pratik bir sorun olmaktan da çıkıp, somut bir savaş sorunu haline gelebilecektir. Bölgemizde devrim ve karşı-devrim güçlerinin hızla geliştiği, dengenin nihai olarak bozulması için yoğun çabaların harcandığı bu dönemde, Kürdistan'daki mücadele eğer uygun bir biçimde karşılık verirse, yalnızca stratejik savunma döneminin direnme sorunlarını çözmekle kalmayacak, nihai savaşta da bölge çapındaki zaferin en önemli bir etkeni olabilecek ve stratejik denge döneminin gereklerini en iyi bir biçimde yerine getirebilecektir.

İşte bu düşünce ve inançla diyoruz ki, önümüzdeki dönem, tüm bölge için olduğu gibi, Kürdistan için de dopdolu geçen yıllar olacaktır. hem de, sonunda kesin zaferin olduğu bir mücadeleler ve savaşlar dönemi. Tüm mesele, giderek hızla yaklaşan böyle nihai bir savaşa hazırlıksız yakalanmamak ve rolünü tam oynayabilmek için, tarihin bu en elverişli dönemini çok iyi kavramak ve hazırlıklarını bu düzeyde çok iyi yapmaktır.

Bölge, Türkiye ve Kürdistan'daki Gelişmeler Karşısında PKK'nin rolü ve Görevleri

Özellikle Kuzey Kürdistan'da gerek ulusal bilincin yaratılmasında, geliştirilmesinde ve toplumsal bir güç haline getirilmesinde, gerekse azgın askeri-faşist yönetimin her saldırısına karşı bu bilinçlenme ve örgütlenmenin büyük bir direniş yeteneği ile sürdürülmesinde önder hareket olma şansına sahip olan PKK'nin Kürdistan'ı bölge çapında gerçek rolüne kavuşturmak için gerçekleştirmesi gereken çok önemli görevleri vardır.

PKK'nin Ortadoğu zemininde şimdiye kadar yaptığı çalışmaları, bu bağlamda yerine oturtmak zorundayız. Partimiz kendisini objektif gelişmelere bağlı olarak böyle önemli bir konumda hazırlarken, subjektif gelişmeleri de yaratmıştı. Türkiye halkıyla FKBD'ci temelinde bir ittifaka yönelmesi ilk önemli adımları olurken Kürdistan'da da bir cepheleşmenin programı hazırlanarak bu konuda da ciddi adımlar atılmıştır. Yine Arap aleminde Filistin, diğer radikal Arap yönetimleri ve Irak'taki ilerici muhalefet güçleriyle ilişkilere girilmiş ve bu konuda bazı kazanımlar elde edilmiştir. Bu anlamda dış ittifaklar açık ki direniş eğiliminin

önemli oranda parti tarafından geliştirilebileceği, son Filistin deneyinden çıkarılacak derslerle birlikte, PKK'nin yalnızca Kürdistan ve Türkiye'de değil, bölgede de direniş eğilimlerini yenileyerek direniş güçlerinin hızlı bir biçimde gelişmeye başlamalarında üzerine düşen katkı yapabileceği, en direnişçi örgütlerle militan birliği mutlaka yaratmak zorunda olduğu bir noktaya gelmiştir. Artık bölgede kaderleri birbirine çok yakın olan devrimci güçler tek başlarına yaşayamayacakları gibi, militan bir devrimci dayanışmadan başka bir çıkış yolu da yoktur. İşte partimiz Kürdistan ulusal direniş savaşını, bölgedeki direniş savaşları, dünya ulusal kurtuluş hareketleri ve sosyalist sistemle birleştirerek bu konuda da üzerine düşeni yapabilecektir.

Cunta bunu çok iyi bilmektedir ve bunun için de programını yedi yıl daha uzatmıştır. Açık ki onun boy hedefi Kürdistan ulusal direniş savaşını ve müttefikleridir. Yine açıktır ki bizim de böylesine elverişli bir zeminde böyle bir direniş savaşını yükseltmekten başka bir çaremiz olmadığı gibi, bunun kadar gönül rahatlığıyla isteyebileceğimiz başka bir durum da yoktur. Bu açıdan ortaya çıkan durum bütünüyle programımızı ve görüşlerimizi ilerletmeye uygun bir ortam yaratmıştır. Stratejik yaklaşımlarımızın hayata geçirilmesinin elverişli şartları doğmuş bulunmaktadır. Eğer bunlardan akılcıca yararlanılırsa, gerçekten direniş önderlik eden bir parti olunabileceği gibi, güçlü bir ulusal direniş savaşı da gerçekleştirilebilir.

Bu direniş savaşımından kısa bir sürede bir zafer talep edilememektedir. Nasıl ki bölgede kısa sürede nihai bir zafer mümkün değilse, Kürdistan ve Türkiye sahilinde de sözkonusu değildir. Savaş Ortadoğu'nun tarihsel ve toplumsal çelişkilerine uygun olarak uzatmalı bir karakterde gelişecektir. Bu açıdan kısa süre

içinde zafer bekleme anlayışlarının yanlış olduğu açıktır. Özellikle küçük-burjuvazi bu konuda genellikle kısa sürede zafer talep etmekte, bunun mümkün olmadığını anladığında ise hemen mücadeleden uzaklaşıp teslimiyete yönelmiştir. Birinci tarzdaki yaklaşım artık tasfiye olmuş ve elle tutulur bir yanı kalmamıştır. Direnişten tümüyle vazgeçme biçimindeki reformizm ise yaşayamaz hale gelmiştir.

PKK yalnız Kuzey Kürdistan'daki ulusal devrimci gelişmenin ve yine yalnız Türkiye'deki devrimci-demokratik mücadelenin de önemli roller üstlenen etkin bir güçüdür. Bu anlayışla, bir yandan başta Kuzey Kürdistan'ın ulusal direniş sorunlarını çözümlenmeye çalışır ve bunun pratik hazırlıklarını yoğunlaştırırken, aynı zamanda bölgede nihai bir savaşın geliştiğini iyi kavrayarak pratik hazırlıklarını buna göre yapması ve bu temelde Türkiye'nin devrimci-demokratik güçlerinin geliştirilmesi ve mücadeleye hazırlanmasında üzerine düşeni yerine getirmesi ve bir bütün olarak da tüm Kürdistan'da ulusal demokratik-devrimci güçlerin uyanılmasında, varolanların doğru bir rotaya çekilmesinde kendine düşeni yapması gerekmektedir. PKK'nin tüm bu adımları dengeli ve doğru bir biçimde atması, esasla tali olanı iyi seçmesi, bu konuda taktik hatalar içine girmemesi, belirlemiş olduğu stratejiden sapmaması, bu stratejisini bölgedeki gelişmelerle orantılı olarak uygun taktiklerle hayata geçirmesi büyük öneme sahiptir. Özellikle sadece kendi öz gücüne dayanarak bir halk savaşının nihai zaferinin sağlanamayacağını gözönüne getirerek nihai zafer için müttefiklerinin durumu çok iyi kollaması ve ilişkilerini çok iyi ayarlaması, halk savaşımını bu temelde hazırlaması, kendi nihai savaşımını bölgedeki nihai savaşıma bu biçimde bağlı kılması ve bu gelişime kendisinin de bizzat katkıda bulunması büyük önem taşımaktadır. En ağır baskı ko-

şullarında direnebilen, direnmenin en zorunlu olduğu, fakat bir o kadar da fedakârlık gerektiren hapisanelerde bunu gerçekleştiren bir hareket, geçmişle gelecek arasında, kendi ülkesindeki çalışmalarla bölgedeki çalışmalar arasında doğru temellerde ve zamanında iyi köprüler kurabilmelidir.

Tüm bunlar yapıldığında Kürdistan ulusal direniş savaşımı önümüzdeki dönemde bölgedeki direniş savaşlarının nihai zafere ulaşmasında belirleyici bir rol oynayacaktır. Kuzey Kürdistan'da gelişip güçlenen mücadelenin yaratılmasında, pekiştirilmesinde ve savunulmasında belirleyici bir konumu olan PKK Hareketi tüm hazırlıklarını dikkatle yürütürse belirlemiş olduğu politik, askeri ve örgütsel stratejilerine uygun temelde, bu ara evredeki hazırlıklarını hızla tamamlayarak 80'li yıllarda misli görülmemiş bir bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi dönemini yeniden ve daha yüksek boyutlarda yaratacak, bununla da kalmayarak 1990'larda halk savaşımını nihai zafere gidebilecek bir tarzda geliştirebilecektir. Bu herhangi bir niyet ve isteğin sonucu değil, mevcut güncel gelişmelere devrimci tarzda karşılık vermenin ürünü olarak doğal bir tarzda böyle olacaktır.

- Yaşasın Ortadoğu Halklarının Bağımsızlık ve Özgürlük Savaşı!
- Yaşasın Ortadoğu Halklarının Enternasyonalist Dayanışması!
- Yaşasın Kürdistan Ulusal Direniş Savaşı!
- Yaşasın Marksizm-Leninizmin Yüce Kurtuluş Bayrağı!

DIYARBAKIR'DAN MEKTUP VAR

Baştarafı 5. sayfada

1981 Sonbaharında uygulamaya konan bu plan, Kış boyunca devam etmesine rağmen, istenilen sonuca varamamış, direnişlerini sürdüren tutuklular üzerinde etkili olunamamıştır. Artık katliamlara başladılar ve 21 Mart 1981'de başta M. DOĞAN olmak üzere birçok devrimciyi katlettiler. Ardından kendilerinin istediği ifadeyi vermeyen Ferhat KURTAY ve Mahmut ZENGİN'in de aralarında bulunduğu altı kişiyi aylar süren işkencelerden sonra yakarak katlettiler. Bununla da yetinmediler, gizli duruşmadır bahanesiyle kişileri tek tek engizisyon mahkemelerinde olduğu gibi, hiç bir kuralın geçerli olmadığı baskı koşullarında yargılamaya başladılar. Ayrıca mahkemeleri, gurup davalarını parçalayıp birer olay ya da suçlamayla ilgili olan kişilerin çağırıldığı ve sorgulandığı biçime dönüştürdüler. Bu şekilde ilişkileri birbirinden kopartılmış olan tutuklular, birbirlerinin ne tür ifade verdiğini bilmiyor, bu yüzden, daha sonraki sorgulamalara hazırlıksız kaldıkları gibi, her türlü psikolojik baskının elverişli olduğu bir durumu yaşıyorlardı. Cezaevindeki açlık, sussuzluk, pislikten dolayı tutukluların tümü verem olmuş, tedavileri konusunda en ufak bir şey yapılmıyor. Artık 40. koğuş "veremliler koğuşu" diye adlandırılıyor. Askerler dahi bu koğuşa fazla yaklaşmıyor ve böylece tedavisiz bir şekilde ölüme terk edilmüş bulunuyorlar.

Mazlum DOĞAN'ın katledilmesinden sonra, kamuoyundaki tepkilerin sonucu olarak gelen gazeteciler cezaevine sokulmadan, tutuklu sahiplerinin de bulunduğu bir günde göstermelik bir oyun oynandı. Tutuklu diye tanıtılan sıhhatli bir askerin eline gene bir askere ait bavul tutuşturulup, boydan fotoğrafları çekildi ve tahliye süsü verildi. Buna karşı çıkıp gazetelere gerçeği anlatmak isteyen yurtseverlere, Hürriyet gazetesi muhabiri Talat Polat "susup konuşmamalısınız" tembihlemiştir. Bununla da yetinmeyip, ertesi günler hainler, dönekler ve devrim kaçkınlarıyla yaptığı ve yalana dayalı bir yazıyı gazetede yayınlarak doğru haberleri çarpıtma yoluna gitti. Gelişen tepkiler üzerine Avukat Hüseyin Yıldırım tahliye edildi ve bizzat Kolordu Komutanlığı kendisinin mahkemelere girmesinde herhangi bir sakınca olmadığını belirtti. Bir taraftan katliamlar sürdürülürken, diğer taraftan kamuoyuna herşeyin güllük gülistanlık olduğu görünümü verilmeye çalışıldı. Fakat avukat Hüseyin Yıldırım'ın iki duruşmaya girmesi ve ölüm orucuna giren müvekkillerinin sağlık durumunu öğrenmek için cezaevine gitmesi şimşekleri üzerine çekmesine yetti. Yeniden özellikle PKK davalarına girmesi karşısında bir taraftan Emrullah Kaya, bir taraftan polis, bir diğer taraftan hapishane yönetimi tehdit ve baskılarla yıldırma yollarına gittiler. Kaldığı oteli sürekli gözaltında tutup, otel sahibine baskı yapıp

orada kalmasını engellemeye çalıştılar. 12 Eylül günü, bombalı sabotaj yaptığı iddiasıyla gözaltına alıp, saçma sapan sorular sorduktan ve izlendiğini belirttikten sonra bıraktılar. Nitekim 16 Ekim günü bürosuna giderken polis yolunu kesip tartakladı. Bunun üzerine avukat sıkıyönetim komutanlığına dilekçe verdi. Komutanlık ise bu dilekçeyi polise havale ederek yapılanların bizzat kendisi tarafından yönlendirildiğini göstermiş oldu. 8 Eylül günü Kemal PİR ve 14 Eylül günü de M. Hayri DURMUŞ öldü. Ertesi günler Bedrettin KAVAK, Mustafa KARASU'nun öldüğü haberi çıktı. Daha sonraları ölenin Akif YILMAZ olduğu anlaşıldı.

Bu gelişmelerden sonra hakimler arasındaki çelişkiler arttı. Bunlardan bir kısmı kendilerini daha insancıl gösterip sorumluluğu yüzbaşı Esat Yolsıran'a yüklediler. Bu arada hemen her duruşmada tutuklular PKK'na olan bağlılıklarının ifadesi olarak ölüm orucuna katılacaklarını beyan ediyorlardı. Bunlardan en sonuncuları, Birecik gurubundan Mustafa ÇEPIK, Hilvan gurubundan Celalettin DELİBAŞ'tır.

Bu durum karşısında cezaevi yönetimi değiştirilerek yeni yöneticiler tayin edildi. 18 Ekim günü ölüm orucunda bulunan ve durumu ağırlaşarak hastahaneye kaldırılan bir yoldaşın yakını hastahaneye gitmişti. Yanında cezaevinin yeni yöneticisi olan bir albay vardı. Bu albay, direniş katılan devrimcilerden cezaevine ilişkin isteklerin tümünün kabul edildiğini, bunun için ölüm orucunu bırakmalarını istemiş. Bu istekler; Mazlum DOĞAN ile birlikte hızlandırılan tutukluların imhasına son verilmesi, savunma imkânlarının artırılması, görüşme yasağının kaldırılması, yemeklere sidiğ ve pisliğin konmaması, sıcak su, hücrelerden çıkartılmaları, işkence, askeri eğitim ve benzeri uygulamaların son verilmesiydi. Bunların karşılandığını belirten albay, savunma imkânlarının artırılmasıyla ilgili isteğin mahkemeye ilgilendirdiğini, yazılı belge veremeyeceğini, ancak bu konuda "osmanlı" sözü verdiğini belirtmiş. Devrimciler ise yazılı belge almada ısrar etmişler. Daha sonraki gelişmeleri yeterince öğrenemedik.

Bayram günü ölüm orucunun son bulduğunu duyduk. Doğruluk derecesini bilemiyoruz. Ancak cezaevi yönetiminin değiştiğini ve yüzbaşı Esat Yolsıran'ın Diyarbakır'dan ayrılacak zorunda kaldığı kesinlik kazandı.

Bütün bu gelişmelerden sonra, şimdiki durumda Emrullah Kaya ve koltuğuna alabildiği hakim Niyazi yalnız kalmışa benzemektedir. Ancak sömürgeci-faşist Türk devleti PKK'lı tutukluların imha planından vazgeçmemiştir.

Devrimci Selamlar

Diyarbakır'dan bir PKK sempatiyanı

Ölüm orucuna katılan tutuklu yakınlarından...

Baştarafı 5. sayfada

etkilendiğim için dayanamayarak yemek yemesini istedim. Ancak o, bunu şiddetle reddetti ve bir daha kendisinden bu tür isteklerden bulunmamamı belirterek, istekleri kabul edilinceye kadar ölüm orucuna devam edeceğini söyledi. Ve devamla kendileri dışında, yani Diyarbakır dışında diğer hapishanelerde tutuklulara sınırlı da olsa bazı haklar tanıdığımı, ancak kendilerinin akıllamaz insanlıkdışı uygulamalarla yüzyüze bulduklarını, ihanet ettirmek için uğratıldıkları bu zorbalığa boyun eğip, onların taleplerini kabul etmektense ölmenin çok daha iyi olduğunu söyledi. Yakınımın bu tutumu üzerine bir yarbay yanımıza gelerek kendisine isteklerinin ne olduğunu sordu. O da bu isteklerini daha önce ilettiğini bildiklerini, ancak bir kez daha belirtilebileceğini söyleyerek, savunma hakları üzerindeki baskı ve sınırlamaların kaldırılmasını, aralıksız devam eden işkence, hücre ve tecrit olaylarına son verilmesi, insanlıkdışı hapishane yaşam koşullarının iyileştirilmesi (ki bunlar içinde, yemeklere kurt konulmaması, sıcak su verilmesi vb. talepler de var) günde onüç saat olan askeri eğitim ve benzeri uygulamalara son verilmesi olduğunu ifade etti. Yarbay onu dinledikten sonra, savunma ile ilgili taleplerinin kendilerini ilgilendirmediğini bu konuda karar verme yetkisinin mahkeme heyetine ait olduğunu söyleyerek cezaevi ile ilgili taleplerini kabul edeceklerini bunun için teminat verdiğini söyledi ve ölüm orucuna son vermelerini istedi.

Ölüm orucunda bulunanlardan Mehmet Şener, Mustafa Karasu ve Muzaffer Ayata komadaydılar. Yine ölüm orucunda bulunanlardan Hamit

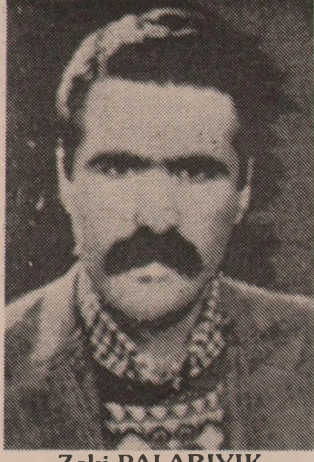
Kankılıç, Rıza Altun ve Hasan Hüseyin Karakuş'un ise muhtelif yerlerinin kırılmış olduğunu gördüm"

Okuyucumuz yazısını şöyle sonuçlandırıyor:

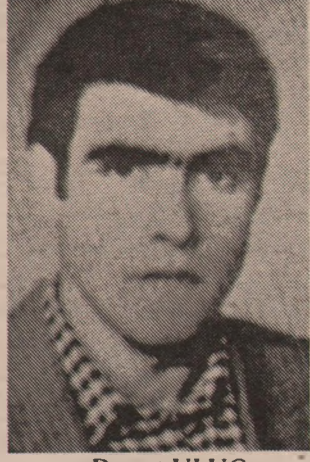
"Bütün bunları gören birisi olarak sesleniyorum...! Yeter artık gördüğümüz bu işkence, bu zulüm.

Kendisine insanım, demokratım diyen herkes, artık gözlerini Kürdistan'a, cezaevlerine çevirmelidir. Orada görülen işkence, açlık, verilen idam kararlarından yüz kez daha korkunç, daha dayanılmazdır. Oğullarımız, kızlarımız, yakınlarımız günbegün öldürülüyorlar. Buna rağmen, onurlarından hiçbirşey yitirmeden ölüme başları dimdik gidiyorlar. Gördüğüm, duyduğum şeyler bunlardı. Yani ölüme, baskıya, ihanete rağmen; devrimci tutukluların çoğunluğu Diyarbakır'da, partilerine, ülkelerine ve halklarına bağlılıkla direnmekte, daha çok, daha güçlü direnmekten başka birşey düşünmemektedirler. Bir deri, bir kemik kalan bu devrimcilerin boyun eğmeyen güçlü seslerini duyudum. Bu, onların bize yaptıkları bir çağrıdır. Kanla yazılmış olan bu çağrıya karşılık vermeliyiz. Herkes; sadece Kürdistanlılar değil, Türkiye'de, Avrupa'da, dünyanın neresinde olursa olsun tüm insanlar, ama gerçekten insan olanlar buna cevap vermek zorundadırlar. Artık görev bizlere, hepimize düşüyor. Bu kadar zulümle, kanla bir halkın sesini boğmak isteyen faşist cuntaya karşı; bulunduğumuz yerde, gücümüze bakmadan yapabileceğimiz herşeyi yapalım! Bize yol gösteren onurlu, insanca yaşamının nasıl olacağını öğreten bu cesur savaşçıların peşinden gidelim...!"

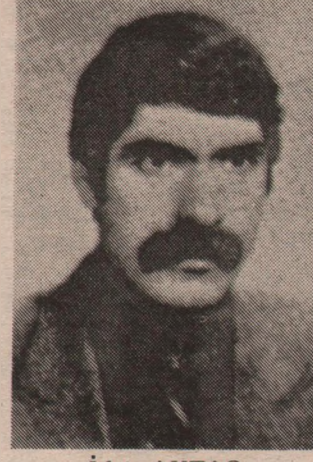
şehit edilmelerinin ikinci yılında Bloka direnişçilerimizi saygıyla anıyoruz

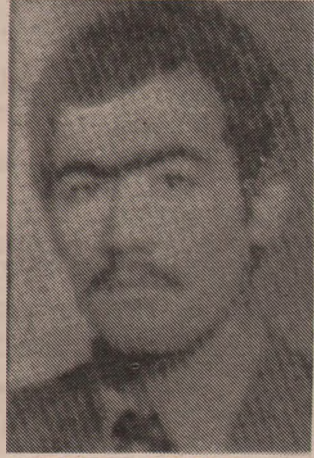
Zeki PALABIYIK

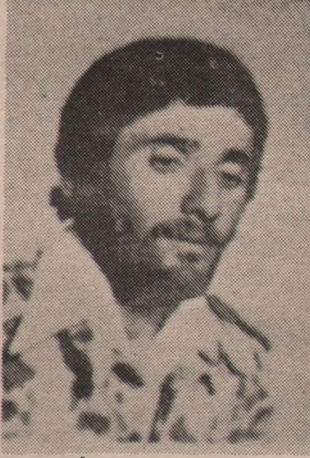
Davut ULUÇ

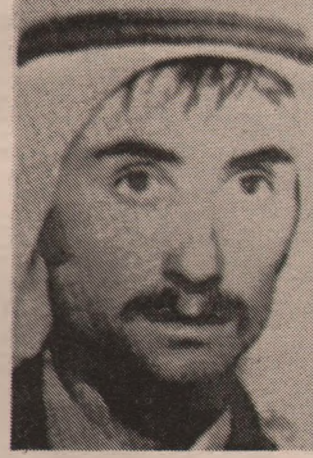
İdris AKTAŞ

Hasan ERTAŞ

İsmail DAMAR

Bozan ALAN

Sömürgeci Türk burjuvazisinin PKK Hareketinin geliştiği ilk günden başlayarak Kürdistan halkına karşı açtığı imha savaşında bugüne kadar dağlarda ve zindanlarda onlarca değerli önder, yüzlerce yiğit savaşçı ve yurtsever hiçbir zaman hafızalardan silinmeyecek kahramanlık destanları yazarak ve yaratarak aramızdan ayrıldılar.

Cunta öncesinde kahramanlar diyarı Siverek ve Şikestun'da arka arkaya yazılan bu destanlar, cunta sonrasında da başta ser verip sır vermemenin kalesi durumuna getirilen Diyarbakır zindanları olmak üzere Dersim'de, Karakoçan ve Bingöl'de, Pazarcık'ta, Gap ve Bloka'da PKK militanlarının sergiledikleri cesur ve görkemli direnişlerle bir kez daha yazıldı.

Her biri kendi başına birer tarih olan bu destansı direnişler, ulusal kurtuluş mücadelemizde önemli bir aşama ve gelişmeyi ifade ederler. Bu direnişlerin yaratıcıları, ihanet ve teslimiyetin girdebinde neredeyse boğulmanın eşiğine getirilen bir toplumda, direnmenin yaşamak ve zafer olduğunun yol göstericileri, fedakârlığın, cesaretin, devrimci onurun, inanç ve kararlılığın timsali, yeniden dirilişin habercileri oldular. Hiçbir şeyin bağımsızlık ve özgürlükten daha değerli olamayacağını pratikteki uygulayıcıları olarak onlar, özgür geleceğimizin en büyük güvenceleridirler.

Bu özellikleriyle, Kürdistan anaları ve bacılarının ağıtlarından dilden dile dolaşan bu destansı direnişler ve kahramanları, kitlelerin dimağlarında her gün, her an, her dakika yaşayan birer canlı abide, düşman için de sürekli bir korkunun ve çılgınlığın kaynağıdır. Yüreklerle ve beyinlere kazınan bu soylu direnmeler ile yaratıcılarını dava arkadaşları ve halkımız unutmayacak, onların şerefle devrettiği bu kavgayı mutlak sonuca ulaştıracaklardır.

Kürdistan halkı unutmayacaktır; çünkü, geçen yıllar içinde üstü küllenen ama hiçbir zaman sönmeyen yüreklerdeki isyan ateşi, bu direnmelerden çıkan kıvılcımlarla parlamış, bağımsızlık ve özgürlüğün yüce direniş ruhu yeniden canlanmıştır. Yüzyılların yaratmış olduğu uşaklık ortamında artık "yiğitlik ve mertlik", "Kürdistan ve Kürtlük" kavramlarının unutulması gereken kavramlar olduğuna kendisini inandırdığı bir zamanda tarihinin en soylu direnişlerine tanık olmuştur. Özlemine çektiği vasıfları PKK militanlarında bulan halk kitleleri, çağın en barbar güçleri tarafından kaybettirilmek istenen kutsal vatanlarına kavuşabileceklerine güvenmiş bu inançla kavgaya atılmışlardır. Bundan böyle Kürdistan halkı için artık sayfaları kirletilen bir tarih noktalanmış, yeni bir tarih, ulusal bağımsızlık ve direnme tarihi başlamıştır.

Dava arkadaşları da bu direnmeleri unutmayacak, onlardan devraldıkları kızıl bayrak Kürdistan topraklarında özgürce dalgalanmaya devam edeceklerdir. Her PKK'li militan şehit yoldaşlarının yarım bıraktığı bu mücadeleyi büyük bir gururla taşımakta, eksikliklerini

gözden geçirerek kendisini çok yönlü olarak mücadeleye hazırlamakta, karşılaşılması kaçınılmaz tüm zorlukların bilinci içinde hareket ederek fedakârlıkta ve cesaretle ölçü tanımayan bu soylu direnmelere ve Partisine lâyık olmaya çalışmaktadır.

Ama yalnızca dava arkadaşları ve kitleler değil, düşman da bu direnmeleri kolay kolay unutmayacaktır. Düşman da kendisinin sonunu getirecek olan bu davayı omuzlayanların, bunu sonuca götürmede ne kadar kararlı olduklarını görmüş, kendisinin hiçbir zaman sahip olmadığı ve olamayacağı cesaret, yiğitlik ve metanet karşısında iliklerine dek titremiştir. Toprağa düşen her militanın ettiği tohumların kısa sürede boy vermesi, yüzlerin bin, binlerin yüzbinleşmesi karşısında duyduğu korkuyla çılgınlığını en üst noktasına vardırıştır. PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesinden ne kadar ürktüğünü, seri operasyonlar, tatbikatlar, kıyımlar, tutuklamalar ve işkencelere yoğunluk kazandırarak, bırakalım kitleleri kendi çevresini bile inandıramadığı "kökünü kuruttuk" yalanına sık sık başvurarak her fırsatta göstermiştir. Düşman korkmaktadır; çünkü, en modern silahlarla donanmış birlikleri karşısında devrimcilerin gösterdikleri direnç ve sergiledikleri görkemli direnişler kitlelerde kazanacaklarına dair inançlarını pekiştirirken, eğer bir halk savaşımında kararlıysa, en modern araçlarla donanmış ordular da dahil hiçbir gerici gücün ve kuvvetin böyle bir halkın ve savaşımının önüne geçemeyeceği gerçeğini bir kez daha belgelemiştir.

29 Ekim 1981 günü Kızıltepe tarihinin önemli günlerinden birini yaşarken, düşman da en zorlu günlerinden birini daha yaşadı. PKK partizanları Zeki PALABIYIK, İdris AKTAŞ, İsmail DAMAR, Davut ULUÇ, Bozan ALAN ve Hasan ERTAŞ o gün Kızıltepe'nin Mazıdağ sınırı ve Bloka dağlarında, sayıları 2000'i bulan askeri birliklerle giriştikleri ça-

tışmada, belleklere unutulmaz bir direnişin adını daha kazındılar. PKK partizanlarının usta savaşçılığı karşısında ağır kayıplar veren düşman 12 saat süren çatışma boyunca devrimcilerle bu şekilde başedemeyeceğini anlayınca, hava kuvvetlerinin desteğinde yeni takviye birlikler getirdikten ve geniş bir alanı havadan bomba yağmuruna tuttuktan sonradır ki partizanları katletmeyi başardı.

Kürdistan halkının şehitlerine duyduğu bağlılığın bilincinde olan düşman verdiği kayıpları titizlikle gizlerken, halkı moralmen çökertmek için cenazeleri ailelerine vermeyip şehitlerimizi üstüste açmış olduğu bir çukura gömerek ölümlerimizden bile nasıl korktuğunu gösterdi.

Bloka direnişi, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesi ve onun önderi PKK'ni yoketme gibi büyük bir iddialıya yönetime gelen cuntaya, bu hedefine hiçbir zaman ulaşamayacağını gösteren ilk büyük cevaplardan biri oldu. Yönetime çöreklenir çöreklenmez gücünün ağırlıklı bir bölümünü Kürdistan'a yığan cuntanın amacı halk üzerinde yaygın bir terör uygulayarak kısa sürede sonuç almaktır. Ama yönetime gelişinin üzerinden daha bir ay geçmeden önce Gap'ta ardından Bloka'da yaratılan bu direnişler, kendisini hangi nihai sonun beklediğini ortaya koydu. Sömürgeci Türk burjuvazisi devrim hareketine karşı oynadığı bu son kozunda gecikmişti. O güne kadar yüzlerce değerli kadrosunu şehit veren, binlercesini sömürgeci zindanlarda çürütmeyi göze alan PKK, Kürdistan'da hiçbir gücün başlatmaya cesaret edemediği bir süreci açarak, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini omuzlamaya aday tek politik parti olduğunu kanıtlamış, halkın malı olmuştu. Kuşkusuz PKK bu durumuna, militanlarının düşman karşısında gösterdikleri bu kararlı direnişlerin sonucunda ulaşmıştır. O militanlar ki, Partilerinin ve hal-

kın onurunu herşeyin üstünde tutmasını bilmiş, Marksizm-Leninizm bilgisi ve ülke sevgisiyle dopdolu olarak hayatlarını seve seve bu soylu kavgaya katık etmiş, düşman karşısında yenilmezliğin temellerini atarak, karamsarlık, korkaklık, kaypaklık gibi küçük-burjuva özellikleri yerle bir etmişlerdir. Direnmenin anlamını Haki, Halil, Cuma, Salih ve Şikestun kahramanları gibi güçlü kişiliklerden öğrenen PKK kadro ve taraftarları, haykırdıkları bağımsızlık ve özgürlük sloganları arasında ölümü kucaklayarak, uğruna toprağa düştükleri bu soylu davanın zaferle sonuçlanacağını en canlı belgesi olmuşlardır. Artık Kürdistan'da gelenek haline gelen şey direnmektir. Nerede ve hangi zor şart altında olursa olsun taviz vermeden direnmek.

Bloka şehitlerimizden Zeki PALABIYIK, Bingöl'ün "Genç" kazasında oturan orta halli bir aileden gelmekteydi. Aydın bir öğretmen olarak, Bingöl'de gelişen bağımsızlıkçı düşüncelerden etkilenerek 1978 yılında PKK saflarındaki yerini aldı.

Devrime, halka ve Partiye sonderece bağlılığı olan Zeki yoldaş; mesleği olan öğretmenliği yine bu dava yararına bir araç olarak kullandı, öğretmenlik yaptığı, ve bulunduğu her yerde devrimci düşüncelerin kitlelere taşırılmasında aktif olarak çalıştı. Gericiliğin yoğun olduğu Erzurum çevresinde dahi yılmadan mücadele ederek bu yapı içerisinde de devrimci fikirlerin temelini atmayı başardı.

Öğretmenliği bırakıp profesyonel devrimciliğe başladıktan sonra da başta Bingöl olmak üzere, Varto, Diyarbakır ve Kızıltepe'de çok yönlü faaliyetler yürüttü. Her alanda yetenekli ve güçlü bir militan olan Zeki PALABIYIK kitlelerin devrimci mücadeleye kanalize edilmesin-

de başarılı çabalar ortaya koydu. Yarattığı canlı tartışma ortamı ve etkili ajite gücüyle, mücadelemizin önünde yıkılması zorunlu bir engel olarak duran sosyal-şoven ve reformist-milliyetçi ideolojilerin teşhir ve tecritinde önemli katkıları oldu.

Ama yalnızca siyasi alanda değil, askeri alanda da güçlü bir kişilikti Zeki PALABIYIK. Yeraldığı eylemlerde, cesareti, atılganlığı ve soğukkanlılığının yanı sıra, düşmanın gücünü önceden hesaplar, disiplinli ve planlı bir tarzda hareket ederdi. Bunun için, Zeki PALABIYIK adı kitlelerin güveni, düşmanına korkulu rüyasıydı.

Aynı olayda şehit düşen İdris AKTAŞ, Bozan ALAN, İsmail DAMAR, Davut ULUÇ ve Hasan ERTAŞ yoldaşlar Mardin'in yoksul köylü ailelerinden gelmekteydiler. Zaten daha önceleri yurtsever bir öze sahip olan bu yoldaşlar, bağımsızlıkçı ideolojinin Mardin ve çevresinde gelişmeye başlamasından kısa bir süre sonra Hareketin saflarında mücadeleye katıldılar. Sömürgeci-feodal komprador düzenin getirdiği acıları derinden yaşayan İdris AKTAŞ, Bozan ALAN, İsmail DAMAR, Davut ULUÇ ve Hasan ERTAŞ yoldaşlar, düşmana duydukları soylu kinle her zaman mücadelenin ön cephesinde yürüyen, kendilerine verilen görevleri büyük bir coşku ve azimle yerine getirmeye çalışan güçlü halk savaşçılarıydılar. Sorunları çözmedeki ustalıkları, tavır ve davranışları, zorluklara karşı yiğit ve direngen tutumlarıyla en geniş çevrenin saygınlığını kazanan bu yoldaşlar; kısa süren devrimci yaşamlarının her anını mücadelenin yararına değerlendirmesini bilen örnek kişilikleriyle ölümsüzleştiler.

Sömürgeci-faşist cunta böyle bir katliamı gerçekleştirmekle, Hareketimizin en çok geliştiği alanlardan biri olan Mardin'de halk kitlelerini sindirmek ve devrimci mücadeleden uzaklaştırmak istiyordu. Bunun için olaydan hemen sonra, bir yanıyla da gelecek muhtemel tepkileri önleyebilmek amacıyla geniş bir operasyon harekâtı başlattılar. Köy meydanlarında insanlarımızı en olmadık işkence ve hakaratlara uğrattılar. Olaydan sonra tutukladıkları Bloka muhtarı Süleyman BAŞAR'ı işkencede katlettiler.

Ama tüm bu insanlık düşmanı uygulamalarına rağmen, özgür bir vatan ve insanca bir yaşam için mücadelede top-rağımızı kanlarıyla sulayan Bloka, Gap, Şikestun ve diğer şehitlerimizin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşında bir sembol haline gelmesini önleyemediler. Çünkü, onlar bitmeyen bir destanı yazmışlardı, Bağımsız, Birleşik, Demokratik bir Kürdistan yaratılincaya kadar da yazılmaya devam edecek olan bir destan.

— PKK Partizanları Ölümsüzdür!
— Yaşasın Bloka Direnişimiz!

KÜRDİSTAN HALKININ

(ULUSAL KURTULUŞ SİYASE

Emperyalizme bağımlı Türk kapitalizmi büyüdükçe, Kürdistan'ı da kapitalizme açmak ve emperyalist sisteme bağlamak ihtiyacını hissetti. Bu temelde, Türk kapitalizminin tekelleşmesine paralel olarak, 1960'lerden sonra Kürdistan'da sömürgeci kapitalizmi geliştirildi. Bu gelişme, Kürdistan'ın toplumsal yapısı içinde yeni sınıf ve tabakaların doğmasına yolaçtı. Sömürge ve yarı-feodal bir toplum yapısına dönüşen Kürdistan toplumunda, devrim için oluşan bu objektif koşullar subjektif plana da yansıyor, Kürdistan halkının kendi bağımsız çıkarları doğrultusunda devrimci gücünü ortaya koyabileceği ulusal kurtuluş siyaseti, örgütü ve mücadelesi doğup gelişti. Sahip olduğu devrimci tarihin geçmişi çok kısa olmasına rağmen, Kürdistan'da bugün önemli bir güç haline gelen devrim gücüyle karşı-devrim gücü arasında şiddetli bir mücadele sürmektedir. Karşı-devrim gücünün yıkılmaya mahkûm olduğunu Türk burjuvazisinin zor sistemi bölümünde izzah ettik; burada da devrim gücünün ulusal kurtuluş mücadelesinde zafer kazanacağını, bu zaferin hangi yolla sağlanabileceğini, bu yolu çarpıtmaya çalışan güçlerin durumunu açıklamaya çalışacağız. Bu nedenle, bu konuyu: a) devrimin objektif koşullarının gelişmesi b) ulusal kurtuluş siyaseti ve örgütsel önderlik sorunu c) kısa süreli devrimci direniş pratiğimiz ve mücadelesiz örgütler d) Ulusal kurtuluş devriminin temel mücadele biçimi nedir? e) Kürdistan devrimci savaşının çizgisi ve özellikleri, f) Kürdistan devrimci savaşının rolü ve önemi, başlıkları altında elealacağız.

a) Devrimin objektif koşullarının gelişmesi

Türkiye'de gelişen sanayi kapitalizminin uluslararası tekellerle işbirliği temelinde büyüüp tekelleşmesi ve bu kapitalizmin çıkarlarının giderek ekonomide etkin hale gelmesi, Kürdistan'ın da kapitalizme açılmasını zorunlu kılmaktaydı. Gerek uluslararası tekeller ve gerekse onunla işbirliği halindeki Türk tekeli kapitalizmi çıkarına, artık, Kürdistan'da kapitalist sömürüye açılacaktı. Bunun için gerekli elverişli temel yaratılmış 1960'lara gelindiğinde Türk burjuvazisinin Kürdistan üzerindeki askeri, siyasi ve sosyal hakimiyeti sağlanmıştı. Bu tarihten sonra, Türk burjuvazisinin, Kürdistan'ı dörtbaşı mamur bir ekonomik sömürüye açması sözkonusu oldu.

Türk burjuvazisi, emperyalizmle girdiği ilişki temelinde, Kürdistan'da ekonomik sömürgeciliği geliştirebilmek için gerekli dış sermayeyi de bulabiliyordu. Böylece 1960'lerden sonraki dönem Kürdistan'ın yeraltı ve yerüstü kaynaklarının tümüyle Türk burjuvazisinin sömürüsüne açılması, Kürdistan'daki bol ve ucuz emek gücünün istenildiği biçimde sömürülmesi, Kürdistan pazarının sonuna dek sömürgeci kapitalizme açılması, Kürdistan'ın hayvancılığı ve tarımsal ürünleri üzerindeki ticaretin devlet tekellerinin elinde toplanması, ve buna benzer tüm alanlarda kapitalist sömürünün Kürdistan'da geliştirilmesi dönemi oldu. Bunun için yollar açıldı, köprüler yapıldı, kentler geliştirildi, Toprak Mahsulleri Ofisi, Et ve Balık Kurumu, Devlet Üretim Çiftliği vs. biçiminde sömürgeci devlet tekeli kurumları Kürdistan'da hızla örgütlendi. Ve bütün bu kurumlar, Kürdistan'da kapitalist gelişmeyi teşvik ettiler. Kürdistan'ın zengin yeraltı ve yerüstü kaynakları üzerinde uygulanan barajlar ve petrol politikası da ekonomik sömürgeciliği pekiştirmek amacıyla güdüyordu. Böylece Kürdistan yerel ekonomisini, Türkiye ekonomisinin, ve uluslararası emperyalist tekellerin bir uzantısı haline dönüştürme çabaları sürdürüldü. İşte 1960'lerden günümüze dek, emperyalizme bağımlı Türk tekeli kapitalizmi, Kürdistan'da böyle geliştirildi.

Genel olarak devlet kapitalizmi biçiminde gelişen Türk kapitalizmi, 1960'lerden itibaren işbirlikçi-tekeli burjuvazinin hizmetine girdikten sonra, özellikle Türkiye'nin batı ve güney kesimlerinde tekeli özel kapitalizme temel teşkil etmesine karşılık, Kürdistan'da kapitalist girişimciliği özel burjuva kesimler değil -bu güçler, ekonomik nedenler ve ulusal etkenlerden dolayı bunu tercih etmiyorlar-, tekeli burjuvazinin çıkarları adına devlet bizzat yürütmüştür. Ve Kürdistan'daki devlet tekeli girişimleri, bu dönemde daha hızlı gelişmiştir. Tarımda kapitalizmin gelişmesi hızlandırılmış, hayvancılığın artık yalnızca iç tüketimde rol oynaması değil, tam bir ticaret konusu haline getirilmesi sağlanmış, maden ve petrol yatakları işletmeye açılmış, barajlar yapılmış, pazar olayı geliştirilmiştir. Kürdistan'ın

oldukça bol olan emek gücünün, dışarıya, Türkiye'ye ve hatta emperyalist metropollere göçü sağlanarak Türk burjuvazisi ve emperyalist burjuvazi için son derece ucuz ve çok yoğun bir emek gücü ortaya çıkarılmıştır.

Ekonomik alanda Kürdistan'da ortaya çıkan bu gelişmeler etkisini sosyal yapıda da göstermiş, durgun, kapalı feodal toplum yapısı, güçlü aşiret bağları, gerici ortaçağ ideolojik yapısı kısmen parçalanmıştır. Bu kapitalist gelişmeye paralel olarak, göç temelinde de olsa Kürdistan işçi sınıfı doğup gelişmiş; tarımda kapitalizmin gelişmesiyle köylülük belli ölçüde ayrılarak, kır proletaryası, yoksul köylülük, orta ve zengin köylülük ortaya çıkmış; kalabalık bir aydın-gençlik kesimi oluşmuş; feodallerin dönüşmesiyle feodal-komprador bir kesim ile özellikle iç kesimlerde çok sınırlı bir ticaret burjuvazisi ortaya çıkmıştır. Ortaçağ ideolojisinin parçalanması, asimilasyonist yöntemlerle ve özümseme temelinde de olsa burjuva kültürünün belli ölçüde yayılmasına yolaçmıştır.

1960'lerden sonra Kürdistan'da ortaya çıkan bu ekonomik ve sosyal gelişmeler, eski, durgun, feodal toplum yapısını, sömürgecilik altında da olsa, yarı-feodal bir toplumsal yapıya dönüştürmüştür. Bu yapı, Kürdistan toplumunda yeni bir durumu ifade etmektedir ve bu gelişmeler, ulusal kurtuluş devrimi için elverişli objektif koşulların oluşması demektir. Bu ekonomik ve toplumsal gelişmeler ve ortaya çıkan objektif oluşumlar, yansımaları siyasal planda da bulmuş; ortaya çıkan yeni sınıf ve tabakalar, kendi öz çıkarlarını yansıtan yeni ideolojik ve siyasal arayışlar içine girmişler ve yeni politik eğilimlere yönelmişlerdir. Bilindiği gibi, objektif koşullardaki gelişme, kendisine uygun subjektif gelişmeye yolaçar, ya da, objektif koşullardaki gelişmeye subjektif plandaki gelişmeler eşlik eder. Yeni ekonomik ve toplumsal gelişmeler, yeni ideolojik ve siyasal gelişmeleri de doğurur. Kürdistan'da 1960'lerden sonra hızlanan ekonomik ve sosyal gelişmeler, biraz gecikmeli olarak, 1970'lerde ortaya çıkan ideolojik ve siyasal gelişmeleri beraberinde getirmiştir.

b) Ulusal Kurtuluş Siyaseti ve Örgütsel Önderlik Sorunu:

Siyaset, ekonominin yoğunlaşmış ifadesidir. Daha açık olarak siyaset, bir sınıfın, ekonomik çıkarlarının, ve bu temelde her alandaki çıkarlarının uzun vadeli olarak planlanması ve diğer sınıf ve tabakalara karşı savunulmasıdır. Eğer bir sınıf, toplumda egemen bir güç olarak örgütlenmişse, içte diğer sınıf ve tabakalara karşı uyguladığı iç siyasetini, dışa yansıtarak, tüm toplum adına kendi çıkarlarını diğer toplumlara karşı savunur, ve böylece dış siyasetini de oluşturmuş olur. Ama dış siyasetin oluşmasında belirleyici olan her zaman o sınıfın iç siyasetidir.

Ulusal kurtuluş siyaseti, yabancı güçler tarafından işgale uğrayan, işgal altında ya da sömürge olan halkın ya da ulusun, ekonomik, toplumsal ve ulusal her alanda bağımsız ve özgür gelişimini sürdürebilmesi için, bu alanlardaki çıkarlarının uzun vadeli olarak planlanması, ve bu gelişimi engelleyen yabancı ve yerli güçlere karşı savunulmasıdır. Ulusu oluşturan çeşitli sınıf ve tabakaların ortak çıkarlarını yansıtırsa da, ulusal kurtuluş siyaseti, ulusa önderlik eden sınıfın damgasını taşır, ve bu ya burjuva, ya da proleter ulusal kurtuluş siyasetidir. Ama ister burjuva önderlik, isterse proleter önderlik olsun, bunların siyasetinin ulusal kurtuluş siyaseti olabilmesi için, bağımsızlık ve özgürlüğü hedeflemesi; ileriye doğru gelişimi farklı da olsa, bu aşama için, bu ortak hedefe sahip olması gerekir. Ancak şunu da belirtelim ki, eskiden uluslara önderlik ederek onları ulusal kurtuluşa götüren burjuvazi, proletaryanın dünya ölçüsünde kendisi için bir sınıf olduğu, sosyalist ülkeler, işçi sınıfı ve ezilen halkların ortak mücadelelerinin emperyalizmi çöküşe götürdüğü ve kapitalizmi tarihe gömdüğü çağda, kendi kapitalist çıkarlarından dolayı gerçek kurtuluşçu bir sınıf olma konumunu kaybetmiştir. Yine, yaptığımız tanıma uymayan, yani, ulusun bağımsız ve demokratik gelişimini, bu biçimdeki gerçek çıkarlarını formüle etmeyen ve bunu kararlılıkla savunmayan, "kültür özerkliği", "otonomi", ve benzerleri gibi işbirlikçi istemler peşinde koşan siyasetler de ulusal kurtuluş siyaseti değil, olsa olsa işbirlikçilik ve uşaklık siyaseti olabilirler.

Bu kısa tanımlamaları böylece yaptıktan sonra Kürdistan'a yönelim ve bunları Kürdistan somutunda in-

celeyelim.

Kürdistan'da, 1960'lerden sonra hızlanan sömürgeci kapitalist gelişme temelinde, durgun feodal toplumsal yapı kısmen parçalanarak, yeni sosyal güçler ortaya çıktı ve bu objektif gelişmeyi temsil eden çeşitli sınıf ve tabakaların çıkarları doğrultusunda, değişik kişi ve guruplar, yeni ideolojik ve politik arayışlar içine girdiler. Bunlardan kimisi temeli doğru bir tarzda yansırken, kimisi de sahte, oportünist bir tarzda yansıtı; ama bu biçimde de gelişse, yine de modern objektif gelişmeye eşlik eden ideolojik ve politik çalkalanmalar oldu ve güçler oluştı. Biz, burada, ideolojik oluşum süreci üzerinde durmayacağız; bu, başka yerlerde geniş olarak açıklanmıştı ve kısaca daha sonra değineceğiz. Ama şunu belirtelim ki, Kürdistan'da sınıf temeli gelişmediğinden dolayı burjuva ideolojisi bağımsız olarak ortaya çıkmadı. Feodal, feodal-burjuva karması ideolojiler (hakim sınıfların ideolojisi), defalarca yenilmişler; topluma, halka baskı, sömürü ve yabancılara uşaklığı örgütlemekten başka bir şey vermemişler; Kürdistan halkı üzerindeki etkileri, yarattıkları olumsuz izlenimden dolayı iyice zayıflamış ve iflas etmişlerdi. Bu ortamda, Kürdistan'ın yeni doğan güçleri üzerinde, özellikle dünya devrimci hareketlerinin de etkisiyle, kendiliğinden Marksizm-Leninizmin tek kurtarıcı ideoloji olabileceği yargısı ve inancı vardı. Bu nedenle, Kürdistan toplumu için ideolojik ve politik bir yapı yaratmak isteyen güçler, halk nezdinde itibar bulabilmek için Marksizm-Leninizm adına hareket etmek zorunda kaldılar ve böyle de hareket edildi. Kürdistan halkının gerçek çıkarlarını yansıtan ulusal kurtuluş siyaseti de böyle bir ortam içinde yaratıldı; siyaset adına siyazetsizlik, reformculuk ve teslimiyetçilik de bu ad altında yapıldı. Bu önemli noktayı belirttikten sonra, burada üzerinde duracağımız esas konuya, yani siyaset olgusuna geçerek, Kürdistan toplumundaki çeşitli sınıfların siyasetini ve bunlar içinde geleceği olan, başarı kazanabilecek siyaseti, dayandığı temellerin durumuna göre açıklamaya çalışalım.

Daha önce de belirtildiği gibi, tamamen Türk burjuvazisinin işbirlikçisi ve uzantısı haline gelmiş olan Kürt hakim sınıflarının, kendi adlarına bağımsız sınıf politikaları yoktur; yani onlar, politik bir güç ortaya çıkaracak sınıf birliği içinde değil, "gemisini kurtaran kaptan" misali, tek tek, Türk burjuvazisinin ekonomik, siyasal ve ideolojik yapısı içinde hareket etmektedirler, onların politikalarının özü, "Türk burjuvazisinin ideolojik, politik, ulusal, sosyal, ekonomik yapısı içinde eri, kendine TC içinde iyi bir yer bul, usta isen bu çerçevede ilerle, bu alan içinde bulabilirsen sömürü olanaklarını, ültürel, siyasal yükselme olanaklarını bul" biçimindedir. Özellikle 1945'lerden sonra Kürt hakim sınıflarının yöneldiği politika, ideoloji, kültür budur. Nasıl ki Türk burjuvazisi, kendi ölüm-kalımını emperyalist sistem içinde görüyorsa, Kürt hakim sınıfı da ölüm ve kılımını Türk burjuvazisinin yarattığı sistem içinde görmektedir. Bu nedenle, bu sınıfın, 1970'lerde yeni bir arayışa ihtiyacı yoktur; onun, yeni, hem de ulusal politikalar içine girmesi mümkün değildir. Belki de bu sınıf adına bazı güçler, emekçi halk kitleleri içinde faaliyet yürütmüşlerdir, ama bunlar tamamen ajan, işbirlikçi nitelikte faaliyetlerdir.

1970'li yıllarda, çoğalan küçük-burjuvazinin çeşitli tabakalarının çıkarlarını dile getirmeye çalışan, temelleri tutarsız olduğu için sürekli arayış ve yalpalama içinde olup sistemli bir görüş ortaya çıkaramayan, istikrarlı ve açık bir politikaya yönelemeyen, ancak kendilerine marksist-leninist maske takmaktan da geri kalmayan çeşitli reformist-milliyetçi gurupçuklar ortaya çıkmış ve kendilerini güçlendirme yollarını aramışlardır. Proletarya hareketinden ve proleter ulusal kurtuluşçuluktan daha erkenden guruplaşan bu güçlerin ideolojik ve politik yaklaşımları, Kürdistan'da küçük-burjuvazinin çeşitli kesimlerinin doğuş özelliklerini ve sınıf ya da tabaka konumlarını yansıtmıştır.

Kürdistan'ın toplumsal yapısı Türk sömürgeci egemenliği altında şekillendiğinden, çeşitli tabakalardan oluşan Kürt küçük-burjuvazisi de bağımsız gelişen Kürdistan toplum yapısına ve Kürt milli kapitalizmine hizmet temelinde değil, Türk burjuvazisinin sömürgeci varlığına ve onun uzantısı haline gelmiş Kürt hakim sınıflarına hizmet temelinde doğmuştur. Bu temelde oluşan Kürdistan küçük-burjuvazisinin, ağırlıklı kesimini kırdan orta köylülük temsil ederken, diğer kesimini de kent merkezlerindeki küçük üreticiler, satıcılar, memurlar ve serbest meslek sahipleri temsil eder. Küçük-burjuvazinin, Kürt hakim sınıflarına hizmet temelinde oluşan kesimi feodal işbirlikçiliğin ağır etkisi altına gi-

DEVİRİMCİ ŞİDDETİ -1-

ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞI)

erken, Türk kapitalizmine hizmet temelinde oluşanları, Türk burjuvazisinin ideolojik, politik, ulusal yapısı içinde özümseme politikası içine alınmışlardır. Her ne biçimde olursa olsun, bir bütün olarak küçük-burjuvazi, Türk sömürgeciliğinin ve feodalizmin ağır baskısı ve sömürsü altında ezilmekte, sürekli ulusal başkalaşıma ve kişiliksizleşmeye tabi tutularak ulusal baskının ağır etkilerini yaşamaktadır.

1970'lerin başından itibaren oluşmaya başlayan reformist milliyetçi guruplar kendilerine marksist maske takmış olsalar da, gerçekte marksizmle hiçbir ilişkileri olmadığı gibi (bunu tanıtlamaya gerek bile görmüyoruz), küçük-burjuvazinin gerçek sınıf çıkarlarını bile temsil edip savunamamışlar, bu doğrultuda bir ulusal kurtuluş siyaseti geliştirememişler ya da böyle bir siyaset içine girememişler, ancak küçük-burjuvazinin çok sınırlı bir kesiminin çıkarlarıyla uğraşmışlar ve onu temsil etmişlerdir. Türk burjuvazisi tarafından büyük oranda ezildikleri için, onların milliyetçilikleri Kuzey-Batı Kürdistan hakim sınıflarından değil, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki hakim sınıfların ilkel milliyetçiliğinden kaynaklanmış ve gıdasını oradan almıştır. Diğer parçalardaki ilkel milliyetçiliğin, nasıl bir milliyetçilik olduğu, içte ve dışta nasıl bir politika yürüttüğü, salt kendi sınıf çıkarları için bölge ve dünya gericiiliğiyle nasıl uzlaştığı, bu nedenlerle de nemenem bir uzlaşıcılık ve işbirlikçilik olduğu açıkça bilinmektedir. Böylesi amaçlar güden ve bu tür sonuçlara varabilen bir milliyetçiliğin, gerçek bir ulusal kurtuluşçuluk olamayacağı açıktır. Milliyetçilik gıdasını böyle bir temelden alan bizim reformist-milliyetçi akımlarımızın, bu milliyetçiliği, yurtsever halk kitleleri üzerinde etki kurabilmek, Türkiye küçük-burjuva hareketleri içinde yer edebilmek, ve en önemlisi de, Türk burjuvazisinin Ecevitçi kanadından kendi sınıf çıkarları doğrultusunda taviz koparabilmek için nasıl kullandıklarını çok iyi bilmekteyiz. 1980'lere kadar kendi sınıf çıkarları ya da daha doğrusu küçük bir elit gurubun çıkarları için Kürdistan'da milliyetçilik ticareti yapan bu güçler, Kürdistan sorununun yurtdışında da değer gördüğünü ya da kendileri için "para ettiğini" anladıktan sonra, aynı şeyi bugün yurtdışında da nasıl kendilerini yaşatmak için kullandıklarını büyük bir tiksinti ve öfke içinde görmekte ve izlemektediriz.

Reformist-milliyetçi akımlar, reformizm gıdalarını ve marksist maskelerini de aynı biçimde hareket eden Türk küçük-burjuva hareketlerinden almışlardır. Zaten onların bir uzantısı olarak ve onlarla organik bağ içinde doğdukları, ancak proleter ulusal kurtuluşçuluğu karşısında sıkıştıkça bu bağlarını nasıl bir gizlilik içine çekip, sahtece bu temelde yürüttükleri iyi bilinir. Biz, burada Türkiye sol hareketinin durumunu incelemek durumunda değiliz. Ama, Kürdistan'a reformizmi ve uzlaşmacılığı ihraç eden bu güçlerin, azgın bir Türk milliyetçiliği ve işçi-köylü düşmanlığı olan Kemalizmi geçmişten beri nasıl destekleyip övgüler dizdiklerini, Türk burjuvazisinin Kürdistan'ı sömürgeleştirmesini, nasıl büyük çoğunlukla desteklediklerini, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş sorununa karşı nasıl azgın bir sosyal-şoven tavır takındıklarını ve kurtuluş hareketine çeşitli biçimlerde saldırdıklarını, Kürdistan'ı Türkiye'nin bir parçası haline getirmede burjuvaziyle nasıl aynı tavra düştiklerini, bütün bunları proletarya adına yaparak Türkiye'de devrimci proletarya hareketinin gelişmesini nasıl engellediklerini, yüzlerine marksist maske takıp gerçekte her türlü revizyonist, reformist ve oportünist tezlerle sarılarak, kendi küçük-burjuva yüzlerini nasıl gizlediklerini burada belirtmeden geçemeyeceğiz. Türkiye proletaryasının Kürdistan halkına yol göstericilik yapmasını engelleyen bu güçler, ancak Kürdistan'da gelişen proleter önderlikli ulusal kurtuluş hareketinin zorlaması sonucunda Kürdistan sorununa eğilmişler, ortaya çıkan somut gelişmeler karşısında yeni tavırlar belirlemek zorunda kalmışlardır. Reformist özelliklerini temelde onların temsil ettikleri sınıfların ülkemizdeki uzantılarına dayandıklarından böylesi güçlerden alan bizim reformist-milliyetçi akımlarımızın, bu özelliklerini, Kürdistan'da devrimci ulusal kurtuluşçuluğun gelişmesi önünde engel olarak nasıl kullandıklarını çok iyi biliyoruz. Özellikle Ecevitçilik döneminde, onun yarattığı yapıdan aldıkları güçle, bu işte bazı mesafeler kaydeden bu akımlar, devrim ve karşı-devrim arasında mücadele keskinleşince dağılmışlar, parçalanmışlar ve kenara çekilerek susup olmuşlardır. Üstelik işi burada da sınırlandırmayarak faşist Türk sömürgecilerinin uyguladığı vahşi savaşın sorumluluğunu, neredeyse devrimcilerin üzerinde yükleyebilecek kadar ileri gitmişlerdir.

Böylesi özelliklerle şekillenen bu akımlar, 1970'li yıllar boyunca sistemli bir düşünce oluşturamamışlar ve kitlelere bir siyasal program sunamamışlardır. Eğer böyle bir şeyleri olmuşsa da, bu tamamen gizli kalmış, kitlelere, yurtseverlere, devrimcilere sunulmamış, propaganda ve ajitesi yapılmamıştır. Dünyada belki de sadece Kürdistan'da rastlanan bir olaydır bu. İster proletarya hareketi, ister diğer sınıflardan kaynaklanan devrimci ulusal kurtuluş hareketi olsun bir devrimci güç, ilk şekillendiğinde önce ideolojik ve politik gelişimini sağlar; yani siyasi ilke ve hedeflerini, programını oluşturur; çeşitli araçlar kullanarak bu amaçlarını propaganda ve ajite edip kitlelere yaymaya, kitleleri kazanmaya ve bu amaçları doğrultusunda mücadeleye çekmeye çalışır. Rus Devriminde de, Vietnam Devriminde de ve diğer bütün devrimlerde de, devrimci hareketlerin durumu böyledir. Ama Kürdistan'da, reformist-milliyetçi akımların durumu bunun tam tersidir. Belki de ciltler dolusu yazılar yazdıkları, çok çeşitli yayınlar çıkardıkları, hatta "halk adına" hareket ettiklerini söyledikleri halde, sistemli ve tutarlı bir siyasal ilke ve hedefler bütünlüğüne ulaşmamışlar ya da ulaşmamışlar, toplumsal dönüşüm için kitlelere bir siyasal program önerememişler; eğer böyle bir programları olmuşsa da bunu kitleler içinde yaymaya çalışmamışlardır. Yıllarca, hatta on, onbeş yıl durumu böyle idare etmişler ve arkasından devrimcilik yaptıklarını söyleyebilmişlerdir! Siyasal mücadele yürüttüğünü, siyasal bir güç olduğunu söyleyecekleri, ama siyasal programın olmayacağı ya da gizli olacak veya bunu kitlelere açıklamak için çalışmayacakları! Bu tam bir çelişki, tam bir oportünizm, kitle mücadelesinden ve devrim-sorunlarından tam bir kaçma eğilimidir. Bunkadaki amacın, sömürgecilik karşısında "suçlu" duruma düşme, sömürgecilikle çelişkiyi derinleştirmeme ve onlardan fazla zarar görmeden birlikte yaşama, yani sömürgecilik altında yaşamayı kabul etme olduğu açıktır.

Geçmiş mücadele süreci şöyle bir incelenirse, reformist-milliyetçi akımların, halkla sömürgecilik arasındaki çelişkiyi derinleştirmemek için çalıştıkları, bu çelişkiyi derinleştiren devrimci mücadeleye şiddetle karşı çıktıkları, görülecektir. Yine bu süreçte onların, açık bir siyasetlerinin olmadığı, genel olarak siyaset-sizliğin, programsızlığın kendilerine egemen olduğu görülecektir. Sözde siyaset yaptıklarını söyleyen bu güçler sadece küçük guruplarının çıkarları doğrultusunda bazı tavırlar almışlar, bazı istemler öne sürmüşlerdir. Bu istemler, "anadilde eğitim", "herkese okuma hakkı", "Kürdistan'a yol, su, elektrik" gibi slogan düzeyindeki reformist isteklerdir. Bir kere, belli bir siyasal programa dayanmadan, siyasal slogan atılamaz. İkincisi, bu istemler, sömürge ve yarı-feodal Kürdistan'da asla halk kitlelerinin gerçek çıkarlarını dile getirmez. Üçüncü olarak, bu istemler, sömürgecilik ve feodalizmi yıkmayı, bağımsız ve demokratik bir toplum yaratmayı içermez. Bu nedenle, bunlar, bir halk ya da sınıf için siyaset olamaz, hele hele buna asla ulusal kurtuluş siyaseti denemez. Dördüncüsü, bu istemler, küçük-burjuvazinin de çıkarlarını yansıtmaz. Bu istemlerin, çok geniş orta köylülüğün ve şehir küçük üreticisinin çıkarları ve istemleriyle, bu güçlerin içinde buldukları çelişkili yapıyla hiçbir ilişkileri yoktur. Buradan da söz götürmez bir biçimde reformist milliyetçi akımların küçük-burjuvazinin çok büyük bir kesiminin çıkarlarını dile getirmediği ortaya çıkmaktadır. Onlar, köylülüğün mücadeleye çekilmesinden, kendi çıkarları doğrultusunda mücadele etmesinden vebadan kaçır gibi kaçıyorlar. Burada ileri sürülen istemler, yani reformist-milliyetçilerimizin uğrunda mücadele ettiği sloganlar, Türk burjuvazisinin ulusal ve toplumsal yapısı içinde özümsemiş, Türk burjuva siyasal yapısı içinde yer edinmek isteyen dar elit bir gurubun, yani o sözde aydınların çıkarlarının bir ifadesidir. Ve bu güçlerin sosyal temeli, yalnızca bununla sınırlıdır. Son olarak, yukarıdaki nedenlerden dolayı bizim reformist-milliyetçi akımlarımız, diğer ülkelerde görüldüğü gibi, devrimci, ulusal kurtuluşçu küçük-burjuva hareketler değildirler. Onlar, sadece kendi dar sosyal çıkarlarıyla uğraşan, bunun için "siyaset" yapan reformist elit akımlardır. Kürdistan küçük-burjuvazisinin kentte ve kırdaki büyük kesiminin çıkarları ulusal kurtuluşçudur; onlar, böyle bir hareket yaratacak gücü kendilerinde bulamamışlarsa da -Kürdistan koşulları buna elvermedi-, proletaryanın açtığı ulusal kurtuluş bayrağı altında toplanmışlar, mücadele etmişler ve tüm güçleriyle bu bayrak altında birleşeceklerini göstermişlerdir.

Reformist-milliyetçi akımların siyaseti, reformist yöntemlerle Türkiye'ye bir "burjuva demokrasisi" ge-

tirmek, bu yönetim altında yukarıda belirttiğimiz taleplerini gerçekleştirmek çabası biçiminde ortaya çıkmıştır. Bunun için de Türkiye'nin burjuva liberal güçleriyle ve küçük-burjuva hareketleriyle ilişki geliştirilerek ortak çaba içine girilmiş, ve esas olarak bunlara dayanıp yaşanmak ve gelişmek istenmiştir. Ama gelişen devrimci ulusal kurtuluşçuluk karşısında sıkıştıkça, "özgürlük" ve "demokrasi" kelimelerini içi boş bir biçimde dillerine dolayarak, bu temelde kendilerine siyasal bir program çizmek zorunda kalmışlardır. Ne yazık ki, sahte bir tarzda, beş yıl, on yıl önce hazırlanmış gibi göstermeye çalıştıkları bu programlar mücadelenin temel güçlerine açıklanmamış, halka karşı gizli, "illegal" kalan bu programlar ya polis tarafından açığa çıkarılmış ya da bu programlarla ilişkisi olmayacak kişilere, yani yurtdışında başka örgütlere açıklanmıştır. Bu durumda, henüz açıklanmamış gizli olan ne kadar program vardır, bilemiyoruz! Ama şunu biliyoruz ki, bu durum, belki de dünyada bir benzeri daha olmayan bir sorumsuzluk örneğidir. Devrimcilik adına yola çıkacakların, bir toplum için siyasal bir devrim programı hazırlayacakların, ama bunu, ya o toplumdaki gizleyecekleri ya da programı hayata geçirecek sorumlu kitlelere değil, sorumlu olmayan güçlere açıklayacaklarını! Proletarya devrimciliğinde ve ulusal kurtuluşçulukta, devrim teorisi ve pratiğinde böyle bir şey görülmemiştir.

Ne olursa olsun, geçmişleri kesin olarak böyle olan bu güçlerin, bir siyasal devrim programına ulaşmaları, yani amaçlarını açıklamaları elbet ki olumludur. Bu programların değerlendirilmesi, burada değil, daha sonra başka yerlerde yapılabilir. Ama biz, bu arada şunu belirtelim ki, hazırlanan doğru bir program ancak kararlılıkla ve başarıyla pratiğe uygulanırsa maddi bir güç haline gelir. Daha ilerde, ağırlıklı olarak bu nokta üzerinde duracağız, bu güçlerin pratiklerini ve ulusal kurtuluş pratiğine ilişkin suskunluklarını göreceğiz.

Devam edelim. Hakim sınıfların tamamen Türk burjuvazisinin bir uzantısı olmayı kabul ettikleri, küçük-burjuvazinin kendi sınıf çıkarlarını savunmadığı ve buna gücü olmadığı, ortaya atılan reformist-milliyetçi sloganların kitlelerin gerçek çıkarını yansıtmadığı bir ortamda, Kürdistan işçilerinin, köylülerinin ve tüm emekçinin uzun vadeli gerçek çıkarları neredeydi ve bu güçlerin kurtuluşları için yönelecekleri siyaset ne olmalıydı? Bu güçler, hem ulusal baskı sistemi -sömürgecilik- ve hem de feodal-komprador sınıfın -aşiretçi-feodal yapının- baskısı altında eziliyor, sömürülüyorlardı. Bu nedenlerle, hem ulusal ve hem de toplumsal planda çelişkileri vardı. Böylesi çelişkileri yaşayan güçlerin, egemen sınıfların politikası içine girmeleri mümkün değildi. Ama halk kitleleri, aşiretçilikle, Türk burjuvazisinin seçim oyunlarıyla ve dinsel hilelerle aldatılmıyordu; ancak bu, objektif gelişmelerin olgunlaşmasına ve buna bağlı olarak subjektif gelişmelerin başlamasına kadar böyle olabilirdi. Nitekim, 1970'lerde halk kitlelerini kendi ulusal ve sınıfsal çıkarlarına karşı bir politika içinde tutmanın mümkün olmadığı hızla açığa çıktı. Halk kitleleri için, kendi öz ekonomik, toplumsal ve ulusal çıkarlarına uygun bir politika gerekiyordu. Ve böyle bir ideolojik, politik yaklaşımın, doğru bir örgütlenme ve bu örgütün yürüteceği güçlü bir propaganda ve ajitasyon faaliyetiyle halka benimsetilebileceği açıktı. Bugün, Kürdistan İşçi Partisi olarak örgütlenmiş olan Hareketimizin 1973'lerden beri yaptığı çalışmalar, Kürdistan proletaryası ve halkı için tarihi bir gereksinime haline gelen, onların her alanda uzun vadeli gerçek çıkarlarını ifade eden devrimci bir ideoloji ve politika yaratarak, bunları emekçi halk kitlelerine kavratmak ve pratiğe uygulamak amacına yönelik oldu.

Bu açıklamalardan sonra, tekrar sorumuza döner ve onu cevaplarsak; Kürdistan'ın emekçi halk kitlelerinin gerçek çıkarlarını dile getiren siyaset, sadece bu çıkarlar için savaşan Hareketimizin siyaseti, bir ulusal kurtuluş siyaseti olmak zorundaydı. Sömürge ve yarı-feodal toplum koşullarında, halkın çıkarına olan devrimci siyasetin, hem sınıfsal ve hem de ulusal kurtuluşu yönelik olması gerekiyordu. Kürdistan koşullarında, sınıfsal kurtuluşun yolunun ulusal kurtuluştan geçeceği, ulusal kurtuluşun da ancak çağın en devrimci sınıfı olan proletaryanın önderliğinde tam başarıya ulaşacağı, yapılan araştırma ve inceleme çalışmalarına belirlendi. Çünkü, çağımızda, toplumsal ve ulusal kurtuluş uğrunda verilen bir mücadele, ancak işçi sınıfı önderliğinde ve işçi-köylü ittifakı temelinde yürütüldüğü zaman başarıya ulaşabilir. Kürdistan işçi sınıfının devrimci öncüsü olma amacıyla ortaya çıkan Hareke-

KÜRDİSTAN HALKININ DEVRİMCİ ŞİDDETİ

timizin tuttuğu yol da, tamamıyla bu yol oldu.

Kürdistan proletaryası ve halkının çıkarına olan devrimci siyaset, dünya gerçikliğine karşı, dünya devrimci, ilerici güçleriyle ittifak içinde olmalıydı. Bunun için de, sosyalist ülkeler topluluğu, dünya işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketleriyle bağlantılı olmalı, Türkiye Devrimci-demokratik Hareketiyle ve bu doğrultudaki gelişmelerle ittifak içinde bulunmalıydı. Kürdistan'daki ulusal baskı sistemine ve aşiretçi-feodal yapıya karşı çıkmakta, sömürgeci ve feodal-komprador yapıyı, bağımsız, özgür ve demokratik bir toplum yaratmayı amaçlamalıydı. Buradan kesintisiz olarak sosyalizm geçmeyi hedeflemeli ve bunun için de işçi sınıfı önderliğini yaratmalıydı. Bütün bunların birleştirilip somutlaştırılması, proletarya önderliğinde bir ulusal kurtuluş siyaseti demektir. 1970'li yılların Kürdistan'ında işçilerin, köylülerin ve tüm emekçi halkın siyaseti, özellikleri böyle olan bir ulusal kurtuluş siyaseti olmak durumundaydı ve bu siyaset en doğru biçimiyle **PKK Programı**'nda ifade edildi.

Bu siyasetin ve uygulayıcısı olan Hareketin nasıl oluştuğunu, kısa sürede pratik uygulamada nasıl başarılar kazanarak doğrulandığını, halk kitleleri tarafından nasıl gerçek kurtuluş yolları olarak görülüp benimsenerek bir kitle hareketi, bir ulusal kurtuluş hareketi haline geldiğini izah etmeyi ileriye bırakarak, ulusal kurtuluş siyasetinin kesin başarıya gidip gitmemeye durumunu tartışalım. Bizde bazı güçlere yeni bir icatmış gibi gelse de, ulusal kurtuluş siyasetlerinin her hangi bir yeniliği yoktur; bu siyasetler çağımızda uğrunda savaşılan, özellikle halk savaşlarıyla zafere götürülen siyasetlerdir. Böyle olduğu halde, neden bizde yeni bir olay, çok tehlikeli bir yaklaşım gibi göründü? Neden çeşitli güçlerin bu siyasete karşı saldırıları bu kadar azgın oldu? Bu siyaset, somut koşullara uymuyor muydu ve başarıya ulaşma şansı yok muydu? Türk sömürgeciliğinin gücüne karşı çıkacak bir siyaset olmamalı mıydı? Bütün bu yönlerden ulusal kurtuluş çizgisini tartışmak gerekir. Ve yine bu çizginin, siyasal mücadele temelinde giderek silahlı şiddetle bir halk savaşına varırılıp vardırılmayacağı tartışılmalıdır.

Herşeyden önce şunu hemen belirtelim ki, 1970'li yıllarda Kürdistan işçilerinin, köylülerinin, emekçilerinin ve bunlar adına devrimci aydınlarının yönetilecekleri tek ve bir tek doğru siyaset, ulusal kurtuluş siyasetiydi. O koşullarda başka hiçbir siyaset bu güçlerin çıkarlarına hizmet etmezdi ve başka bir siyaseti yönetilemezdi. Bu nedenle, bu siyaset erken doğmamış, hatta geç bile kalmıştı; hayali değil, somut gerçeği tam olarak yansıtıyordu. Eğer bu siyaset, çeşitli güçlerce yeni bir icat, acayip bir olay gibi görülmüşse, bunun nedeninin bu siyasette değil, böyle görenlerin Kemalizmin zehiriyle doldurulmuş ve gerçeklerden tümüyle uzaklaştırılmış küçük-burjuva beyinlerinde aramak gerekir. Nitekim kemalist burjuvazi, bu olayı hiç de olağanüstü bir olay olarak görmedi; onun tüm şaşkınlığı, tamamen yokettiğini sandığı bir olayın nasıl böyle birden fıskırdığı ve bu kadar hızlı gelişebildiği idi. Ama küçük-burjuvazinin beyni öyle bir yıkanmıştı ki, onun somut gerçeklikle ilişkisi tümünden kesilmişti. O koşullarda acayip olan şey, ulusal kurtuluş siyasetinin ortaya çıkarılması değil, tam tersine siyasetsizlik durumu idi. Dünyada hiçbir sınıf ve halk bu durumda değildi.

Bugünkü uluslararası planda ve ekonomik, toplumsal gelişmenin bu aşamasında, Türk burjuvazisinin karşı-devrimci zor sisteminin dayandığı temellerin bu elverişsiz durumda, daha uzun süre yaşatılmasının mümkün olmadığını belirtmiştik. Aynı biçimde, Kürdistan halkının, ulusal kurtuluş siyaseti doğrultusunda gelişen devrimci şiddetini de ne olabileceğini, başarıya ulaşıp ulaşamayacağını araştıralım. Her iki tarafın içinde bulunduğu koşulları ve özelliklerini kısaca inceleyerek, bu soruya bir cevap verebiliriz.

Türk Sömürgeciliği: Birincisi, Türk burjuvazisi, egemen bir sosyal sınıftır ve bu nedenle siyasi ve askeri olarak örgütlü bir güçtür. Askeri güç bakımından uluslararası dayanakları içinde (NATO) ikinci ve Ortadoğu'da birinci sırayı almaktadır. Ona güçlülük kazandıran tek özellik budur. İşlemez durumda olan ekonomik ve toplumsal temelini, sadece bu zor sistemine dayanarak yaşatmakta ve bütün sorunlarını zor uygulaması ile çözmeye çalışmaktadır.

İkincisi, Türk burjuvazisi, ilerleyen, yükselen bir sınıf değil, tam tersine ekonomik ve toplumsal olarak çöküş ve çançekişme sürecinde bulunan bir güçtür. 1923'lerden sonra Türk kapitalizmi gelişme ve Türk burjuvazisi yükselme dönemini yaşıyordu; yani uluslararası duruma ters düşse de, Türkiye'nin somut koşullarında kapitalizm gelişme sürecindeydi. 1950'lerden sonra emperyalizmle girilen yeni sömürgecilik bağımlılığı içinde Türk kapitalizmi ve egemen gücü olan burjuvazi

tekelleşti. 1960'lardan sonra olgunlaşan bu ekonomik yapı, 1970'lerden itibaren, kendi iç yapısı ve emperyalist bunalım nedeniyle derin bir bunalım içine ve hızla çöküş sürecine girdi. Türk burjuvazisinin, dağılma ve çürüme içinde bulunan bu ekonomik temelini, hiçbir zor uygulamasıyla kurtarmak ya da uzun süre yaşatmak mümkün değildir.

Üçüncüsü, Türkiye'de bugün var olan ekonomik ve toplumsal yapı, gelişmesinin bu aşamasında, bağrında yeni bir toplumsal yapının nüvelerini ortaya çıkarmıştır. Bu doğrultuda, ortaya çıkan yeni toplumsal güçler, kendi kurtuluşları için mücadele içindeler ve ileriye, gelişmeyi temsil ediyorlar. Bu güçler karşısında gerçikliği, karşı-devrimciliği temsil eden Türk burjuvazisi, bu muhalefeti ezebilmek ve egemenliği yaşatabilmek için baskı ve sömürüyü faşist yönetimler altında sürdürüyor. Kısaca, Türk burjuvazisine karşı, içerde gelişmeyi temsil eden toplumsal ve siyasal bir muhalefet vardır ve burjuvazi gelişmeyi engelleyen gerici, haksız bir konuma sahiptir.

Dördüncüsü, Türk burjuvazisinin zor sisteminin uluslararası dayanakları ve destekçileri, bugünkü dünya koşullarında zayıftır. Bir kere o, ayrılmaz bir biçimde emperyalist sistem içinde yer almakta, bu sistem içinde en gerici, en karşı-devrimci mihraklara dayanmaktadır. Bu gerici mihraklara karşı, içerde işçi sınıfı ve demokratik güçlerin, dışarda sosyalist ülkeler ve ezilen halkların devrimci mücadeleleri büyük boyutlarda gelişmiştir ve dünyanın dörtbir yanında onları sürekli yenilgiye uğratmakta, geriletmektedir. Türk burjuvazisinin egemenliğini sürdürme ya da daha doğrusu bu egemenliğinin çeşitli alanlardaki uygulama yöntemleri üzerinde emperyalist güçler, kendi aralarında tam anlaşımı değildirdirler ve uygulamalar geliştikçe, ABD ile Avrupalı emperyalist güçler arasındaki çelişki arttıkça bu anlaşmazlık daha da büyüyebilecektir. İkinci olarak, Türk işbirlikçi-tekkelci burjuvazisi, Pakistan, İsrail, Suudi Arabistan, Mısır gibi Ortadoğu'nun en azgın gerici güçlerine dayanmaktadır. Eskiden toplumsal yapının geri olduğu dönemlerde, emperyalizmin ve bölge hakim güçlerinin çıkarları, belli bir istikrarlı durum gösteriyordu. Ama günümüzde, Ortadoğu'daki toplumsal yapılarda belli bir gelişme olmuş, toplumsal ve ulusal çelişkiler derinleşmiş, halkların ulusal ve toplumsal kurtuluş güçleri ve mücadeleleri ortaya çıkmıştır. Bütün halkların yürüttüğü ulusal kurtuluş mücadeleleri içinde Afganistan, Filistin, İran gibi yerlerdeki gelişmeleri saymak yeter. Bu durum, Ortadoğu'daki emperyalizm yanlısı yapıyı bir daha istikrara kavuşturamaz bir biçimde bozmuştur ve Ortadoğu'nun gerici rejimleri her an yıkılmakla karşı karşıyadır. Kısaca, kendileri bu durumda olan bu güçlerin Türk burjuvazisine verecekleri destek zayıf olacak, ve onu uzun süre yaşatmaya yetmeyecektir.

Sonuncusu ve en önemlisi, kendisi bir yeni sömürgeci olan Türkiye'nin, çağdışı olan ve dünyada tasfiye edilmiş bulunan klasik sömürgeciliği, Kürdistan üzerinde, önümüzdeki dönemde yaşatması mümkün değildir. Türk burjuvazisi, uluslararası durumdan ve tarihinin kritik döneminden yararlanarak, Kürdistan'ın yarından büyük parçasını kendi egemenliğine almayı başarmıştır. Yine Kürdistan'daki ekonomik, toplumsal yapının geriliğinden ve Kürdistan'ın uluslararası tecrit durumundan yararlanarak, Kürdistan'da klâsik sömürgeciliğini geliştirmeyi başarmıştı. Ama bugün durum, geçmişten çok farklıdır, önemli değişiklikler olmuştur. Bir kere, gelişen ulusal kurtuluş hareketleri karşısında dayanamayarak klâsik sömürgecilik dünya çapında tasfiye olmuştur. Günümüzde emperyalistler böyle bir sömürgeciliği yaşatamadığı gibi, onların yeni sömürgeciliği de, ulusal kurtuluş mücadeleleriyle her gün parçalanmaktadır. Kendisi bir yeni sömürgeci olan Türkiye emperyalizmin uygulayamadığı bir sömürgeciliği, Kürdistan üzerinde yaşatmak istemektedir. İkincisi, Kürdistan'ın dünyadan tecrit durumu, tarihinde en çok günümüzde kırılmış, Kürdistan halk güçleri dünyaya açılmaya başlamış ve Kürdistan'ın her parçasında yurtsever mücadeleler ortaya çıkmıştır. Üçüncü olarak, Kürdistan üzerinde uygulanan Türk sömürgeciliğinin özellikleri ve amaçları, dünyanın diğer alanlarında uygulanan sömürgecilikten daha çok gerici ve çok farklıdır. Ekonomik, sosyal, siyasal ve ulusal her alanda Kürdistan toplumu tüketilmek istenmekte, bu doğrultuda ulusal baskı, asimilasyon, ekonomik sömür, açlık sefalet, işsizlik, işkence, vb. en amansız bir biçimde uygulanmaktadır. Ortaya çıkan yeni toplumsal güçlerin, bütün bu uygulamaları olduğu gibi sessizce kabul etmeleri beklenemez. Sömürgeciliğin uzantıları olan Kürt hakim sınıflarının da, halk üzerinde eski denetimleri kalmamıştır ve oldukça zayıf bir konumdadırlar. Bütün bu durumlar, Türk burjuvazisinin Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğinin sonderece gerici, haksız ve

zayıf olduğunu, böyle bir egemenliğin önümüzdeki dönemde yaşatılmayacağını gösterir.

Özetlersek, Türk burjuvazisinin üstünlüğü, egemen olmasında ve, siyasi ve askeri olarak örgütlü bulunmasındadır. Zayıflıkları ise, ekonomik ve toplumsal olarak çürümüş ve gelişmeyen bir durumda olması, içerde kendine karşı gelişen devrimci-demokratik muhalefetin bulunması, dayandığı uluslararası gerçikliğinin zayıf ve desteğin az olması, kendisi bir yeni sömürgeci Kürdistan üzerinde klâsik sömürgeci bir güç olarak bulunması ve bu sömürgeciliğin temellerinin bugün zayıflamakta olması, bütün bu özellikleriyle haksız, gerici, gelişmeyen karşı-devrimci bir konumda bulunmasıdır.

Kürdistan Halkının Ulusal Kurtuluş Siyaseti

Açısından: herşeyden önce, bir siyasetin başarıya ulaşabilmesi için, onun dayandığı ekonomik ve toplumsal temel gelişen, ilerici bir temel olması, siyasetin, karşısında mücadele ettiği siyasetten daha ileri bir ekonomik ve toplumsal sistemi hedeflemesi gerekir. Türkiye Cumhuriyetinin kuruluş döneminde, Kürdistan'da, ulusal kurtuluş devrimine temel teşkil edecek ekonomik ve sosyal gelişme, bir objektif gelişme yoktu: bu yüzden, bir ulusal kurtuluş siyasetiyle yürütülemeyen ayaklanmalar yenildi. Daha sonra, 1945-1960 döneminde, uykuda bir durgunluğun olduğu, bu gelişmelerin henüz cılız olarak başladığı, fakat somuta yansımamış bulunduğu bir geçiş biçim yaşandı. 1960'lardan sonra sömürgeci kapitalizmin hızla gelişmesi, Kürdistan toplumunu sömürge ve yarı-feodal bir yapıya getirdi. Yeni toplumsal güçler, yeni sınıflar ve tabakalar doğup geliştirdi. Bu durum, ulusal kurtuluş devrimi için objektif koşulların gelişmesini ifade eder ve Kürdistan'da böyle bir gelişme olmuştur. Bu gelişme, Kürdistan'da ulusal kurtuluşçu bir siyasetin doğmasının ve devrimci mücadelenin ortaya çıkıp gelişmesinin temelidir. Objektif gelişmeye paralel olarak, işçi sınıfının ve halk kitlelerinin çıkarlarını temsilen ulusal kurtuluş siyaseti şekillenmiştir. Bu siyaset, Türk burjuvazisinin çöken, gerici kapitalist temeline ve sömürgeciliğine karşı, daha ileri bir ekonomik ve toplumsal sistemi, bağımsızlığı, demokrasiyi ve sosyalizmi hedeflemektedir. Bu konumla, yeniyi, ilerçiliği, gelişmeyi temsil etmektedir ve bu çok haklı bir konumdur. Ulusal kurtuluş devrimine temel teşkil edecek ve onu mutlaka geliştirecek böylesi elverişli objektif gelişmeler olmakla birlikte, Kürdistan çok geri bir ülkedir ve Kürdistan halkı, ekonomik, siyasi, askeri, ulusal ve her alanda örgütsüz ve bilinçsizdir. Zaten çağdışı klasik sömürgecilik, bu kadar gerici, karşı-devrimci konumuyla, tamamen bu bilinçsizlik ve örgütüzlüğe dayanılarak, böyle bir durumdan yararlanılarak yaşatılmaktadır.

İkinci olarak, Kürdistan'da bugün tarihinde hiç bir zaman sahip olmadığı son derece ilerici etkenler vardır. İşçilerin, köylülerin ve tüm halkın çıkarlarının tek doğru ifadesi olan ulusal kurtuluş siyaseti belirlenmiş, kurtuluşun gerçek yolu aydınlatılmış, proletaryaya ve halka önderlik edecek Kürdistan İşçi Partisi yaratılmıştır. Bu güç önderliğinde, kısa süreli de olsa bir devrimci mücadele pratiği yaşanmış, halkın en ileri güçleri bu pratik içinde belli tecrübeler kazanmış halk kitleleri bu mücadelenin narasıyla uyanmıştır. Böylece Kürdistan halkı, tarihinde ilk defa kendi siyasi ve askeri gücünü bağımsız olarak ortaya çıkarmaya başlamıştır. Bugün, Parti örgütünün geliştirilmesi, ulusal kurtuluş cephesi ve silah gücün yaratılması hazırlıkları, stratejik ve taktik planlama yapılmaktadır. Bu durum, Kürdistan halkının siyasi ve askeri gücünün, yenilmez bir biçimde gelişeceğini göstermektedir. Çünkü, bunlara ek olarak, geçmiş mücadele pratiği içinde Kürdistan halkı, devrim istediğini ve devrim için her şeyini vermeye hazır olduğunu pratiğiyle kanıtlamıştır. Ayrıca, Kürdistan halkının mücadelesi, tarihinde ilk defa, dünyadan tecrit olmaktan kurtulmuştur. Dünya ilerçiliğiyle, daha şimdiden önemli bağlar kurmuştur ve bu bağların geliştirilmesi için elverişli durum mevcuttur. Bu doğrultuda, Kürdistan'ın tüm parçalarında bir mücadele ortaya çıkmış ve böylece birlikte mücadele etme durumu, tarihte hiç bir zaman bugünkü kadar gelişkin olmamıştır.

Üçüncüsü: Kürdistan'da ulusal kurtuluş siyasetinin başarıya ulaşması için gerekli olan Türkiye proletaryası ve devrimci-demokratik hareketi bugün, her zamankinden daha ilerdedir ve gelişmesi için elverişli ekonomik ve toplumsal temel mevcuttur. Ulusal Kurtuluş mücadelesinde, Kürdistan halkının önemli bir müttefiki olan bu güç, mutlaka gelişmelidir ve içinde bulunduğu sorunlarını çözdüğünde hızla gelişecektir. Çünkü, Türkiye'nin ekonomik ve toplumsal gelişmesi daha yeni ve

KÜRDİSTAN HALKININ DEVRİMCİ ŞİDDETİ

ileri bir sistem için, bir toplumsal devrim için gebe bir hale gelmiştir.

Dördüncü olarak, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesinin uluslararası ittifakları ve destekleyici güçleri, son derece geniş ve güçlüdür. Herşeyden önce çok güçlü bir sosyalist ülkeler topluluğu vardır ve bu ülkeler, emperyalizme karşı mücadelelerini sağlam güvenceleri olarak ulusal kurtuluş hareketlerini aktif bir biçimde desteklemektedirler. Bu ülkelerin emperyalizm ve gericiлик karşısındaki güçlü konumları ve varlıkları bile, ulusal kurtuluş hareketlerinin başarısı için, son derece elverişli ve belirgin uluslararası ortam yaratmaktadır. İkincisi, emperyalist ülkelerdeki işçi sınıfı ve demokratik güçler, çeşitli biçimlerde emperyalist saldırganlığa karşı durmakta ve bu konumlarıyla etkili olmaktadır. Kendi iç konumları ve durumları ne olursa olsun, bu güçler, ulusal kurtuluş hareketlerine önemli siyasal destek ve çeşitli biçimlerde yardım sağlamaktadırlar. Üçüncüsü, çağımızın en devrimci akımlarından birisi olan ulusal kurtuluş akımı, emperyalizme karşı mücadelede etkin konumunu sürdürmektedir. Ekim Devriminden sonra ve onun sağladığı belirgin temelde hızla gelişen ulusal kurtuluş hareketleri, ikinci dünya savaşından sonra emperyalizmin klasik sömürgeciliğini parçalayıp dünya çapında tasfiye ettiler. Bunun karşısında yeni tip bir sömürgeciliğe yönelen emperyalizmin bu sistemine de, gelişmelerini sürdürerek önemli darbeler vurdular ve bir çok yerde bu sistemi parçladılar. Bugün emperyalizm boyunduruğundan olan istisnasız her ülkede, emperyalizmin yeni sömürgeciliğine karşı halkların ulusal kurtuluş hareketleri vardır, bu mücadeleler yükselmektedir ve dünyanın her alanından, devrimci şiddetin her biçimini kullanarak emperyalizmi çepeçevre kuşatmışlardır. Emperyalist sistemi en zayıf halkalarından sürekli parçalayan bu hareketler, hem mücadelecilerle konumlarıyla ve hemde ilişkileriyle birbirlerine aktif yardım ve destek sağlamaktadırlar. Dördüncüsü, Ortadoğu'nun konumu, devrimci mücadeleler için, bugün her zamankinden daha elverişlidir. Gelişen ekonomik ve toplumsal temele dayalı olarak, halkların ulusal kurtuluş mücadeleleri, her ülkede ortaya çıkmış, Afganistan, Filistin gibi yerlerde önemli başarılar ve mevziler kazanmış, emperyalizmin çıkarına olan eski yapıyı sarsmıştır. Hem ulusal kurtuluş hareketleri ve hemde emperyalizme karşı olan ilerici güçler, bugün birbirleriyle yoğun ilişki ve ittifak geliştirmekte, birbirlerine aktif yardım ve destek sağlamakta ve bu durum, emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadelede elverişli bir ortam yaratmaktadır. Kürdistan halkının ulusal kurtuluş hareketi, son derece haklı, ilerici ve devrimci bir nitelikte olan mücadelesini, böylesi geniş ve uluslararası desteğe sahip olacaktır.

Özetlersek, Türk sömürgeciliğinin üstünlüğü egemen ve her alanda örgütlü bulunması, zayıflıkları ise ekonomik ve sosyal temelini dağıtma ve çürüme içinde olması, kendisine karşı gelişmeyi temsil eden bir iç muhalefetin bulunması, en azgın uluslararası gericiliğe dayanması ve klasik sömürgecilik gibi çok geri ci ve çağdışı bir yapıyı yaşatmak istemesidir. Buradan çıkan sonuç şudur, Türkiye ve Kürdistan'da devrimci mücadele geliştikçe Türk burjuvazisinin üstünlüğü eriyecek, zayıf yanları iyice zayıflayacaktır. Bu zayıflıkları gidermenin olanağı yoktur. Türk burjuvazisinin egemenlik sistemi ve sömürgeciliği yıkılmaya mahkumdur. Kürdistan halkının ulusal kurtuluş siyasetinin ise zayıf yanı henüz güçlü örgütlere kavuşmamış olması, üstünlükleri de ileri bir ekonomik ve sosyal sistemi hedeflemesi çok haklı ve ilerici bir niteliğinin olması, Türkiye'de ittifak yapacağı devrimci-demokratik hareketin gelişmesi, uluslararası destek sağlanabileceği güçlerin geniş ve güçlü olmasıdır. Buradan da sözcüktürmez bir biçimde şu sonuç çıkar; her alanda devrimci çaba yoğunlaştırıldıkça, ulusal kurtuluş siyasetinin zayıflıkları giderilebilecek, yani bilinçlenme ve örgütlenme yaratılabilecek ve üstün yanları ise sürekli gelişecektir. Böylece ulusal kurtuluş siyaseti başarıya ulaşabilecektir. Bu açıklamalardan sonra, sorumuzu yanıtlamak için şunu söyleyebiliriz: Kürdistan'da ulusal kurtuluş siyaseti, geleceği olan tek doğru siyasettir. Başarıya ulaşması için elverişli koşullara sahiptir; ancak bunun böyle olması için, her alanda bilinçli, kararlı ve sebatkâr bir devrimci çalışmaya gereksinme vardır.

Somut durumların bilimsel ve tek doğru izah tarzı böyleyken, Türk sömürgeciliğinin güçlü yanlarını görüp bu güçlülüğün nasıl geçici bir üstünlük olduğunu, esas ve gelişecek olan şeyin onun zayıflıkları olduğunu görmemek ve bunun sonucunda Türk sömürgeciliğine yaşama hakkı tanımak çağdan, gelişmelerden, siyasetten, pratik mücadeleden hiçbir şey anlamamak ya da tam bir teslimiyetçi olmak demektir. Bizim teslimiyetçilerimiz örgütlü, yeni ve gelişmekte olan güçlere hep geçmiş, feodal önderlikli ayaklanmaların ezildiği

dönemi hatırlatarak, "düşman güçlüdür, karşı çıkarsak bizi yokeder, sesimizi çıkarmayalım" dediler. Reformistlerimizde biraz farklı bir biçimde, bizi "aceleci davranmak" la " halkı katliama götürmek" le suçladılar. Ama onlar hiç bir zaman, çağımızın temel özelliklerini ve Kürdistan'da bu özelliklere denk düşecek bir gelişmenin gerçekleştirilmesi için gerekli elverişli maddi şartların ortaya çıktığını görmediler ya da görmek istemediler.

Ulusal kurtuluş siyaseti doğrultusunda ortaya çıkan devrimci gelişmelere ve yukarıda yapılan bilimsel çözümlenmeye dayanarak, güçlü örgütlerine kavuşmuş, halkı birleştirip seferber etmiş, dünya devrimci, ilerici güçleriyle bağlaşıklığını kurmuş olan Ulusal Kurtuluş mücadelesinin, Türkiye'nin devrimci-demokratik güçleriyle omuz omuza faşist Türk sömürgeciliğine karşı güçlü bir halk savaşı biçiminde yükseldiğini şöyle bir aklımdan geçirdiğinde insanın kulaklarında hemen reformistlerin feryadı çınıyor: "Halkı katliama götürüyorlar! Bizi mahvediyorlar! Onlarla asla bir araya gelemez! Özeleştirir versinler ve yaptıklarından vazgeçsinler!..." Bunlara karşı bizim cevabımız şöyle: Hayır baylar! Halkı katliama götürmüyoruz, gerçek kurtuluşa götürüyoruz. O dilinizden hiç düşürmeyip övgüler dizdiğiniz, ama gerçekte hiç inanmadığınız Vietnam, Angola, Mozambik, Küba vb.. halklarının izledikleri ulusal kurtuluş yoludur bu yol. Siz kendi politikanızın (!) dünyada zafer kazanmış olduğu örnek bir ülke gösterebilir misiniz? Biz, sizi mahvetmiyoruz, tersine doğru yolu göstererek, yanlışlarınızı eleştiriyor ve sizi kurtarmak istiyoruz. Ama eğer ortada bir mahvolma varsa o da, çağın temel özelliklerini ve Kürdistan'daki gelişmenin doğru yolunu göremeyerek, sizin, kendi kendinizi mahvettiğinizdir.

Önce yazdık, hem daha iyi kavranması, hem de cevap olması açısından yineliyoruz: Türkiye, burjuva Cumhuriyetin kuruluş döneminde yeniyi, gelişmeyi temsil ediyordu; Kürdistan güçleri ise geriydi, feodalizmi temsil ediyordu; bu nedenle ayaklanmalar yenildiler, ezildiler. Şimdi durum değişti. Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi yeniyi, gelişmeyi, sosyalizmi, buna karşılık Türk burjuvazisi, emperyalizmi ve gericiliği temsil ediyor; bu nedenle şimdi zaferi, Kürdistan halk güçleri, ulusal kurtuluş hareketi kazanacak. Türk burjuva devleti, içte ve dışta en gerici güçlere dayanarak yaşamaya çalışıyor; o, çağın gerçeklerine uymayan karşı-devrimci zor politikasını, ancak halkın bilinçsizliği ve örgütsüzlüğü ortamında sürdürebilir; görünüşte heybetli görünen ama gerçekte temelleri çürüdüğünden çok zayıf olan bu karşı-devrimci zor, ancak çok yoğun bilinçsizlik ve örgütsüzlük ortamında geçerli olabilir. Halkın bilinçlenme ve örgütlenme temeli ise bu zoru parçalar, parçalayacaktır. İşgale ve sömürgeciliğe karşı ulusların, halkların direnmesi gerekir. "Nerede bir halk; ordularının direniş gösteremeyecek durumda olması nedeniyle ve salt bu nedenle, boyun eğmeyi kabullenmişse, bir alçaklar ulusu olarak genel nefreti kazanmıştır; ve nerede halk, olağanüstü bir savaşı enerjik bir biçimde yürütmüşse istilacılar çok geçmeden, modası geçmiş kan ve ateş kanununu yürütenin imkânsız olduğunu anlamışlardır". (F. Engels, aktaran Marksizmde Gerilla Savaşı, s. 69.)

Kürdistan halkının ulusal kurtuluş siyasetinin özellikleri, başarıya ulaşma durumu ve bu konudaki yanlış anlayışlar üzerine bu açıklamaları yaptıktan sonra, şimdi de, bu siyasetin pratikte nasıl somutlaşacağı sorusuna geçelim. Ya da, devrimci ulusal kurtuluş siyaseti hangi örgütlerle başarıya ulaşacaktır? sorusunu cevaplayalım.

Hemen belirtelim ki, böyle devrimci bir ulusal kurtuluş siyaseti, örgütsel alanda ifadesini ancak öncü bir proletarya partisinde bulur. Böyle bir siyaset, bireyler ya da küçük gurupların varlığını değil, yoğun bir örgütlenmeyi zorunlu kılar ve bunu da ancak proletaryanın devrimci öncüsü olarak örgütlenmiş olan bir parti yerine getirebilir. Proletarya önderliğindeki halkın uzun vadeli çıkarlarının gerçekleştirilip korunması, işçi sınıfı partisinin varlığını şart koşar. Ulusal kurtuluş siyasetinin, öncülük planında proletaryanın devrimci partisii, kitlelerin siyasal gücü planında ulusal kurtuluş cephesi, ve askeri planda halk ordusu biçiminde örgütsel şekillenmesini bulacağı; bu siyasetin ancak böylesi örgütsel biçimlerle partikte uygulamaya geçeceği açıktır. Partisiz bir sınıf siyaseti olmayacağı gibi, siyasetsiz bir parti de olamaz. Gerçeğin böyle olmasına karşılık, Türkiye ve Kürdistan'daki partiler, örgütlerde siyasetsizlik, siyaset geliştirememeye, ya da tersine siyaset adına bir yığın şey söyleyip parti adına, hiçbir şey yapmama, doğal görülen çelişkili bir olaydır. Ama devrimciler, devrimci ulusal kurtuluş siyasetinin ancak bir parti ile pratikte uygulanabileceği ve öncü bir partinin de ancak devrimci bir siyasetin ge-

liştirilmesiyle varolabileceği konularında son derece duyarlı olmak zorundadırlar.

Proletaryanın ve halkın kurtuluş mücadelesinde en güçlü silahı, devrimci örgütü, partisidir. Diğer sınıf ve tabakalarının ulusal kurtuluşu sağlayamadığı Kürdistan gibi sömürge ülkelerde, proletaryanın ulusal kurtuluş siyasetinin örgütsel ifadesini en önde devrimci bir parti biçiminde bulacağı, ve bu partinin, hem ulusal kurtuluşu sağlamada hem de sosyalizmi kurmada temel rol oynayacağı açıktır. "İşçi sınıfının ve işçiköylü bağlaşıklığının öncü müfrezesi olarak parti birliği her şey demektir. Vietnam deriminin zaferini sağlayan etkenler arasında, öncelik, işçi sınıfı partisii önderliği ile işçi-köylü bağlaşıklığının oynadığı role verilmelidir." (Le Duan, Vietnam Devrimi, s. 28-29, Bilim ve Sosyalizm Yayınları). "Şu noktada, yalnızca, öncü savaşı rolünün ancak en ileri teorisinin klavuzluk ettiği bir parti ile yerine getirilebileceğini belirtmek istiyoruz." (V.İ. Lenin, Ne Yapmalı?, s. 35-36, Sol Yayınları). Yine başka yerlerde Lenin, "İşçi sınıfının gücü örgütünde yatar. Örgüt olmaksızın proletarya hiçbir şey gibidir. Örgütlü olduğunda ise herşeydir.", "proletaryanın iktidar mücadelesinde örgütünden başka hiçbir silahı yoktur." (V.İ. Lenin aktaran Soren, Lenin'in Parti Öğretisi, s. 38, Devrim Yayınları) der. Azgın sömürgecilik koşullarında yaşayan halkımızın, proletarya önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesinde en güçlü silahı ancak öncü bir işçi sınıfı partisii olabilir. Diğer silahlar ancak böyle bir güç tarafından yaratılabilir. Ve sağlam temellerde örgütlenmiş, çelikten öncü bir parti olmadan Kürdistan işçi sınıfı siyasal bir güç haline gelemeceği gibi ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişip zafer kazanması olanaksızdır.

Çağımızda tüm modern sınıflar, siyasal alanda partileri tarafından temsil edilirler. Yüzyıllardan beri bu partiler ortaya çıkmış, siyaset oluşturmuş, bu çabayla sınıflar iktidara gelmiş, yeniler ilerleyip gelişirken eskiler gerici duruma düşmüşler ve iktidarları devrilmiştir. Sınıflar ancak partilerine sahip olarak uzun vadeli çıkarlarını gerçekleştirebilirler ve güvence altına alabilirler; toplum içinde sınıfsal çıkarlarını ve uluslararası alanda ulusal çıkarlarını sağlam güvencelere kavuşturabilirler. Başka bir örgütsel biçim altında, öncü bir partiden yoksun olarak bunu gerçekleştiremezler. Her ortaya çıkan sınıfın siyasal bir güç haline geldiği, uzun vadeli amaçlarını, sınıfsal ve ulusal gelişim araçlarını sağladığı çatı, parti çatısıdır. Uzun vadeli ileri görüşlü siyasetin yoğunlaşması partidir. Siyasallaşmanın başladığı yerde partileşme de başlar. Siyasetin oluşturulacağı merkez partidir; siyaset ancak parti biçiminde merkezileşebilir ve topluma yayılabilir. Bunun da aracının küçük bir aydın gurubu olduğu, halkın, sınıfın kendi siyasetini bizzat kendisinin oluşturmadığı, bu gurup tarafından oluşturulan bilincin ve siyasetin parti biçiminde örgütlenerek sınıfa, halka dışarıdan götürüldüğü bilinen bir gerçektir. Bu açıdan, Kürdistan işçi sınıfının ve halkının uzun vadeli çıkarlarının bir ulusal kurtuluş siyaseti biçiminde somutlaşması, bunun hemen bir parti biçiminde yoğunlaşması tarihi, toplumsal ve siyasal bir zorunluluk idi. Bu doğrultuda, 1973'lerden itibaren aydın bir gurup tarafından Kürdistan proletaryası ve halkı için oluşturulmaya çalışılan ulusal kurtuluş siyasetinin, 1978'de Kürdistan İşçi Partisi biçiminde somutlaşdığı bilinmektedir.

Ama proleter devrimci hareketin siyasal ve örgütsel alanlarda bu biçimde oluşup gelişmesine karşılık, sözde halk -hatta proletarya- adına hareket ettiklerini söyleyen, gerçekte ise küçük-burjuvazinin küçük bir tabakasının çıkarlarını yansıtan reformist guruplar, daha önceden belirlendiği gibi, siyaset adına siyasetsizliği olduğu kadar, örgüt adına da örgütsüzlüğü geliştirmişlerdir. Onların değişik guruplarının siyaset ve örgüt alanında yönelimleri şöyle olmuştur: ya bir ulusal kurtuluş siyasetine bağlı olmadan parti oluştur, ya da parti oluşturmadan, gazete, dergi veya dernek adına sadece slogan atmakla yetin. Bu biçimiyle devrimci olunabileceği ve halkın kurtuluş mücadelesinin yürütülebileceği iddia edilemez. Halkın ulusal ve toplumsal taleplerini belirlemeden ve bu talepleri gerçekleştirmek için örgütlenmeden Kürdistan adına, emekçiler adına yola çıkılmaz. Tersi korkunç ve acayip bir durum olur. Ama reformist Kürt burjuva ve küçük-burjuva milliyetçileri sınıfların doğuşundan, gelişmesinden, iktidara yürümesi olayından ya çok habersizdirler, çok koyu bir bilinçsizlik ve cesaretsizlik içindedirler, ya da gerçekte hizmet ettikleri sınıfların çıkarları bunu gerektirmektedir; bunu başka türlü izah etmek mümkün değildir.

JI EFSERÊN DADINGAHÊ (ZABTÊN MAHKEMÊ) DOZA PKK

Tekoşina Serxwebûn û Azadiya Kürdistan dî Efsêrên Dadingahê de Bûne Malê Dirokê

Ano ji bo ev tîştan çêbibin têkoşinaku hatiye kirin ne bi şeweyên livbazi û çekdaribû, ezê ronak bikim, ji bo giringi hebîn ser lê hatiye xistin.

Hereketa me ji dema derhatîye de bûye hedefek mezîn. Dî vê derê de ez dixwazim diyar bikim. Dî pêvajokîya dî dema cumhûriyetê vêya iro berçav dibînin, guherandina qedera welatê me de têkiliyên guherandina bingehî bi awakî xwini hatiye têkbiyîn yan ji ji pêşveçûnek wîha re nehatiye destûrkirin. Ji bo tune bîbîn, seri lî her babet çareyî hatiye xistin. Hereketa me ji endameke bi bingehî ji bo guherandina qedera welatê ango ta ji dema derketî de, kesên ku bi dewletê û bi rêxistinên istixbaratê re dixebitîn rêxistinên ajan, gûrûbên provakator ta kompradorên feodal çî şer bûye û Hereketa me bûye hedefa hêzên milîs. Ji van gellek komplo lî kadroyên Hereketa me çêkirine. Hinker (ferzî misal) lî Entabê kuştina Haki KARER û herwekî dî gellek kompoyên wîha bahsûgotin.

Dî demek dîr û dirêj de Hereketa me fikiriye ku çewa lî diji va kompoyanan tewr bigre û dî dawiyê de bireweriya tedbira giringî hesiya ye. Hereketa me ji bo kadroyên xwe dî nava bingeha civakbendîya xwe de bi parêze, beri her tîştî ji bo vêya bike hinek tedbir girtiye, çekdar bûye û dî vê barê de hinek gûrûbên çekdar amade kirî ye, livbazi dani ye. Lî hemberê rêxistinên ajan provakator hêzên xayînên çîhwar hemberê hêzên milîs, nemaze lî hemberê zîlmkarên lî ser gel û tewrên lî gel parçebûna yekitiya gel lî hemberê van livbazi û hereketanan şerê çekdari hilgirtiye ser xwe. Lê evan herwekî min got ji bo propaganda bibe tucaran nebûye, bi bingehî ji bo tîştên giringî bûye, ji bo giring bûn seri lî van livbaziyan hatiye xistin û vana dî awakî taktîkî de ne. Qet tucaran neketiye awakî êrişkarî. Dî vê barê de em iddia makamê iddiayê ji red dikin.

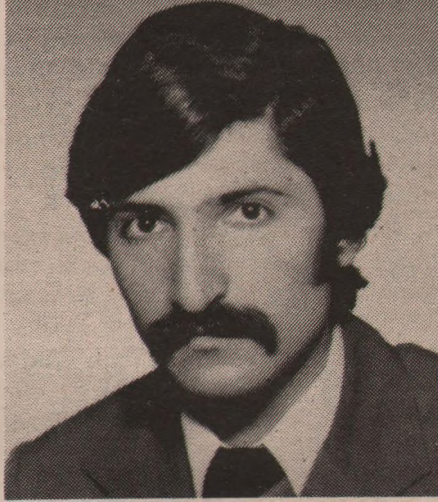
Xusûsiyake dî, gavekê berê min izah kir, tuyê bêje ideolojiya Hereketa me weke çetaki rêdane, yan ji kirine rewşa çetake. Anî destê maqamê iddiayê pirtûkên me hene, kovarên me hene, dî ev tîştanan de fikrû ramaniyên me ronak bûne. Kovara Serxwebûn giringiya programa Hereketa me şanidide. Firekînek vê programê derhatîye holê, pêwistiyan şoreşgerî dîrûdirêj hatine nivisandin. Fikra hevkarîya Hereketa me, vejilandina Hereketa me lî ser rewşa çinayati, cihê babet babet çinan dî şoreşê de û dî barê de dî vê derê de bi firehî hatiye gotin.

Lî ser van tîştan bi bingehî dî iddianamê de cih nehatiye dayîn. Ev ji tewreki bi qestiye. Hew bi hevokê (cümle) dudîyan armanca Hereketa me û bi vî awayî hatiye gotin, ev ji duh hevalê min lî ser gellek rind sekîni, naxwazim disa bêjim -weke dewletek marksîst-lenînist ifade bûye. Zati ev gotinek çewte. Hevalê min dî vê barê de fikrê xwe beyan kir.

Hereketa me programek asgarî rêşani xwe kirîye. Ev programa asgarî ji du qîsman çêbûye. Ya yekemin, hêla şoreşa me ya millî, ya dî ji hêla şoreşa me ya demokratîk hatiye vajilandin. Lî ser ev herdu esasiyana dî programê de bi firehî cih hatiye dayîn. Pêwistiyan dî vê barê de hatine ronak kirin.

Disa ezê lî ser hebûne xusûsiya tuzukê vê programê bisekinim. Duh hevalê min ronak kir. Bi bingehî tuzuka ku dî iddianamê de diyar dibe, ne tuzuka Hereketa me ya rasti ye. Dî be ku evya ifadake be. Ez bixwe rasti tuzukek wîha nehatime. Min tuzuk xwendîye û tuzuk dî destê min de maye. Bawer dikin lê vê hêlê ifadake hatiye dayîn û ifade weke tuzukê hatiye holê. Esas ne tuzuka Hereketa me ya rasti ye. Dî nav de şaşî hene, kêmasî hene, lê tîştne rasti ji hene. Nuha ne giringe ez lî ser van yeko yeko bisekinim. Lê ez vêya

hema diyar bikim, evya ne tuzuka Hereketê ye. Herwekî mirovekî Endamê Komîteya Nivekî dî vêderê de ez ifade dikim.

Mehmet Hayri DURMUŞ

Babetekî dî ku ezê lî serê bisekinim mesela welate. Meqamê iddiayê niştîmana Kürdistan qebûl nake. Dî vê barê de "Apocî divên rojhîlat û Rojhîlatbaşûrê Tirkîyê jê bi qetînin û dî vê derê de dî kar û banya sazîkîna dewleteke Kurdî de ne" awayî tê ifadekirin.

Ano ev parê Kürdistanêyî ku em bi navê Navin-Bakûr-Rojava navdikin, parê ku em lê dijin ano Rojhîlat û Rojhîlatbaşûr tê gotin. Halbû ger em bi diroki berhevbiyîn emê bîbînin ku ev der parekî Kürdistanê ye. Esas bi taybetî ne parekî cumhuriyeta Tirkîyê ye, lew parekî Kürdistanê ye. Tevdira me dî vê derê de ji hêla hevalan de hate holê, ez ji tevi vê fikrû ramaniyê dibîm. Em, ne xwediyên fikreke nijadparêz, milliyetvan û şovenîstî, çavên me ne dî ax û erdê kesi dî de ye. Esas cihê milletê Kurd lî ser diji -bi diroki- ye ku milletê Kurd lî ser diji û dî halûhazîr de cihê ku milletê Kurd lê gelleke bi ditîna me ev ya milê Kürdistanê û ji bo bi rasti tevi Kürdistan bibe yan nebe, bi taybetî welatekî Kürdistan ku sazîbîbe dewleta wê ki derê bigre, ev xusûsiya ji hêla hevalên min de hate diyarkirin. Ez ji tevi vê fikrê dibîm. Ev, wê dî vê derê de bi irada gel çêbibe. Wê giradayî rewşa serefraziya têkoşina me be.

Dî be ku hinek par neyên rîzgarkirin, belkî dî nava pêvajokek dirêj de yek beş bîvê bi Tirkîyê re bijî. Dî vê barê de giringe seri lî fikra gellê vê derê keve. Herwekî seri lî fikra gel keve ji û disa zoriyê hinek babet beş daxilî Kürdistanê kirin yan ji hinek beş ji welat bîn qetandin û awakî taybet dî vê derê de şeweyên sazîkîna dewletê şovenîstî milliyetvan û nijadparêz ne soz û gotine.

Bi rewşeke diroki çêbûna gellekî heye, ev gellê Kurde. Duhîni hevalê min lî ser hinek barê diroki sekîni û ronakkir. Ez bi bingehî navê min lî ser vê barê bisekinim, û naxwazim bikim armanca mijûliyê, lê dibînim dadingah heyetê bi vî babetî ano mesela hebûn û tunebûna Kurdan yan ji hebûn û tunebûna Kürdistanê hercar hercar dîke mijûliya soz û gotinê. Ev rewş ji bo me zor ecêbe. Îroj qasî ev mesele ne bi soz û gotin ronake, ji hêla gellek doran de hatiye qebûlkirin, hetta yê dî Tirkîyê de...

DADIHGERÊ SEKNÊ- Kine ev derdoran?

GIRTIÎ- Fermo?...

DADIHGERÊ SEKNÊ- "Gellek derdor" Kine?...

GIRTIÎ- Bi esasi çapên dî Tirkîyê de ne. Anî çapên dî Tirkîyê de ji ev rewş qebûlkirine.

Rojnameyên ku babet babet listîk lî ser Kürdistanê birê dixin û politîka xwe lî diji Kürdistanê dajon belem dî vê barê de cih digrin. Ma ku, dî politîka dunyayê ya navnetewî de û gellek civatên bi taybetî de ev

rewş bi diroki gellek çaran bûye bahsûgotin. Dî civatên şewri de...

DADIHGERÊ SEKNÊ- Te baş hay ji dirokê heye?

GIRTIÎ- Dî bariya dirokê de zaniyariya min gellek nine. Anî dî vê barê de dîr û dirêj lêgeriyên min nebûne, lê...

DADIHGERÊ SEKNÊ- Jî kuderê tu dertine milletê Tirk û Kurd, jî hev dîqetîne û jî kuderê dertine Kurda, Tirk nîzanîm çî ye çî? Madem tu dirokê baş nîzane tu jî kuderê derdixî tuya, dema zanebûnek te ya berçav nine?

GIRTIÎ- Divêm vê bêjim, dema ku ez dibêjim zanebûna min nine ano divêm dî vê barê de na zanîsta (uzman) me, ez ne wêjevanîm, divêm vê bêjim. Yan ji xwendin û lêgeriya min nine ne gal û gotine. Ez mirovekî xwende me. Helbet dî vê barê de xwendîniya min heye, gellek pirtûk û danezan xwendim.

DADIHGERÊ SEKNÊ- Tu lî Kuderê xwend?

GIRTIÎ- Derheqê kalaniya Kurdan û diroka wan, hatîna wane Rojhîlata Navin û lî ser Kürdistan...

DADIHGERÊ SEKNÊ- Jî kuderê hatîna Rojhîlata Navin? Çawa bûye? Dî dirokê de kijan dewlet sazîkîne?

GIRTIÎ- Dî vê xusûsiyê de te ev tîşt gotîbû: "dî vê barê de tevêbûna axaftînen ku hevalên te kirîne tu ji tevi wan bibe lê lî ser pîr mesekîne" te gotîbû. Ji bo vî awayî ez ji naxwazim van tîştan gellek ronak bikim û lî ser nasekinim. Anî vê rewşê bikim barû xusûsiya mijûliyê yan ji dîr û dirêj axaftin min nevē.

DADIHGERÊ SEKNÊ- Dadingah vê xusûsiyê nake babeta mijûliyê. Dîpîrse. Bî kurtî tîştne ronak bike.

GIRTIÎ- Herwekî ifadekirîna hevalên min dî, bi bingehî Kurd ji nijada Ariya û ji bakûrî Avrûpa, bakûrrojavyê Avrûpa tîne. Dema nijadan ji beşên Îskandinavya koçberbûn û derketin, bi bingehî Kurd ji ji wê derê hatin û herwekî merkeza Kurdan tî qebûlkirin lî derdorê gola Vanê û Urmîyê bi şeweyên kom û eşîretan ber miladi 1000 salan wê de bi cih bûne. Jê şûnde bi remza (biçim) konfederasyona eşîretan civak bûn. Amadekariya organizasyona konevani (siyasi) çêbûye. Dî wê demê de ji bo hebûnê lî hemberê împaratoriyên kolektor tîkoşînên bi hêz giring bûye. Ji bo vî awayî esas yekbûn çêbûye, û lî hemberê Asûra şerê dirêj bûye. Jê şûnde dewleta Asûra xerabûye û lî şûna wê organizasyona Mediya avabûye. Ev avabûna organizasyona konevaniya Kurda pêşîn bû, dewlete. Bi nêzîkî gotîna saziya Medya û serdariya wê qasî dused salî berdewam kirîye. Ber miladi dî nava sedsalên 700 û 500 de...

DADIHGERÊ SEKNÊ- Bingeh?

GIRTIÎ- Dî vê barê de bingeh ji hêla babet babet wêjevanan (dirokvan) hatiye holê û iddiakirin.

DADIHGERÊ SEKNÊ- Na, bingeha ev tîştên te gotîne çîye, danezana dirokê çîye?

GIRTIÎ- Aneha ez dî vê xusûsiyê de disa divêm lî bala heyeta dadingahê lî ser niqtak nû bisekinim. Bi vî awayî: dema her millet afirîn (sadir) dibe yan ji dema diroka xwe davê holê ille ji kevîrên daçikandi feydê digrin, yan ji tîştên çapxanan, ji lêgeriyê danezanên bi mor tî fedekîrînin nine. Gellek danezan, ji zanistayên navdar, ji biraniyên dirokvanan, ji rîsteyên (eser) ku vana hazîrkirîne kanî derkevî holê.

DADIHGERÊ SEKNÊ- Ez jî te bingeha hatîna dirokê dî pîrsim. Tu jî kuderê hobû û kijan nîste xwend tu?

GIRTIÎ- Dî vê barê de zanebûna dirokvanan heye. Mesele bi taybetî ronakbiryên Herodot dî vê barê de hene. Disa, dî sedsaliyên dawiyê de danezanên gellek dirokvanan hene û me evan gellek xwendin. Ez dî ansiklopediyên de lê geriyam, dî semîneran de dî bû babetê mijûliyê, ez guhdarbûm. Anî dî vê barê de gellek danezan hene: lê evya rastiya: dema milletek tîkoşina serxwebûna xwe pêk neyîne, dî vê barê de nekeve lêgeriyên giran, diroka xwe ronak, ji çare û imkanên derxistinê ronakîya diroka xwe ji şûnde ye. Nîkare tîşteki wîha berhev bike û bîmesîne. Îroj dî derheqê hebûna Kurda de lî Londrayê, Parisê, Baxdayê, Şamê û Îstembolê de bi taybetî dî muzeyan de gellek danezan hene: lê em ne xwediyê çareyên lêgeriya van tîştan ne. Berhevkarîna van, bi hevdanî û ji ditîna serrastiya ronakîya diroka xwe em bê çare ne. Giringe heyeta dadingahê vê rewşê qebûl bike. Anî em nîha rabîn û bêjin danezan vane, an ji tîşteki wani binî holê lî derî imkanên me ne. Lê ji van danezanan jî hêla van babet dirokvanan de gellek broşur hatîne berhevkarînin û pirtûk hatîne nivisandin. Min got, me vana xwendin, vejilandin. Hin çî maye ku...

DADIHGERÊ SEKNÊ- Te kijan xwendin?

GIRTIÎ- Gavek berê min izah kir. Dî vê barê de dî derheqê binaka Kurda de çend pirtûk min xwendin "Lî Ser Kürdistanê Têkoşin" herwekî...

DADIHGERÊ SEKNÊ- Nivîskare wê pirtûkê ki bû?

GIRTIÎ- Derheqê binaka Kurda de yê Nikitin he ne. Lî derî vê gellek babet, mirovên dirokvan û yê konevan dî derheqê tîkoşînên lî Kürdistanê tîştne amade kirîne, yan ji danezanên ku dî heyama tîkoşînê de hatîne zîman hene. Duhîni hevalê min ji lî ser vê rewşê sekîni. "Dî Sedsaliya 19 dan de Têkoşin lî Ser Kürdistanê" broşurek bi vî navî heye. Min ev xwend. Lî derî vê disa "Diroka Kürdistanê Hemdemi" dî dema cumhûriyetê de tîştên dî Kürdistanê de hatîne kirin, rewşa Kürdistanê diyar dîke, ew pirtûk min xwend. Weke evan hin gellek broşur, herwekî "Doza Kürdistan" kete destê min û min xwend. Lî derî vê bi nemaze dî vê barê lêgerîna firehî û bi zaniyariya xwe ya diroki heval Abdullah Öcalan tîştî nivîsandî ye. Zanîna ditîna vî derheqê Kürdistanê de he ye. Ev bi taybetî dî Serxwebûnê de, anî bi bingehî ji her hêlan de amade kirîye. Gellek tîştên diroki ku em ji vî hevalî ho bûne hene. Û lî derî evan hemûyan, lî gor me hin zor tîşt giringiya hoyên mevcûdî. Rewşa objektîfe. Anî iroj em dî Kürdistanê de tîne ditî. Û dî holê de rewşeke objektîf sozûgotine. Nemaze hebûna Kurdan. Dî derheqê civakbendîya Kurda, dî civakîya Tirkîyê de, çand jî derheqê şeweyên sosyali û navbêra xwe ronak tî ditî ku em ji vê rewşê dibînin.

DADIHGERÊ SEKNÊ- Lî kuderê, navbêrî dî kuderê de ye? Dî hêla çandî de navbêrî dî kuderê de he ye?

GIRTIÎ- Anîha inkariya vê navbêriyê, anî nîzanîm, çewa pêwîste?

DADIHGERÊ SEKNÊ- Na, dî kuderê de navbêrî heye dî nava çandê de heye? Navbêrî dî kuderê de?

GIRTIÎ- Ev heye, mesele nemaze dî Rojhîlata Navin de bi pêşveçûna îslamiyetê ve biraniyên wekhevî, torevanî firehbûne. Û dî demake dirêj de ji bo Kurd û Tirk lî kêleka hev jîne bi bingehî gellek edet û tore lî navhev ketîne, lê tîştê ku hin navberîya xwe şanî dî he ne. Ez giring nabînim lî vê derê yeko yeko ronak bikim.

Şer lı Ceylanpınarê

şoreşgerê enternasyonalist Gürcan Özcan hat kuştın

Hêzên zorbazên kedxwar, pikoliyên ku li derdora Ceylanpınara Urfayê lı gundê 'Şekerli'yê kırıñ, partizanê PKK qetıl kırıñ.

Lı gor xeberên gıhiştın me bûyer wani çêbûye:

Kedxwar dı 31 ê Tebaxê 1982 de bı gellek leşker êrişî 'Şekerli'ya Ceylanpınarê kırıñ û operasyonê lê amade kırıñ. Beri operasyonê derdora gund bı çend xêzikên leşker ket bıñ çemberê. Dı vê demê de dı nav partizanên PKK yên ku lı derdora gund dihatın dıtın û zordestên kedxwaran de şer çêdibe, ev şer sê seeta dewam dıke. Dı vı şeri de internasyonalistê gernas Gürcan Özcan liberxwedaneke hêja sadır dıke û xelasiya hevalên xwe pêk tıne, lê bıxwe ji ronakrewan dıbe. Lı gor xeberên gıhiştın me, Gürcan Özcan dı eyni rojê de ji hêla kedxwaran ve gori dıbe.

Gürcan Özcan 1979'an de lı 'Divriğ'a Sêwazê hatıbu Rûdınê. Zaruyê malek halwest bû. Xwendına Destpêk, Navin û Lise lı Ankara-Tuzluca'yı qedand şunde lı Ankara Gazi Eğitim Enstitü berdewam kır.

Hereketên ku dı 1976 û 77'an de lı Ankara dımesıyan, tesiri Gürcan Özcan ji kırıñ û lı vê derê tevi refên Têkoşına Rızgariya Neteweya Kurdistan bû. Demek dirêj gırêdaniya wi bı hereketê ve, sempatizaneke durust û bı bıryar bûGürcan. Pêwistiyên ku dı vê demê de gıring bû bı dılxwazi hıgırt ser xwe, bı bıryari û feydekeri dani şunê.

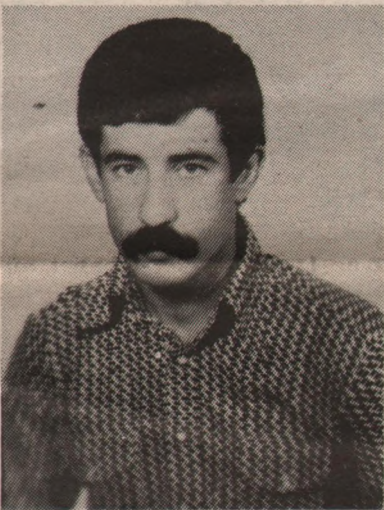
Gürcan ÖZCAN

Dı dema tehdit û pikoliya cunta faşiste har de û vê dema 1981'an ku cunta tariti sazırbû de, Gürcan bê tereddut dibistan berda û karê dikır ji terkır, ket jıyana şoreşgeriya profesyonel. Ta dema ronakrewan bû, dı rêya doza xwe de meşiya û têkoşineke bı şeref birêxist.

Lı dû mırına wi, sempatizaneke PKK yi ji bo biranına Gürcan nıvısand û şandıye, em dıweşın.

Lı Mêrdinê şer

Partizanê PKK Süleyman Tuğcu ronakrewanbû

Süleyman TUĞCU

13 Tebax 1982 lı Mêrdinê nêziki Cızirê dı şerê dı nava hêzên faşistên militarizma Tırk û partizanên PKK de Süleyman Tuğcu ronakrewanbû.

Bûyer wani hate der: 13 Tebax 1982 de lı hawirdorê Cızirê û lı kêleka Dicle qasi 300 kes komando ji Batmanê hatın û bı hêza leşkeri derdorê partizanê PKK gırtın. Partizanên PKK ku teslimiyeti redkırın, bı ağır bersıvan wan dan. Dema şer dirêj ajot û dema Süleyman Tuğcu ronakrewanbû, hevalên wi yên dın ji nav xêzka ağır xwe xelas kırıñ.

Jı 12 Êlûnê vir de weke bı sedan şervanên PKK lı berxwedane û ronakrewanbûne, qet tucaran tawız nedane dijın û liberxwedaneke hımpayı (layık) torevaniya liberxwedana milletê Kurd dıdın, ronakrewaniya xwe bı xêzeke nû bı zıncıra ronakrewanên Kurdistanê ve gırêdın û berdewam dıkıñ. Ji berdewamiya vê zıncıra ronakrewana Süleyman Tuğcu ji Batmanê zariyê malek xızanbû. Lê ta Dibistana Navin xwendıbu, dema ku 18 salıbu bı rewşeke ronak rûhevi kedxwara hatıbu. Demekê lı Batmanê û lı Sêrt û Sêwaz dı gırtıngêha de mabû û dı van gırtıngêhan de dı nava wê pêvajokê de çawa dikare ji kedxwariyê xelasıbe û gırheviya çınayeti çawa kare bê vereşandın û ji kedxwariyê çawa merv kare xelas bıbe, proletarya çawa yeti çawa kare bê vereşandın û ji kedxwariyê çawa merv kare xelas bıbe, proletarya çawa kare şerê têkoşına rızgariya netewan re rêberiyê bıke, çawa pêwıste, Süleyman Tuğcu dı gırtıngêhê de dı pêvajokê de tê gıhişt. Cihê tıroletiyaya kedxwariyê û dı navmayına dıtıntengiya kulfetiyê, êdi lihember kedxwariyê û zordestên Kurde çahş gırtı û nıfrına xwe zêde kır, û ji vê demê şunde tevgêra xwe bı tevgêra têkoşına liberxwedana bı rêberiya Partiya Karkerên Kurdistan ya gellê Kurdistan ve kırı yek.

Helbet heşê ji bo gellê xwe bıfıkre, bedeneke bı kebıte û dileki bıheje ji hêla kedxwaran de tucaran nıkare bê zevtkırın. Süleyman Tuğcu dema dı gırtıngêha Sêwazê de bû, bı gırûbek hevalên xwe ve ji gırtıngêhê revıya, ji 1978'an pêde êdi bı biraniya gellê xwe ve û têkoşına şoreşgeri ve ma û cıh gırt. Militaneki dı têkoşına lı hemberê bûyına ajan, feodal-komprador û hemberê kedxwaran bı gellê xwe yi xızan re û karkerên Batmanê re ji bo serxwebûna welatê

xwe dı lıvbaziyê de bê tırs û hawıl bû. Dı vê pêvajokê de birındar bûbu û gellek caran ruhewi mırnê ji hatıbu, lê evana hemûya ew hin zexm bı têkoşinê ve gırêdabû.

Süleyman Tuğcu xwediyê nemaziyên hêza şoreşgeri bû. Ji talankariya sazûmana cunta faşiste 12 Êlûnê şunde dı amadekari û hazırkariya şundekışandınê de ji, bı aktıfi tevi şerê gellê Filistinı lı hemberê sıyonizm û emperyalizmê bûbu. Wi bı xwe xwe sipari rızgariya çınayetiya karkeran kırıbu, bı vê zanebûnê baweri hevkarıya şerrên gellên bıdest bûbu, dı vê rıyê de dı cephe de lı hemberê dijınê sıyonist şerkır.

Qasi baweriya doza xwe, xwedıtya çeka xwe û bı serefraziya lıvbaziyên xwe Süleyman dı 1982'an de disa vegeniya Kurdistanê. Lı gor hoyên dema nû û bı terzek hêç û dirûvetiyak enerjik lıvbaziyên şoreşgeri bı rêxist. Süleyman dı nav vi karûbari de 13 ê Tebaxê 1982'an de lı dij ordıya kedxwaran dı şerê çekdari de hat ronakrewan kırıñ. Ta nefesa xwe ya dawiyê bı sloganên şoreşgeri bangıdı, û dema diçû mırnê belem metanet û cesaretê ku Süleyman Tuğcu rê dıda kedxwarên hov hin hêrsdıkır û lı gel vi awayi Süleyman lı dû cemsekê ve gırêdan, ta Cızirê bı erdê re kışandın, ev rewş nişana hovıtiya rûçikên kedxwaran bû.

Belê, kedxwariya hov wê hin bıgıhe xwınrêjiyên mezın. Lê liberxwedana gellê Kurdistan ji wê hin kûr û pêş de bıçe. Ev liberxwedana ku PKK jê re rêberiyê dıke, ji çıyan ta gırtıngêhan her roj bejn dıde. Têkoşına Rızgariya Neteweya Kurdistan iroj tovên xwe bı xwına gellek ronakrewan û gernasın şın daye û wê hin gelleka ji sadır bıke. Süleymanek dikare bıkeve, lê hezarên lışûna wi şın bıbın.

Daweya PKK ya Wêranşarê dom dıke Daxwaziya bıdarvekirına 15 hêsirên şoreşê yên dın dıbe.

Dema berdewamiya daweya Wêranşarê ya PKK dı dadingaha leşkeriya nımara 2 ya Urfa İdara Diyarbekır, diajo, tevêbûna 44 hêsirên şoreşêyi dın dı vê daweyê de tevi jımara 254'a hat dabûyarkırın.

İddianameya ku daçeki amadekırına sekna dawiyê ya gurûba PKK Wêranşarê hat xwendın, navname hatın şanı kırıñ. Dagırmendê leşkeri (savcı) dı iddianameyê de ji 44 kesan ji bo 15 kesan daxwaziya daleqandınê, ji jo 29 kesan ji 5 heta 15 salan bı şêweyê guherti cezayê gırtıngêhê tê xwestın.

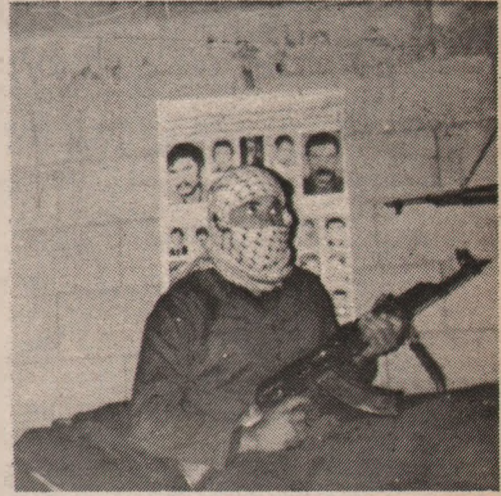
Daweyên PKK yên dı dadıgahên kedxwaran de domdıkın de, lı ser iddianameyên ku ji berê de hatıne amadekırın, bı iddianameyan ve gırûbên nû tén gırêdan, ji bıdarxıstınê, cezayê gırtıngêhê ta dawıya jıyanê û cezayê gıran herki dem dihere bılınd dıbe, tê xwestın û pêk tın. Ev daxwaziyên ku lı ser jıyana milletê Kurd bı armanca qedandın û tunekırına fiziki daxwaziya xwe lı ser rewşek bı-

Gernasê doza gel Adnan ZİNCİRKIRAN hat kuştın

Hêzên kedxwarane zorbaz dı 9 ê Êlûnê 1982 ya lı Urfayê lı gundê Bozova 'Koçhisar' dı dema pikoliyakê de şervanê doza PKK Adnan Zıncırkırın gırtın û qetıl kırıñ.

Lı gor xeberên gıhiştın Serxwebûnê bûyer wani derbasbûye: bı bıhistına ixbarekê şevnıvêşevê hêzên kedxwarane zordar êrişiyakê dıbin gundê 'Koçhisar'. Şervanê doza PKK Adnan Zıncırkırın û herdû bırayên wi dıgırtın. dema Adnan dıgırtın, dıvên bı beneki bıfetişın, jê şunde diherın lı qadekê bang hemû gundiyan dıkıñ û lı ber gundiyan Adnan bı caran dı bıñ lêdanê de derbas dıkıñ. Dema kedxwar bı berdewami iddia veşartına çeka dıkıñ û cihê wan dıpırsın, le lı hêla dın ji "ji te ger mırov dılxwazê PKK be, ceza eve" dıbêjin û çavsoriyê lı gel ji dıkıñ. Kedxwarên ku dûmahiki ta seet 13 ê rojê işkence dıkıñ, pêşın partizanê PKK û herdû bırayên wi dıbin Bozova, jê şunde dıbin Urfayê. Lı Urfayê lı pey gellek hıngavtın û lêdanan şunde herdû bırayên wi dıxewırın. Ü dı komayê de radıkın nexweşxanê. Kedxwarê ku lı ser Adnan pêdepede hıngavtınê berdewam dıkıñ, dıxwazın bı zorbevi bıkışının ixanetê û dı derheqê xebata wi û hevalên wi de agahdar bıbın, lê serefraznabın. Ew, welatê ku dı rêya wi de ketıye vê xebatê, gırêbendiya bı gel û Partiyê ve, bı baweriya doz û serefraziyê herdem lı hemberê kedxwara slogan dıavêt, xwedı lı torevaniya liberxwedana hogır û hevalên xwe yê bılınd derket û sırra xwe neda dijın. Kedxwarên hov lı ber irada wi ye polat xwe zeftnekırın û hatın xwarın. Adnan lı nêzika gunde Narsi dı kewareka zınareki re avêtın û wi kuştın. Lê ew rewş kırıñ rıtmê intıxarê. Lê, heftakê lı pê vê bûyerê gundiyan Lordinê Adnan dı çemê Feratê de dıtın û herwiha rastı derket holê. Dıtına cesedê partizanê PKK û lı gel berçavbûna vê rastiyê kedxwaran lı ser gundiyan lordinê pikoli û zılm zêde kırıñ.

Adnan Zıncırkırın lı 'Koçhisar'a qeza Urfa-Bozova hatiye Rûdınê. Ji malek xızanbû. Tari û nezaniya ku gellê Kurdistan dı navde ye, pêkaninên ku her roj lı ser jıyanê sefalet û zılm sadır dikır, lı ser Adnan tesir da gırrê têkoşına şoreşgeriya rızgari dı hiss û ramaniyên wi de şın hatın û xelasi bı tevêbûna rêzên şoreşger û şerrê şoreşgeri bı taybeti dı hereketa Kurdistanê de û lı çıçıkandına gırsayên gel de dit, dı wê demê de pêwendikari şoreş-

Adnan ZİNCİRKIRAN

geran. Ancax, dı demek kurt şunde ji tengasiya xızaniyê çû Almanya. Dı pêvajoka ku lı Almanya ma, bı welatperweran re tevgêra xwe gırêda û dı derdorên politiki de pêwistiyên mezın rakır serxwe û bı feydekeri anin cih. Herki dı nava pêvajokê de zane dıbu, pêwistiyên xwe ji bo şoreşa welat hin gıring dit, dı vê demê de Adnan gelleki xwend û gellek tıştı tığıhişt û xwe ji bo hoyên têkoşinê amade kır.

Dı hoyên welatê berçavi de, ji bo Partiyê, gel û şoreşê Adnan ji bo pêwistiyên ser xwe bine cih, bı vê armancê disa vegeniya welat. Dema me ya ku hoyên rojani tê de gellek zore û faşizma kedxwariyê gellek dijware bı rewani û cesareteki bılınd, ji bo karûbarê cıvıkbendiyê pêk bine, û dı xebata organizebûna gel de cih bıgre, tevdirkar bû.

Jı demek kurt şın de dı destên hêzên kedxwarên faşist de hêsır ket. Ji doza ku hılgırtıbu ser xwe re, ji heval û hogırên xwe re û ji wê berpırsıyarê re dı dezgehê hıngavtınê de ji bıreker, berxwedaneke pêk ani, bı bıryar û iradeya xwe dijın xıst.

Biranına wi rêberı têkoşına me ye

Berxwedan lı gundê Arabanê!

Deh jinê welatperwer hatın gırtın

Herweki dı gelemperi de dıbe, pikoliyên kedxwaran lı ser gundên Arabanê dı van mehên dawiyê de zêde pêşveçûn.

Lı gor agahiyên gıhiştın me, bı navê lêgeriya çekan û şoreşgeran dıvırdırê kedxwaran pikoli lı ser gundiyan sazıkrın, êrişkari, lêdan, tehdit, çavsori, kuştın û xuki, bıçıhiştın, bı vê politikê dema her roj insanne nû dıkujin, qetlên qıstı bûye karûbarê tipên faşistên kedxwar.

Bı vê armancê pikoliyên lı ser gundan dıbin, nemaze tıklıyên lı ser jinan dıbin rê ji berxwedanê mezın re vedıke, zati liberxwedana gel ya ku gıhiştıye nıqtake teqandınê car caran dıbe serrakırın. Hınkerêk vê ji lı derdorê Arabanê hat dıtın. Serrakırına jinan lı hemberê pikoliya ku lı dijımirovatiyê lı ser gundên 'Ereh', 'Ortayol', 'Ömerli', dı pikoliya dema meha tebaxê de çêbû, liberxwedaneke bıreket, dersek gıran dan tipên pikolvanên cunta da ku ew êdi ji bir nekın.

Dema kedxwarên cunta lı hember vê berxwedana ku tucaran nedıfıkırın rasthatın, bê heya û mırovanti çep û rast êrişkırın qandi deh jinan gırtın. Dı derheqê kudebırın û pêçıkırına van jinan de ta iroj xeberek nıne. Dı derheqê kuştına jinan de havıl (endişe) dıbe.

Welatperwerek lı Süpürgüçê Hat Qetıl kırıñ!

Jı hêla dın de lı rastı meha Tırmehê gundiya welatperwer dema ji bo betlana xwe çıye gundê Arabanê 'Süpürgüç'ê, ku em hin dı derheqê navê wi de hin agahdar nebûne, rastıhevi tipên faşistên kedxwar dıbe û lı qada gundê 'Süpürgüç'ê tê kuşınkırın.

Herweki bûyer bı her awayi baş nehatiye fêmkırın ji, ev karkerê welatperweri ji bo lı Avrupa tevi hereketên welatperweri dıbu, û dı derheqê vê rewşê de xeber nedaye kedxwaran, lewra kuştıne.

lêdan û hıngavtınê de derbasıkrın û kuştın, bı hezarın gırtı kırıñ, bı sücên bê bınaqe anin ber pırsıyarê û her mırovê PKK lı yek rasthatınê dan ber cezayên gıran.

Lê rastiyên ku dı gırtıngêha Diyarbekırê de ji 21 Adarê û virde pêk hatın, hat famkırın ku ev rêça cunta tucara ne rêça vereşandın û xelasiyê ye. Her kuştın û qetılkarıya dı zındanên cuntaya Tırke kedxwar de hatın kırıñ bın destpêka pêvajokek nû, Mazluman, Hayriyan, Kemalın û hemû hogırên dın bı berxwedana xwe ve gıhiştın talek bılınd, anın zıman ku bılındı û serefraziya vê hêzê bê xıstıne.

Hêsirên şoreşa Kurdistanê yên PKK vê gavê hin bı hêzın. Ewan, bı hêz û cesaretên ji rêberên xwe gırtıne, lı hember dadingehên cunta faşist dengê xwe bılınd dıkıñ û dabûyaniya kedxwarên Tırk pırsû sewalê ji wan wê berdewam bıke.

inceleme ve yorum

ABD-TÜRK ORTAK SAVUNMA GURUBU; ÇEVİK KUVVETLER VE KÜRDİSTAN'DAKİ GELİŞMELER

"Türkiye ittifakın Ortadoğu'da sınırlı bulunan tek üyesi. Ortadoğu daha uzun bir süre çekişmelere ve karışıklıklara sahne olacak bir bölge. Hal böyle olunca en yakın ülke olarak coğrafyanın önem kazanıyor... Herşey bir yıl içinde oldu. Sovyetler Birliği'nin Afganistan'ı işgali, İran Devrimi, İran ile Irak arasında savaşın patlak vermesi, bir de bunlara petrolün Batı ekonomileri önemi eklenince neden kendiliğinden ortaya çıkıyor. Sorumluluk alanı dışındaki çıkarlarımızı yönelik tehditlerin farkına varabilmemiz ve buna göre bir strateji geliştirmemiz için, demekki Sovyetlerin Afganistan'ı işgalini beklememiz gerekiyordu. Bu bizim açımızdan da bir ders oldu."

Bu sözler 24 Aralık 1980 tarihinde Cumhuriyet gazetesine demeç veren ve adını açıklamayan yüksek düzeyde görevli Avrupalı bir NATO generaline ait. Bu tarihlerden beri gerek NATO yetkilileri, gerekse başta ABD yöneticileri olmak üzere Batılı birçok diplomat ve devlet adamının çeşitli vesilelerle açıkladığı ve günümüzde gizli ikili anlaşmalarla uygulamaya konmuş bulunan Amerika'nın yeni Ortadoğu planı ve bunun bir parçası olan "Çevik kuvvetler" sorunu, ABD stratejisini çizenler tarafından 1970'li yıllardan dünya genelinde içine girdiği ekonomik ve siyasal kriz, 70'li yılların sonlarında hem sistemin kendi içindeki ve hem de emperyalist-kapitalist sistemle sosyalist sistem arasındaki çelişkileri sonderece kızıştırmıştır. Yeni-sömürgecilik politikası-

politikası, en yakın müttefiklerinden en sıradan işbirlikçilerine kadar bütünü kapsayan bir biçimde ve son yıllardaki yumuşama politikalarına rağmen, sistemlerarası ilişkiler başta olmak üzere tüm ilişkileri belli bir plan dahilinde yeniden değerlendirmeyi gündeme koymuş bulunmaktadır. Buna göre ulusal ve sosyal kuruluş hareketleri ile sosyalist ülkelere karşı dörtbir yandan tam bir stratejik saldırı başlatan ABD emperyalistleri, ittifak ilişkilerini de mevcut bağları içinde yeni duruma göre düzenlemeye başlamışlardır. Avrupa'yı bütünüyle pençesine almış bulunan dünya ekonomik bunalımından kendi uluslararası politikalarını uygulamak için yararlanmaya çalışan ABD emperyalistleri, bu amaçla Avrupa'da muhafazakâr ve hatta gerici yönetimlerin işbaşına gelmesini hararetle desteklemekte, İngiltere ve Almanya gibi yönetimleri ile denetimi altında tuttuğu İtalya ve İspanya gibi zayıf ve bağımlı ülkelerden oluşturduğu gerici blokla, nispeten tarafsız bir politika güden diğer ülkeleri etkisiz kılmaya çalışmakta veya bu yolla işbirliğine zorlamaktadır.

Yeni sömürgeler ve bağımlı ülkelerdeki yönetimleri açık faşist diktatörlüklere dönüştürme ve mevcut faşist yönetimleri besleyip destekleme politikası, ABD emperyalistlerinin yeni uluslararası politikalarının en belirgin yanını oluşturmaktadır. Başka bir deyişle ABD'nin dünya çapında uygulamaya koyduğu yeni stratejisinin siyasal temelini kukla yönetimlerin askerileştirilmesi ile sağlanan

le, Ortadoğu, başta bölge ilercileri ve devrimci güçleri olmak üzere tüm dünya devrim güçleri açısından da belirleyici bir önem kazanmış bulunmaktadır. Bu bakımdan Ortadoğu özellikle 1970'lerin ikinci yarısından itibaren dünya devrim ve karşıdevrim güçlerinin mücadelelerinin en çok keskinleştiği bir alan olmuştur. İran halk hareketi ile şahlığın devrilmesi, CENTO'nun dağılması, Afganistan Devrimi ile emperyalist komplonun tasfiye edilmesi, Filistin Devriminin tüm imha girişimlerine rağmen varlığını koruyup bölge devrimlerine önderlik etmeye devam etmesi, Lübnan'ın geçici de olsa devrim güçleri için muazzam olanaklar sunan bir alan olarak ayakta kalması, Suriye ve Libya yönetimlerinin her türlü baskıya rağmen, anti-emperyalist ve anti-siyonist tutumlarını sürdürmeleri nedeni ile bu yılların sonuna gelindiğinde bölge dengesi devrimci ve ilerici güçler lehine bir parçalanmaya uğradı. Carter yönetimi 1980'ler öncesinde bu gelişmeyi önlemek için, bir yandan Camp-David planını uygulamaya koyarken, diğer yandan Zülfikar Ali Butto'ya karşı bir darbe ile işbaşına getirttikleri Pakistan zorba yönetimi aracılığıyla gericiyi örgütlemeye çalıştığı bilinmektedir. Ancak Carter'ın bu tedbirleri, başta ABD olmak üzere emperyalistlerin bölgedeki çıkarlarını kollamaya yetmemiş, ve bunun üzerine ABD daha gerici ve saldırgan bir politika güden Reagan yönetimini işbaşına getirmiştir.

ABD'İN GÜNDEME KOYDUĞU "ÇEVİK KUVVETLER" PROJESİ BÖLGE HALKLARINA YÖNELTİĞİ SALDIRI VE İMHA POLİTİKASININ VARDIĞI EN SON NOKTADIR

Açıktır ki Reagan yönetiminin işbaşına getirilmesinde Ortadoğu'daki gelişmeler yukarıdaki alıntıdan da anlaşılacağı gibi belirleyici bir rol oynamıştır.

ABD emperyalistleri stratejik saldırı planının Ortadoğu'ya ilişkin bölümünü Türkiye'de askeri-faşist bir yönetimi işbaşına getirerek başlatmış, İsrail'le oluşturdukları ortak savunma stratejisine dayanarak Filistin Ulusal Kurtuluş Hareketini, Lübnan ve Suriye ilerici güçlerini tasfiye ve imhaya girişmiş, İsrail ve Arap alemi içindeki kuklalarını güçlendirirken, ilerici ve devrimci güçleri önemli oranda zayıflatmış, Irak'ı, İran'a saldırtarak işbirlikçi güçleri İran'da yeniden işbaşına getirmek için aralıksız çaba sarfetmiştir. Öne çıkardığı Ürdün ve Suudi Arabistan vasıtasıyla bu planı uygulamanın olanaklarını geliştirmeye ve güçlendirmeye devam eden Reagan yönetimi, bölgeye yönelik askeri hazırlıklarını ise "Çevik Kuvvetler" projesi çerçevesinde yürütmektedir. Somali, Mısır, Umman ve Türkiye'de ortak savunma gurupları oluşturan ABD yöneticileri, işbirlikçileriyle birlikte, bölgedeki ilerici sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerini bastırmak ve bu hareketleri imha etmek amacıyla yoğun bir askeri hazırlık içinde bulunmaktadır. Görünüşte emperyalistlerin Körfez bölgesindeki çıkarlarını güvence altına almak amacıyla yürütülmekte olduğu belirtilen bu hazırlıklar ilerleyip, tartışmalar derinleştikçe, esasta, bu görünüm altında emperyalistler ve işbirlikçilerinin, doğrudan, halkların gelişen mücadelelerini ortadan kaldırma yönünde bir hazırlık yürütmekte olduğu açığa çıkmaktadır. Federal Almanya'da sosyalist bir araştırma gurubunun konu ile ilgili olarak yayınladıkları bir yazıda şu görüşler yer almaktadır: "Kanımca Körfez bölgesine yapılacak bir müdahalenin amacı kesinlikle 'batının petrol ikmalini' güvence altına almaktan iba-

ret değildir. O halde strateji adamlarının üzerinde bu kadar kafa patlattıkları Körfez müdahalesinin ardında gerçekte hangi mantık yatmaktadır. Kanımca şu amaçlar bunda önemli bir rol oynuyor olabilir. Birincisi, Körfez bölgesindeki özellikle de Suudi Arabistan'daki sosyal ve ulusal değişimlerin ilerlemesini durdurmak. Böyle bir stratejinin ABD'ye (dolayısıyla NATO'ya) ait bir çevik müdahale birliği olarak ortaya çıkan askeri hazırlıkları açıkça görülmekte ve bütün hızıyla sürmektedir. Böylece bir emperyalist atağı politik olarak haklı çıkarmak, ve kendi ülkelerinin insanlarını bu adımla özdeşleştirmek için gerekli kampanyalar da çoktan başlatılmıştır. Bu tür durumlarda, bunca tehlikeli ve dünya savaşına yolaçacak nitelikteki emperyalist müdahalelerin gerçek nedenlerinin gizlendiğini, kitlelerin politik kampanyalarla şaşırtıldığını tarih bize birçok örnekle öğretmektedir. Vietnam'daki ABD saldırganlığının politik gerekçesi 'batının özgürlüğünü savunma' idi, Körfez bölgesine yapılacak bir müdahalenin gerekçesi de 'petrol ikmalinin güvenliği' olacaktır. Stratejik araştırma enstitülerinin araştırması 'petrol ikmalini' tehdit eden nedenler arasında 'iç karışıklıklar ve devrimleri' de görmektedir. 'Bu bölgede, rejimleri önümüzdeki on yıl içinde sallantılı olarak değerlendirilmesi gereken en az yarım düzine ülke vardır. Bu ülkelerdeki herhangi bir karışıklık, petrol ikmalinin kesilmesine yolaçabilir' demektedir. İşte bu gelişmeler müdahale ile önlenmek isteniyor. İkincisi başarabilirlerse tarihin tekerleğini tamamen geri döndürerek petrol gelirlerinin paylaşımında, petrol fiyatına 1973-74 yıllarında yapılan ilk zamdan önce egemen olan sömürgeci ilişkileri yeniden getirmek. Üçüncüsü Körfez bölgesine müdahaleyle, Japonya ve batı Avrupa'nın enerji politikasında ABD'ye onlarca yıl süren bağımlılığını yeniden gerçekleştirme hedefi seçilmiş olabilir. Bu bağımlılık bir yandan ABD'nin Körfez ülkelerindeki, özellikle İran'daki doğrudan varlığıyla, diğer yandan batı Avrupa ve Japonya'ya petrol ikmalini yapan ABD konzenleri aracılığıyla sağlanıyordu. Bu bağımlılığı yeniden getirmenin en iyi yolu Körfez bölgesine müdahalenin ABD ordusunun denetimi altında yapılması olabilir. Arka plandaki bu gerçek göz önünde tutulursa ABD'nin bu 'pisişi' tek başına üstlenmeye neden bu kadar fedakârca hazır olduğunu anlamak zor olmaz. ABD bu davranışını kamuoyunda tüm NATO devletleri için yaptığı bir fedakârlık olarak göstermekte, buna karşılık da diğer NATO devletlerinden NATO içindeki diğer görevleri üstlenmelerini ve giderleri karşılamalarını beklemektedir. Batı Avrupa sermaye fraksiyonları arasında özellikle tutucu olanların ABD çıkarlarına hizmet ettiklerine bakılırsa, ulusal çıkarları açısından şaşırtıcı bir saflık içindedir..."

Reagan yönetimi özellikle içinde bulunduğumuz günlerde bu konudaki tartışmaların üzerinde en çok yoğunlaştığı ülke olan Türkiye'yi de bu genel Ortadoğu stratejisinin bir parçası olarak ele almaktadır. Çoğu çevrenin ve hatta bu arada Avrupa çevrelerinin de anlamakta güçlük çektiği, bir NATO üyesi olan Türkiye'nin, neden ABD ile ortak savunma ve işbirliğine ihtiyaç hissettiği konusunu anlamak için de yine öncelikle, ABD'nin bölgeye ait stratejik yaklaşımlarını anlamak ve bilmek gerekmektedir. NATO ittifakı bölgedeki yeni gelişmeleri karşılayabilmekten uzaktır. ABD bu konuda 1980'lerden beri bir tartışma başlatmış bulunmaktadır.

Devamı Gelecek Sayıda

ABD emperyalizmi Kürdistan'ı saldırı üssü durumuna getirmeye çalışıyor

nın ezilen sınıflar ve halkları sürüklediği yıkımlar, buna karşı toplumsal muhalefetin alabildiğine hızlanması ve güçlenmesi ve hatta İran ve Nikaragua örneklerinde olduğu gibi, işbirlikçi yönetimleri alaşağı etmesi nedeniyle, yeni sömürgecilik emperyalizmin bunalımlarını hafifleten alanlar olmaktan çıkmış, bunalımın bizzat kaynağı haline gelerek emperyalizmi bir çıkmazla yüzyüze bırakmıştır.

Bu seferki bunalımın birinci ve ikinci bunalım dönemlerinden farklı olarak, sistem içindeki tüm güçleri kucaklayan ve içine girdiği süreçte devrim dışında bir alternatif bırakmayan niteliği ile emperyalizm için gerçek ölüm çanları çalmaya başlamıştır. Dünya emperyalizminin jandarmalığını üstlenmiş bulunan ABD, bu nedenle mevcut gidişi vakit geçirmeden durdurmak ve dünya genelinde durumu kendi lehine döndürebilmek için derhal statükocu anlayışını terketmiş, ve savunma durumundan saldırı durumuna geçmiştir. Bunun en somut ifadesi bilindiği gibi başlangıçta daha çok uzlaşmacı anlayış ve yöntemleri savunan Carter yönetimine karşı, kamuoyuna "şahinler kadını" olarak sunulan Reagan ve herbiri bu konuda isim yapmış Heag, Weinberger vb tayfasının yönetime getirilmesidir.

Reagan yönetimi tarafından uygulamaya konulan emperyalizmin yeni dünya

faşist yönetimler oluşturmaktadır. ABD'nin dünya genelinde yöneldiği ve tüm demokrasi havariliklerine rağmen, Avrupalılara da önemli oranda kabul ettirdiği bu durumun nedeni yukarıda da kısaca değindiğimiz gibi yeni sömürgecilik politikasının bütünüyle iflas etmiş olmasıdır. Halk kitlelerini muazzam sorunlar, sefalet, işsizlik ve imhaya yüzyüze bırakan yeni sömürge yönetimlerinin yükselen halk muhalefeti karşısında açık askeri faşist rejimlere başvurmaksızın artık bir gün bile yaşamaları mümkün olmadığı gibi, buldukları alanlar da emperyalizmin jandarmalığını ve işbirlikçiliğini yürütmeleri de olanaksızdır.

Latin-Amerika halklarının mücadelelerine ve özellikle de Nikaragua ve Küba'ya karşı Orta-Amerika faşist diktatörlüklerini; sosyalist ülkelere karşı ise Polonya karşı-devrimcilerini sıçrama tahatası olarak kullanan ABD emperyalistleri, yeni stratejilerini uygulamada Ortadoğu bölgesinde hayati bir rol atfetmektedirler.

Gerçekten de Ortadoğu sahip olduğu stratejik coğrafik konumu ve zengin petrol kaynakları nedeniyle derin ve sürekli bir ekonomik ve siyasal bunalımın pençesinde kıvrılmakta olan emperyalizmin bu bölgeden sökülüp atılmasının dünya devrimi açısından ifade ettiği rol itibari-

Şili devrimcileri, yeni döneme geçmişin eleştirisel tecrübeleriyle daha güçlü hazırlanıyorlar

Sayın Benjamin Cares Yanez, gazetemiz SERXWEBÜN, Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesinin sesini yükseltmek, sorunlarını incelemek ve bu mücadelenin sonuçlarını halkımıza maletmek üzere yayın hayatına başlayan, Kürdistan halkının ve onun önder güçlerinin yürüttüğü sıcak mücadelenin bir parçası olarak faaliyet gösteren bir organdır. Ülkemiz devriminin dünya devrimlerinin bir parçası olmasıyla gazetemiz Ortadoğu ve dünyadaki gelişmeleri de yakından izlemekte ve değerlendirmektedir.

ABD'nin "arka bahçesi" denilen Latin Amerika'da bugün devrimci halk hareketleri büyük bir gelişme göstermektedir. Kuşkusuz bu halk hareketleri emperyalizmin Ortadoğu'daki en güvenilir karakolu olan faşist Türk sömürgeciliğine karşı mücadele eden Kürdistan halkını da yakından ilgilendirmektedir. Somut bir niteliğe bürünmüş olmasa da halkımız, Latin Amerika halklarının devrimci savaşımını coşkuyla desteklemekte ve onlarla en etkin dayanışmanın kendi ülkesindeki sömürgeciliğe ve gerisindeki emperyalizme karşı mücadele etmekten geçtiğini çok iyi bilmektedir.

Şili Sosyalist Partisi'nin genel sekreteri ve Şili halkının önderlerinden biri olarak Şili ve Latin Amerika devrimlerinin durumu, sorunları ve geleceklerine ilişkin olarak ortaya koyacağınız tarihsel ve güncel yaklaşımlar bizim için son derece önem taşımaktadır.

Bize, okuyucularımıza görüşlerinizi tanıtılabile fırsatı verdiğiniz ve halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine gösterdiğiniz duyarlılık için teşekkür ederiz.

SERXWEBÜN- Genelde Latin Amerika devrimlerinin durumu, buna bağlı olarak önderi bulunduğunuz Şili Sosyalist Partisi'nin geçmiş ve günümüz mücadelesi ve Şili devrimine bakış açısı hakkında bilgi verir misiniz?

B. C. YANEZ- Bildiğiniz gibi Latin Amerika halkları olarak bizim birçok özelliğimiz ortaktır. Herşeyden önce aynı dile, aynı düşmana ve aynı burjuvaziye sahibiz. Ve bu burjuvaziler açıktan emperyalist stratejinin çizgindedirler. Yani hiçbirinin kurtuluş mücadelesine önderlik edecek güçleri yoktur.

Latin Amerika ülkelerinde ortak olan bir diğer özellikte askeri diktaların varlığıdır. ABD emperyalistleri halklarımızın bağımsızlığa yönelmelerini engellemek için sürekli askeri diktatörlüklere başvurmuşlardır. Ve bu diktatörlükler halklarımıza tekrar eskinin en büyük zorbalığını yaşatıyorlar.

Bundan dolayı da Latin Amerika'daki devrimci mücadeleler ortak objektif şartlara sahiptirler ve bu temelde bir gelişim gösterirler. Ama buna rağmen Latin Amerika halkları arasında devrimci strateji henüz tam bir açıklık kazanmamıştır. Aynı durum devrimci partiler için de geçerli. Mücadelenin karakteri ve metodları bu partiler tarafından da kavranmış değil. Çünkü genelde olduğu gibi Latin Amerika ülkelerinde de çok çeşitli akımlar var. Ve bu akımlardan bazıları halklarımızın kurtuluş mücadelesinin yönünü sapıtmakta, hedef şaşırtmaktadır. Eski geleneksel sol partilerin görevlerini yerine getirmedikleri bir gerçek. Halk kitlelerinin artık eski partiler ve yaptıkları işlere inancı kalmamıştır. Bu yüzden ki şimdiye kadar marksist-leninist geçinen eski geleneksel sol partiler bu mücadelenin önderi olduklarını artık iddia edemezler. Bizler şuna inanıyoruz ki Latin Amerika halkları ilerde kendi doğru önderliğini mutlaka yaratacak, bunu bizzat içinden çıkaracaktır. Bizleri kurtaracak önderlik ancak böyle bir önderlik olabilir.

Bugün Latin Amerika ülkeleri yeni tehlikelerle karşı karşıyadırlar. Eğer ABD emperyalizmi içeriye kendi güçleriyle girmemiş, ve anlamsız bir müdahalede bulunmuşsa, bu böyle bir şeye başvurmayacağı anlamına gelmez. ABD emperyalizmi ileride kesinlikle böyle bir müdahale yolunu da deneyecektir. Bunu Latin Amerika'daki devrimci mücadeleleri tümden durdurmak için yapacaktır.

Yine sosyal-demokrasinin de Latin Amerika'ya ilgi duyduğunu görüyoruz. Bunların hedefi mevcut baskı sistemini ortadan kaldırmak değil, biraz daha modernleştirmektir. Ve bu güçler bugün Latin Amerika'da büyük bir kampanya başlatmışlardır. Kampanyanın amacı kitlelere hedef şaşırtmak, onları doğru devrimci mücadeleden alıkoymaktır. Onlar, her türlü yolu deneyerek silahlı mücadeleyi

durdurmak, birkaç reformla kitleleri aldatmak ve kapitalist baskı sistemini güçlendirmek istiyorlar.

Halklarımızı tehdit eden bu tehlikelere karşı devrimci güçlerin birleşmesi artık acil bir zorunluluktur. Devrimci güçler şimdiden gelecek tehlikelere hazır olmalı, kitleleri de hazır hale getirmelidirler. Ancak her alanda hazırlıklı olmak bu tehlikeleri zamanında boşa çıkarabilir. Tehlikeler geri püskürtülürken öyle bir darbe vurulmalıdır ki, bir daha bu güçler hareket etme olanağını bile bulamasın. Kuşkusuz bunun yolu da Latin Amerika devriminden geçmektedir. Bizler genelde Latin Amerika'yı kapsayacak bir devrim için çalışmakta, mücadele etmekteyiz. Varmak istediğimiz hedef budur. Ancak bunun gerçekleşmesi de devrimci güçlerin birliğine bağlıdır.

Bizler, Orta Amerika'daki devrimci mücadelelerin Latin Amerika açısından taşıdığı büyük önemi bugün daha iyi kavıyoruz. Orta Amerika'daki devrimci mücadeleler, Latin Amerika halklarına önderlik ediyor. Bu önderlik Küba Devrimiyle başladı, Nikaragua Devrimiyle sürdü. Neredeyse sonuca varmak üzere olan El Salvador ve Guatemala devrimleriyle devam ediyor. Yine aynı yolda ilerleyen Honduras halkının mücadelesi de başlamış bulunmaktadır.

Kısaca her alanda bizlere yol gösteren Orta Amerika'daki devrimci mücadelelerin zengin deneylerinden gerektiği gibi yararlanırsak zafere ulaşmamız kolaylaşacaktır.

Şili Sosyalist Partisi'nin durumuna gelince; Partimiz 1933 yılının 19 Nisanında kuruldu. Bu yıllar aynı zamanda emperyalist krizin çok derin olduğu, buna bağlı olarak ağır ekonomik ve siyasi bunalımlar içinde kıvranan Şili'de de sancılı bir dönemin yaşandığı yıllardı.

Şili Sosyalist Partisi ortaya çıktığı andan itibaren kendisini marksist-leninist bir parti olarak adlandırdı. Ama parti içinde yalnız marksistler değil, marksizmi reddeden, değişik ideolojilere sahip küçük-burjuva ve orta sınıfların temsilcileri de vardı. Hatta masonlar ve siyonistler de vardı. Bunlar hiçbir zaman kendi gerici ideolojilerinin etkisinden sıyrılmadılar.

Ama herşeye rağmen parti varlığını koruyabildi. Değişik ideolojilere sahip unsurların düşüncelerine saygı göstermeyi adeta bir ilke haline getirdi. Aslında son derece hatalı olan bu tutum parti içinde büyük bir tehlike olarak kendisini göstermeye başladı. Çeşitli fraksiyonlar ortaya çıktı ve bu fraksiyonlar parti liderliğini almak için işçi sınıfının ideolojisini her çeşit çirkefe bulamaya kalktılar.

Bunlara rağmen Partimiz hiç değilse o dönemde tür sapmaların üstesinden gelmeyi başardı. İdeolojisini güçlendirerek stratejisini şekillendirdi. Sol partiler arasında en güçlüydük. Parlamento seçimlerinde 600 bin oy aldık. Bu durum gücümüzü ve kitlelerin bizi desteklediğini gösteriyordu. Tabii eğer bir partiyi oy sayısına göre

hesaplırsak güçlüydük.

1967 Konferansında Partimiz kendisini resmen marksist-leninist ilan etti. Devrimci mücadelede proletaryanın önderliğini tartışmasız kabul etti. Mücadelemiz işçi sınıfının önderliğinde işçi-köylü ittifakı temelinde, orta sınıfların yurtsever kesimlerini de alarak zafere ulaşacaktır. Diğer mücadele biçimleri ise -parlamentar yol da dahil- birer araç olarak kullanılacaktır.

Kongre, bizlere bu görüşle birlikte enternasyonalist politik anlayışı da verdi. Partimiz tüm ülkelerdeki ulusal kurtuluş hareketlerini destekleme, bunlarla en yakın ittifakı geliştirme kararı aldı. Güçlü bir Latin Amerika hissine sahiptik. Tesbit edilen politika bağımsız ama güçlü bir enternasyonalist politikaydı.

Şili Sosyalist Partisi'nin sosyal temeli, yani esas destekçisi işçi sınıfı ve köylülük. Yani Partimizin büyük çoğunluğunu işçiler ve köylüler, bir kısmını da orta sınıflar arasında sayılabilecek yurtseverler, devrimci öğrenciler ve devrimci entellektüeller teşkil ediyordu. Ama buna rağmen her zaman küçük-burjuvalar tarafından yönetilmiştir. En alt kademedeki en üstte kadar hemen her seviyede küçük-burjuvalar vardı. Zaten parti stratejisinin hayata geçirilmesinin önünde duran en büyük engel de bu durum oldu. Parti hiçbir zaman stratejisinin ana yönünü oluşturan silahlı mücadeleyi hayata geçiremedi. Mücadele parlamentarizm derekesine düşürüldü.

Şili Sosyalist Partisi Genel Sekreteri B. C. Yanez

"... hatalarımız bize çok pahalıya mal oldu. Bugünkü çabalarımız silahlı mücadelenin örgütlenmesi ve bir halk ordusunun kurulması yönündedir.

Yaşadığımız acı gerçek, bizim, dünyadaki her devrimci harekete, işçi sınıfına ve ezilen halklara verdiğimiz ve vereceğimiz en önemli tecrübemizdir..."

B. C. YANEZ

Askeri darbe gerçekleştirildiğinde Partimizin durumu buydu. Nicelik olarak çok güçlüydük ama ideolojik, politik ve organik olarak çok zayıftık. Çünkü parti içinde devrimci ideoloji ile burjuva ideolojiler arasında sert bir mücadele vardı. İlk etapta cuntaya karşı direndik, ama ideolojik, politik ve organik birlikten yoksun oluşumuz bunu sonuçsuz bıraktı. Bu nedenle de cuntadan en ağır darbeyi yiyen ve yenilgiye uğrayan en büyük parti, Şili Sosyalist Partisi oldu. Bunun nedenlerini anlamak zor değil. Çünkü Şili Sosyalist Partisi öyle bir yapıya sahipti ki, içine her türden gerici ideolojilere sahip unsurlar rahatlıkla girebiliyordu. Öyle unsurlar ki, gerektiğinde ihbar bile ediyorlardı. Nitekim daha sonra bunlar açıktan cuntanın yanından yiğit militanlarımızı esir almada kullanıldılar. Kısaca düşman örgütümüzün derinlerine sızmıştı. Hatta aralarında polisler ve muhbirler bile vardı.

Ayrıca cuntanın yönetime çöreklenmesinde, o güne kadar marksist-leninist olmayı kimseye kaptırmayan

yöneticilerin ve Merkez Komite üyelerinin büyük çoğunluğu bizleri yüzüstü bırakıp kaçtılar. Partinin kurucularından, biri olan bir bay, yalnız bilgisizliğini göstermek ve ülkeyi terketmekle kalmadı, aynı zamanda kendisini sosyal-demokratlara sattı.

Evet. Bu parti ki kendisini marksist-leninist tebliğ etmişti ve silahlı mücadeleden yana olduğunu iddia ediyordu. Partide özünde burjuva çizginin egemen bir duruma geldiğini, böylesine yüce amaçların yakınından bile geçmediğini maalesef bu acı deneyden sonra anladık. Bu yüzden ilk zamanlarda büyük acılar çektik, hatalarımızın cezasını çok pahalıya ödedik. Tabii bu istenmeyen durumlarla yalnız biz karşılaşmadık. Şili'nin diğer sol partileri de biraz daha farklı bir tarzda aynı durumu yaşadılar.

Fakat tüm bu olumsuzluklar karşısında hiçbir zaman yılmıyış ve karamsarlığa kapılmadık. Kendimiz toparlamaya çalıştık ve yeniden devrimci bir çekirdek oluşturmayı başardık. Bu çekirdek yeni Şili Sosyalist Partisi'nin temeli oldu. Partimiz; eski Şili Sosyalist Partisi'nden sadece kongrelerinde kabul edilen, ama bir türlü pratiğe aktarılmayan stratejiyi devraldı.

Faşist diktatörlük altında geçen dokuz yıllık mücadelemizin karakteri kısaca böyledir.

Faşist yönetim altında yürütülen

yana yüze yakın fabrikanın kapatılması, bir milyon işsiz ve dört milyonluk işçi göçünden sonra Şili'nin geldiği nokta büyük bir yıkım olmuştur.

Bugün yönetimden zarar gören tüm sınıf ve tabakalar cuntaya karşıdır. Ve bu muhalefet her geçen gün yeni kesimleri de içine alarak büyümektedir. Dokuz yılın getirdiği yıkımlardan sonra, eğer cuntanın hâlâ varlığını yaşatabiliyorsa bunun bazı temel nedenleri vardır. Kuşkusuz bunda rol oynayan asıl ve en büyük etken de devrimci güçlerin taşıdığı eksikliklerdir. Devrimci güçler hâlâ bütün halk güçlerini bir araya getirebilecek ortak bir programdan, muhalefete önderlik edecek ortak bir çizgiden yoksundurlar. Hâlâ ayrılıklar, hâlâ belirsizlikler, hâlâ bazı kesimlerde korku var.

Ama 1981 yılı devrimci mücadelelerimizde bir doruk noktasıdır. Çok büyük maden ocaklarında, liman işçileri arasında, tekstil ve metal endüstrisinde, gecekondu kesimlerinde büyük grevler ve cuntanın güçleriyle kanlı çatışmalar meydana gelmektedir. Bu direnme eğilimi gün geçtikçe güçlenmekte ve politik bir karaktere bürünmektedir. Biz şuna inanıyoruz ki, bu eğilim kısa bir süre sonra daha geniş kitleleri kapsayacak ve bu pratik içinde askeri diktayı ezecek yeni güçler, yeni devrimci örgütler mutlaka çıkacaktır.

Şili'de zafere ulaşmanın sanıldığı gibi kolay olmadığı bizim için apaçık bir gerçektir. Bugün cuntanın güden güne zayıflamasına, destekçisi sosyal güçlerle çelişmesine rağmen, cuntanın teröre ve adam öldürmeye devam ediyor. Yalnızca devrimci direnişçileri değil, bunlarla ilgisi olmayanları bile öldürüyor. Böyle bir diktatörlüğü ezmek için başlattığımız mücadelenin zafere ulaşmasında önümüzde katetmemiz gereken uzun bir yol vardır. Çünkü bu düşman, bütün dünya halklarının bir numaralı düşmanı olan ABD emperyalizmi ile kapitalist düzeni ve devleti savunmak için eğitilmiş profesyonel askerlerden meydana gelen Şili ordusu tarafından korunuyor. Ama düşman üstesinden gelinmeyecek bir düşman değil. Zafer için sınırsız bir inanca sahibiz. Biz ilerliyoruz, düşmansa geriliyor. İşçi-köylü ittifakı temelinde gelişen mücadele, diktayı her geçen gün biraz daha nihai sonuna yaklaştırıyor.

SERXWEBÜN- Şili örneği, Şili devrimci hareketleri açısından olduğu gibi, dünya devrimci hareketleri açısından da çıkarılması gereken önemli derslerle doludur. Bu konuda neler söyleyeceksiniz?

B. C. YANEZ- Kuşkusuz yaşadığımız kurbanlar ve yaşadığımız acılar bizim için büyük bir tecrübe oldu. Sadece bizim için değil, tüm dünyadaki devrimci ve demokratik hareketler için de trajik ve kanlı bir tecrübe.

Biz, Şili'de sosyalizmi barışçıl yollarla kurmak istedik. Bu yolun imkânsız olduğunu bile böyle bir çabaya giriştik. Amaçlarımızı başlangıçta kısmi de olsa gerçekleştirdik. Bankaları ve endüstri kuruluşlarını devletleştirdik. Burjuva yasalarından yararlanarak toprak reformu yaptık. Bunları gerçekleştiren her düşünceye saygılıyız diye burjuva devlet mekanizmasına, hatta ekonomisine bile dokunmadık. Basın, televizyon ve radyoyu da onlara bıraktık, rahatlarını bozmadık. Onların halka ve halk hükümetine karşı yürüttükleri karşı-devrimci çalışmalara seyirci kaldık, bir anlamda da müsaade ettik. Ve sonuçta da bildiğiniz gibi en trajik deneyi yaşadık.

Ama sonuçta yine şunu öğrendik ki, burjuva kanunları çerçevesinde sosyalizmi kurmak imkânsızdır. Sınıf düşmanlarına hiçbir şeyin bırakılmamasını, doğrulmak istediği anda bir daha doğrulamayacağı biçimde ezilmesini, hareketlerinin sınırlanıp

Leninizmin kızıl bayrağı dünya proletaryası ve halklarının elinde...

Baştarafı 20. Sayfada

sosyalist ülkelerin kendi içlerine kadar uzanarak gericiği örgütlendirmeye çalışmaktadır. Sosyalist sistemin ve dünya halklarının karşı karşıya bulunduğu bu saldırganlık, tüm dünya sosyalist güçlerini uyarıcı deneyler ve derslerle doludur. Bu durum dünya sosyalizm güçlerinin önüne yeni görevler dayatmakta, tek çözüm yolu olarak devrim tüm sömürge ülkelerin gündemlerindeki sorun haline gelmektedir. Emperyalist sistemin kaderini yakından ilgilendiren en çetin hesaplaşma dönemi olarak günümüz gelişmelerinin, sosyalizm güçlerine yüklediği görevlere değinmeden, bu güçlerin içinde bulunduğu duruma kısaca bakmakta yarar vardır.

Yaşadığı bunalımdan daha da zayıflayarak çıkmamak ve bunalımını gizleyebilmek için savaş da dahil her türlü saldırı ve propaganda taktiklerini hayata geçiren emperyalizm karşısında, sürekli güçlenmesi ve gelişmesine karşın sosyalizm güçlerinin de önemli eksiklikleri ve zaafı vardır. Emperyalizm, bugün sosyalist ülkelerin içlerine kadar uzanmakta, saldırılarını salt propaganda alanıyla da sınırlamayıp iç gericiği örgütlerdir sosyalist yönetime karşı dikebilmiştir. Çin ve Arnavutluk giderek sosyalizmden koparken, Polonya'da meydana gelen iç karışıklıklar da emperyalizmin bu konudaki yoğun faaliyetlerini ve sosyalist ülkelerin etkin bir politikayla sorunların üzerine gitmediklerini göstermektedir. İnsanlığı bir yokoluş tehditiyle yüzyüze bırakan emperyalist saldırı ve şantajlara karşın, sosyalist ülkelerin barışı sağlama yolunda bugüne dek gösterdikleri çabaların artık yetersiz olduğu ve emperyalist saldırıyı önleyemediği açıkça görülmektedir. Açık ki bugün işleyen gerçeklik, emperyalist sistemin sürekli saldırı ve tehditleridir ve emperyalizm mantığı gereği barışa inançsızdır. Savaşın emperyalizmin bünyesinde kaynaklanan bir olgu olduğu gerçeği de, savaşa karşı olmanın emperyalizmi ortadan kaldırmaya çalışmaktan başka bir anlama gelmeyeceğini ortaya koymaktadır. Ancak bu gerekçe, elbette ki sosyalizm güçlerinin emperyalizmin saldırıları karşısında barışı savunmalarından vazgeçmeleri anlamına gelmemektedir. Emperyalizmin saldırgan özünü açığa çıkarmak açısından önemli bir araç olan barış politikası, emperyalizme karşı devrimleri geliştirme politikasının önüne çıkarılmadığı sürece gerekli ve vazgeçilmezdir. Kaldı ki bugün sorun, emperyalizmle barış içinde yan yana yaşamak değil, her türlü vahşet ve kanla halkların sesini boğmak ve sosyalist ülkeleri kendi içlerinde yıpratmak isteyen emperyalizme karşı, içte eski toplumun kalıntılarına karşı her yol denenerek yürütülecek bir mücadeleyle sosyalizm koruyup güçlendirirken, halkların bağımsızlık mücadelesini de daha aktif bir destekle dünya çapında yaygınlaştırıp güçlendirmektedir. Bugün yaşanan gerçekler içinde, nasıl ki artık sosyalizmin anavatanını doğrudan ortadan kaldırmak, onu güçten düşürmek bir hayal durumundaysa, çöküşe giden bir sistem olmasına rağmen emperyalizme de ana merkezlerinden nihaî darbeyi vurmak olası değildir. Emperyalizm, dünyanın dörtbir tarafına saldırdığı, ve en azgın diktatörlüklerle kendisini korumaya çalıştığı kollarından budandığı ve böylece güçten düşürüldüğü oranda sona yaklaş-

lacak, ve sosyalizm güçleri ancak bu politikayla kendilerini güçlü kılacaklardır. Bugün gerek sosyalist ülkelerin sosyalizmi inşa etmede katettiği gelişmeler, gerek emperyalist metropollerdeki işçi sınıfı hareketleri ve gerekse dünya halklarının bağımsızlık mücadeleleri, sosyalizmin dünya ölçüsünde güçlü kılınması için gerekli potansiyele sahiptir. Bu devrimci potansiyel, eğer her alanda doğru devrimci politikalarla hareket geçirilirse, emperyalizme ağır darbeler vurarak dünya devriminin hızla geliştirilmesi için yeterli olgunluğa sahiptir.

Dünyanın içinde bulunduğu bu koşullarda dengenin emperyalizm aleyhine bozulmasında temel bir role sahip bulunan, yeni-sömürge ve sömürgelerdeki kurtuluş güçlerine büyük görevler düşmektedir. Emperyalizmin can damarlarını oluşturan bu alanlarda kurtuluş güçleri, başta kendi öz güçlerine dayanarak ve dünya sosyalist güçleriyle kuracakları sıkı ilişki ve dayanışmayla emperyalizmin çöküşünü hızlandıracaklardır. Bunların gerçekte çok önemli olan dış yardım ve desteği mücadelelerin üzerinde yükseldiği bir zemin haline getirmenden, tersine kendi zeminlerini de güçlendirerek sürdürecekleri bu savaşların dünya güçler dengesinde tayin edici bir önemi vardır. Dünya kurtuluş güçlerinin kendi yeterliliklerinin ve genel politikaların sonucu olarak, öz güce dayanmama, tam tersine sorunun çözümünü dış destekte arama gibi eğilimler taşıdıkları zaman zaman gözlemlenen bir olaydır. Son örneğini Filistin devrimci hareketinin durumunda gördüğümüz bu anlayış ve ilişki biçimlerinin, mücadeleyi zafere götürmede yetersiz ve yeteneksiz olduğu ortadadır. Emperyalizmin dünya halklarına ve sosyalist sisteme yönelik politika ve saldırılarının boşa çıkarılması, halkların yükselttikleri mücadeleler doğrudan bağlı bir olay olarak, sosyalizmin güçlenmesinin de temel taşlarını oluşturmaktadır.

Dünya güçler dengesinde en hassas noktayı oluşturan Ortadoğu'daki gelişmeler ise, içinde bulunduğu durum ve özellikleri nedeniyle günümüzde artan bir öneme sahiptir. Bu alan, hem emperyalizmin politikasını ve hem de sosyalizm güçlerinin içinde bulunduğu durumu anlamak açısından en açık örnekleri sunmaktadır. Stratejik konumu ve sahip bulunduğu petrol zenginliği nedeniyle emperyalizmin vazgeçemeyeceği bir alan olarak Ortadoğu, güçlerin en çetin bir biçimde hesaplaştıkları bir zemin durumundadır. Bölgenin iç yapısından kaynaklanan çok çeşitli sorunlar ve 70'li yıllar ve sonrasında oluşan devrimci durum, bölgenin önemini giderek arttırmakta ve bölgede etkin olmak her iki güç tarafından da yaşamsal bir role sahip bulunmaktadır. İran ve Afganistan devrimleri ardından bölgede hızlı bir kaynaşma ve halkların bilinçlenmesi dönemi yaşanmaktadır. Emperyalizm, İran şahlığından sonra tahkim ederek güçlendirdiği kalesini de kaybetmek her an yüzyüzedir. Irak rejimi, İran-İrak savaşıyla güçten düşerken; Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci gelişmelere ve bölge ilerici güçlerine karşı yönetime getirilen 12 Eylül faşist Türk cuntası da aldığı tüm desteklere rağmen zor günler yaşamaktadır. Bölgede yaşanan gelişmelere bağlı olarak yeni direnme ögeleri ortaya çıkararak hızla etkin duruma gel-

mekte ve bu güçlerin durumu bölge açısından olduğu gibi dünya çapında da belirleyici bir anlam taşımaktadır. Bu güçlerin önemi, İsrail'in Lübnan ve Filistin güçlerine yönelttiği son saldırılarla artık tartışmasız ortaya çıkmış bulunmaktadır. Gelişmeler, II. Paylaşım Savaşı ardından bölgede önder bir role sahip olan ulusal ve küçük-burjuvazinin güç yetiremediği bir noktaya gelip dayanmıştır. Emperyalizme karşı direnme gücü çok sınırlı olan ve mücadeleyi sonuna kadar götürme durumu bulunmayan bu sınıfları, emperyalizmin bölge üzerindeki amaçlarına karşı durabilmeleri bir yana, son Lübnan pratiğinde de görüldüğü gibi kendi güçlerini dahi koruyamadıkları gerçeği ortadadır. Bölgemizde küçük-burjuva radikalizminin rolü artık son bulmuş, emperyalizmin tüm ilerici güçler üzerine kesin bir imha amacıyla yürümesi, en kesin direnmeyi ve devrimleri kaçınılmaz tek yol olarak dayatmıştır. Ancak, bölge ilerici güçlerinin mevcut yeterlilikleri ve proletaryanın çok çeşitli sosyal ve ulusal etkenler altında henüz yeterli örgütlenmeyi gerçekleştirememiş olması, bölgede köklü devrimci gelişmelerin sağlanması açısından aşılması gereken etkenler olarak durmaktadır.

Bölge devrimci güçleri için derslerle dolu olan son gelişmeler, dünya sosyalist güçleri açısından da böyledir. Emperyalizmin bölge üzerindeki dizginsiz saldırı ve şantajlarına karşı, başta SSCB olmak üzere sosyalizm güçlerinin bölgeye ilişkin politikaları ve yaklaşımlarının da yetersiz kaldığı bütünüyle açığa çıkmıştır. Emperyalizme karşı olan tüm güçleri anti-emperyalist cepheye toplamanın proletarya hareketlerini güçlendirip geliştirmekten geçtiği bölgemizde, bundan böyle ağırlık verilmesi gereken yön, mevcut direnme ögelerini güçlendirirken, yeni yeni direniş ögelerinin ortaya çıkmasında da daha aktif bir politikanın izlenmesi olmalıdır. Bölgemizde bugün, devrimci gelişmelere önderlik edecek güçler vardır ve bunlar geçen her gün önemlerini daha da fazla duyurmaktadırlar.

Türkiye ve Kürdistan halkları için olduğu gibi, bölge halklarının kaderi açısından da belirleyici bir öneme sahip olan Kürdistan devrimci savaşının yüklü bulunduğu rol artık netleşmiştir. Bölgede sosyalizmin ileri müfrezesi ve en ciddi direnme ögesi olarak Kürdistan bağımsızlık savaşı, emperyalizme ve sömürgecilğe karşı mücadelede çağın kendisine yüklediği tarihi sorumluluğun bilincinde olarak sürekli güçlenirken, emperyalizmin bölgedeki varlığını tehdit eden bir güç olarak saldıranın da hedefi olmaktadır. Bölgenin içinde bulunduğu durumda sosyalizmin etkin bir güce dönüştürülmesinde omuzladığı role bağlı olarak Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesi, çok ağır görev ve sorumluluklarla karşı karşıya bulunurken, bu, dünya sosyalist ve bölge ilerici güçlerine de Kürdistan Devriminin geliştirilmesinde sorumluluklar yüklemektedir. Bölgede yeni direnme ögelerinin geliştirilip güçlendirilmesi, direniş temelinde doğan bir güç olan Kürdistan devrimci savaşının gelişip güçlenmesinde en etkin destekleri, ancak, bunun yanında sürekli bir ilişki ve doğrudan yardımlar da gereklidir.

Başta Kürdistan devrimci kurtuluş savaşı olmak üzere bölge ilerici güçlerine karşı yö-

netime getirilen faşist cunta, karşısındaki devrimci muhalefetin giderek daha da güçlenmesi karşısında uygulamalarındaki amaca ulaşamadığı gibi, kitleler nezdinde ve uluslararası alanda teşhir olmuştur. Faşist cuntanın en başta gelen amacı olarak Kürdistan kurtuluş güçlerinin ezilmesi gerçekleşmek bir yana, bugün sürekli büyüyüp güçlendiği görülmektedir. Kürdistan'da halk kitleleri faşist sömürgeciliğin azgın baskıları karşısında giderek daha da büyük bir kin ve inançla mücadeleye sarılırken, kurtuluş güçlerinin de kendilerini mücadelenin gereklerine göre hazırlama çabaları içinde oldukları bilinmektedir. Gerek cezaevlerindeki her türlü zulüm ve katliamlara rağmen sürekli yükselen direnişler, gerekse diğer alanlarda sürdürülen teorik ve pratik çabalar, mücadelenin daha şimdiden tüm dünyanın dikkatlerini üzerine çekmesine yolaçmıştır.

Fakat, tüm bu olumlu gelişmelere rağmen, henüz kurtuluş güçleri önünde gerçekleştirilmesi gereken görevler vardır. Herşeyden önce, bu kadar güçlü bir halk muhalefetinin ulusal kurtuluş savaşına dönüştürülmesinde öncünün kitlelerle pratik alanda da gerekli bağları kurması, yani bu gücü örgüte kavuşturması gerekmektedir. Gerek tesbit edilen halk savaşı çizgisinin hayata geçirilmesi ve gerekse diğer tüm alanlardaki tesbitlerin objektif olarak da gerçeklik kazanması tümüyle buna bağlıdır. Yine, Türkiye ve Kürdistan halk muhalefetlerinin birleşik bir mücadele ile daha da güçlendirilmesi, bu konuda atılmış pratik bir adım olarak FKBDC'nin kitleler içinde de vücut bulmasının sağlanması gerekmektedir. Açık ki, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı belirlenen askeri ve siyasal çizginin hayata en doğru biçimde geçirilmesi ile gerçeklik kazanacak ve zafere ulaşması kesinleşecektir. Bugün sorun, ulusal kurtuluşun öncü gücü tarafından belirlenen politikaların en doğru biçimde hayata geçirilmesindedir. Her alanda belirlenen en doğru çizgi ve anlayışlar, kurtuluş mücadelesinin zaferini gösteren güçlü bir ışık olmasına rağmen, bunun tek başına yeterli olamayacağı bilinmek durumundadır. İçinde bulunulan ulusal ve uluslararası koşullar mücadelenin hayata geçirilmesi ve geliştirilmesinde en elverişli durumdadır. Öncünün hazırlıkları ve sürekli güçlenen halk muhalefeti, daha şimdiden birleşmeye ve ulusal kurtuluş siyaseti ulusal kurtuluş savaşı haline gelmeye başlamıştır.

Kürdistan devrimci savaşı eğer içeride direniş örgütleyip geliştirir ve dünya sosyalist güçleriyle gerekli köprüleri kurarsa cuntanın yıkılışı kaçınılmaz olduğu gibi, bölgede yeni devrimci güçlerin doğmasında da doğrudan bir etken olacak ve gelişmelerin yönü kesinlikle sosyalizm güçlerinin lehine dönecektir. Bu gerçeği çok iyi bilen emperyalizm, son İsrail saldırısıyla amaçladığı hedeflere ulaşmada başarısız kalınca, cuntanın ömrünü yedi yıl daha uzatmış ve kendisine bağlı bu faşist yönetimi, başta Kürdistan devrimci savaşı olmak üzere bölge gerici güçlerine karşı son koz olarak kullanma hazırlıklarını yoğunlaştırmıştır. Emperyalizm, bu konudaki amaçlarını gizlemektedir. Tüm bu gelişmeler, Ortadoğu düşümünün Kürdistan sahasında açılacağını açıkça göstermektedir.

Dünyada ve bölgede böyle büyük bir yer ve öneme sahip olan proletarya önderliğindeki Kürdistan Kurtuluş Mücadelesinin üzerine düşen tüm görev ve sorumlulukları yerine getireceği açıktır.

Faşist propaganda gezilerine başlayan...

Baştarafı 3. Sayfada

kalmaktadırlar. Bu gibi beyni yıkanmışlardan biz, hazırladığımız ve sizlerin tasvibine sunduğumuz anayasaya evet demelerini esasen beklemiyoruz...

Bu konuşmasıyla Evren, bir gerçeği bizzat kendi ağzından itiraf etmiştir. Diyarbakır zindanlarında her türlü insanlık dışı korkunç işkence uygulamalarıyla teslimiyete ve ihanete zorlanan devrimcilerin ölümleri pahasına direniş yükselttikleri ve kendi davalarının zaferine olan inançlarını haykırmaktan bir an bile geri durmadıkları, gerek Diyarbakır halkı ve gerekse tüm Kürdistan için bilinen soylu bir gerçektir. Sömürgeciler, en çetin koşullarda ve hiç bir savunmaları olmaksızın inançlarına ve onurlarına leke sürdürmeyen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önder ve savaşçıları için ihaneti reddedilenleri karşısında, onların kafalarını kestiklerini ve teslimiyete zorlamak için ne mümkünse onu yaptıklarını, ama yine de başarılı olamadıklarını yenildiklerini bundan daha açık olarak başka bir biçimde ifade edemezlerdi. Bu, Kürdistan halkı ve ulusal kurtuluş güçleri için olduğu gibi, dünya ilerici kamuoyu açısından da ciddi bir itiraf olarak büyük önem taşımaktadır.

Bir bütün olarak Evren'in son konuşmaları, cuntanın ideolojik, politik ve sosyal olarak çok zayıf bir temelde bulunduğunu göstermektedir. Bu zayıflık ve acizlik öylesine bir ölçüye varmıştır ki, Evren 29 Ekim Cumhuriyet Bayramında yaptığı konuşmada burjuva politikacılarını açıktan tehdit

etmekten geri duramamıştır. Kendi güçlerinin kanıtı gibi göstermeye çalıştıkları bu durum, gerçekte dayandıkları zeminin ne kadar çatlaklarla dolu olduğunu gösteren bariz bir örnektir.

7 Kasım 1982'de yapılacak olan anayasa referandumunun sonuçları daha bugünden bellidir. Kitlelere kan ve barutla onaylatmaya çalışılan anayasanın "halk oylaması" sonucu tasdik görmesi, şüphesiz ki halkın iradesinin temsili olmayacaktır. Bu gerçek, sadece cuntaya muhalif güçler tarafından değil, destekleyenlerce de bilinmektedir. Türkiye'de ve dünyada burjuva çevrelerin dahi tepkisiyle karşılaşılan uygulamaya, yoğun emeştilere uğramaktadır. Avrupa kamoyunda süren yankılar, bu gerçeği ifade etmede önemli bir yere sahiptir. Almanya, Fransa, İngiltere ve diğer Avrupa ülkelerinde yayınlanan dergi ve gazetelerde, cuntaya ve anayasa sahtekârlığına karşı tepkileri görmek mümkündür. Avrupa ve dünya çapındaki çeşitli işçi federasyonlarından, siyasi parti ve çevrelere kadar genişleyen bu eleştiri kampanyası cuntanın giderek tecrit ve teşhir olduğunu göstermektedir. İçte bir avuç işbirlikçi-teknelci burjuvaziye, dışarda ise ABD emperyalizmine dayanan cuntanın, Türkiye'de gelişen devrimci muhalefet ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının yanısıra uluslararası alanda da birçok çevreyi karşısına alarak, muhalefeti içte ve dışta bizzat geliştirip yaygınlaştırması kaçınılmaz olacaktır.

Baştarafı 1. Sayfada

"Çevik Kuvvetler" in Kürdistan'a...

Türkiye'deki havaalanlarının modernleştirilmesi ve silahlı kuvvetlerin yerlerinin değiştirilmesi konusunda ABD hükümeti ile anlaşmaya varıldığı konusundaki haberleri yalanladı Türk yöneticileri. Amerikalı gazeteci Jack Anderson'ın Türk silahlı kuvvetlerine ilişkin yazısı üzerine bugün bir açıklama yapan Nazmi Akıman 'Türkiye'nin kuvvetlerinin konumu ülkenin savunma ihtiyaçlarına göre ayarlanır, bu konumun saptanmasında savunma ihtiyaçlarının dışında başka bir unsur dikkate alınmaz' dedi.

Birleşik Amerika tarafından yapılan askeri yardımın da NATO çerçevesindeki savunma ihtiyaçlarına yönelik olduğunu belirten Akıman 'bu bakımdan Jack Anderson'ın yazdıkları kendi şahsi tahmini ve hayal gücünden ileri giden bir niteliğe sahip değildir' diye konuştu. Yerli ve yabancı basında Türkiye'nin bazı havaalanlarının genişletilip modernleştirilmesi ve Birleşik Amerika kuvvetleri arasında anlaşmaya varıldığı ve bu havaalanlarından Amerika "Çevik Kuvvetler"inin Ortadoğu ve Körfez bölgesinde yapabileceği harekâta kullanılabileceği yolundaki haberlere de değinen Akıman, bu haber ve yorumların 7-8 Ekim tarihlerinde Amerika ve Türkiye heyetleri arasında Ankara'da yapılan yüksek düzeyli ortak savunma gurubu toplantısının yan-

lış ve maksatlı şekilde değerlendirilmesinden kaynaklandığını, bunların spekülasyonlardan ibaret olduğunu söyledi."

Yukarıdaki açıklamalardan da anlaşılacağı gibi faşist Türk yöneticileri, bunun iç savunma ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik olduğunu belirtmekle, NATO tehditi altında bulunan Ortadoğu ülkelerinin böyle bir plana duy-

PKK İzmir davası...

Baştarafı 2. Sayfada

kitleler üzerinde de en amansız baskı ve zulüm uygulandı. Yüzlerce yurtseveri her türlü işkenceye tabii tuttu ve cezaevlerine doldurdu. Ama Kürdistan çapında olduğu gibi, Türkiye'deki cezaevlerinde de PKK kadro ve sempatizanları düşmana karşı kararlıca direndiler.

İşte bu nedenle cunta çılgınlığı en üst noktasına vardırarak, her türlü baskı ve yıldırma politikasına rağmen teslim alamadığı devrimci direniş ruhunu zindanlara hapsedemeyi kendisi için son kurtuluş yolu olarak görmektedir. Ama baskı, zulüm ve işkenceleri gibi, yağırdığı bu cezalar da onun kurtuluşunu değil, yokoluş sürecini hızlandıracak, sonunu getirecektir. PKK militan ve sempatizanları şahsında yargıladığı Kürdistan halkına, işlediği ağır suçların hesabını vereceği günler uzak değildir.

yacakları tepkiyi önlemek istemektedirler. Bölge çapında devrimci mücadelelerin alabildiğine boyutlandığı günümüzde, bu planın yalnız Kürdistan halkının değil, tüm Ortadoğu ve Körfez bölgesindeki halkların kaderiyle de yakından ilintili olduğu artık gözlerden gizlenemeyecek çıplak bir gerçektir.

Metin ve Kâzım'ın...

Baştarafı 2. Sayfada
Şehit yoldaşlardan Metin YILMAZ, Elazığ, Antep vb. yörelerde sivil faşist teröre karşı en ön saflarda savaşan, en son geldiği Dersim'de de ajan-muhbir ağına karşı aktif olarak faaliyet yürüten güçlü bir savaşçıydı.

Kâzım AYDIN, İstanbul'da, Dersim'de uzun süre sosyal-şovenizme karşı mücadele yürüten, en son olarak gittiği askerden mücadeleye olan büyük tutkusu nedeniyle kaçarak kavgaya dağlarda vermeye devam eden yiğit bir militandı.

Kahramanca direnen şehit düşen Metin YILMAZ ve Kâzım AYDIN yoldaşların örnek kişiliklerini, kişiliğimizi somutlaştıracak, onları mücadelemizde yaşatacağız.

S.K.

Metin YILMAZ ve Kâzım AYDIN'ların anıları ölümsüzdür! Yaşasın Dersim direnişimiz!

Baştarafı 17. sayfada

kontrol edilmesini, burjuva devlet mekanizmasının yerle bir edilerek herşeyin halka devredilmesini öğrendik. Yine barışçıl yolla sosyalizme varmanın ham bir havalı olduğunu, bunun için silahlı savaşın gerektiğini, burjuva orduların dağıtılmasının zorunluluğunu öğrendik.

Ve bu hatalarımız bize çok pahalıya mal oldu. Bugünkü çabalarımız silahlı mücadelenin örgütlenmesi ve bir halk ordusunun kurulması yönündedir.

Yaşadığımız bu acı gerçek, bizim dünyadaki her devrimci hareket, işçi sınıfına ve ezilen halklara verdiğimiz ve vereceğimiz en önemli tecrübemizdir.

SERXWEBÜN- Yanılmıyorsak Şili, Latin Amerika'da genel bir karakter olarak niteleyebileceğimiz gerilla mücadelesi yerine, seçim sistemini benimseyen ilk ülke oldu. Sizce bunun nedeni nedir?

B. C. YANEZ- Şili halkı barışçıl karaktere sahip bir halktır. Ama bu karakter onun gerektiğinde silaha sarılmasına engel değildir. Bu yolu seçen Şili halkı olmadı. Bu yol ona, bizzat kurtuluş vaadeden örgütler ve partiler tarafından benimsetildi.

Nitekim yaşadığımız bu acı deneyden sonra bile hâlâ kurtuluşun barışçıl yollarla sağlanabileceğine inanan görüşler var. Bu görüşlerin temsilcilerine göre; silahlı mücadeleyle kurtuluş dünyanın her yerinde gerçekleşebilir, ama Şili'de asla. Bu asılsız teorilerine gerekçe olarak da, Şili halkının başı seven ve şiddete karşı duran bir halk olduğunu, Şili'de coğrafik şartların silahlı mücadele için elverişli olmadığını ileri sürüyorlar. Diğer bir kesim ise "ülkemiz dar ve uzundur, büyük dağlar yoktur, bu nedenle silahlı mücadele yürütülemez" diyerek o asılsız teoriyi daha da gülünç bir duruma düşürüyor.

Bu gerçek-dışı görüşlerin sahipleri her ne kadar kendilerini marksist-leninist olarak adlandıyorlarsa da, özünde reformist ve teslimiyetçilerdir. Onlar bu iddialarla işçi sınıfının değil, ancak sosyal-demokrasinin temsilcileri olabilirler. Ve garip olan şey şudur ki, bu güçler Orta Amerika'daki kurtarılmış bölgeleri ziyaret ederek, bu mücadeleleri desteklediklerine dair demeçler de veriyorlar. Bizim için bu sözler, binlerce kilometre uzaklıktan gelen boş laflardır. Önemli olan aynı şeyi Şili'de gerçekleştirmektir. Şili'de silahlı mücadelenin gelişebileceği inancı her geçen gün daha geniş kitleler arasında kök salarak gerçeklik kazanıyor. Onlar bu görüşlerinde ne kadar yanıldıklarını çok geçmeden anlayacaklardır.

Şili devrimcileri, yeni döneme ...

Bu noktada Salvador Allende'nin mücadelesine de biraz değinmek istiyorum. Salvador Allende arkadaş Şili halkının ölümsüz bir lideridir. Onun sınıf düşmanları karşısında gösterdiği direnişi ve savaşarak şehit düşmesi bizim için güçlü bir devrimci miras, iyi bir örnektir. Eğer bugün Latin Amerika'nın birçok ülkesinde Salvador ALLENDE adıyla bazı şubeler kurulyorsa bu bir tesadüf değildir. Sadece Şili halkı ve devrimcileri değil, bir bütün olarak Latin Amerika halkları ve devrimcileri de onu örnek bir devrimci önder olarak alıyorlar. Salvador ALLENDE haklı olarak Şili ve Latin Amerika halklarının yüreğinde ve bilincinde yaşıyor ve yaşamaya devam edecektir.

SERXWEBÜN- Faşist Pinochet rejimi altında bugün devrim ve karşı-devrim güçlerinin durumu nedir? Şili Devriminin karşı karşıya bulunduğu sorunlar, bu sorunları çözmede karşılaştığı engeller, Şili devrimci hareketlerinin önünde duran birlik sorununa yaklaşımınız ve bu konuda katedilen mesafeler konusunda bilgi verir misiniz?

B. C. YANEZ- Bugün dışarda çeşitli ülkelere dağılmış bir milyona yakın Şilili politik mülteci vardır. Bu sayı bile içerdeki yönetimin ne kadar kanlı ve zalim olduğunu göstermek için yeterlidir.

Halkımızın tarihinde daha önce hiçbir zaman bu kadar cinayet işlenmemiştir. Ve biz insanlık zihnin bugün faşizmin kullandığı zalimce metodları nasıl icat ettiğini anlayamıyoruz. Bütün araçlarıyla yerleştirilen terör geçen dokuz yıllık süre içinde hızından hiçbirşey kaybetmedi. Suçların en büyüğü ise Şili Sosyalist Partisi'nin üyelerine karşı işlendi.

Bugün karşı karşıya olduğumuz en önemli sorun devrimci güçler arasındaki ayrılıklardır. Kanlı yönetimin dokuz yıllık insanlık dışı uygulamalarına rağmen devrimci güçler hâlâ ortak bir programdan yoksunlar. Ama bu konuda yoğun çabalarımız var, henüz istenilen düzeye gelmiş olmasa da belli adımlar atmış durumdayız.

Özellikle silahlı mücadele ve devrim stratejisi konusunda diğer devrimci güçlerle bazı ayrılıklarımız var. Örneğin; mücadele nereden başlamalı? Şehirden mi yoksa kırdan mı? ya da devrimci mücadele hangi kesimlere dayanmalıdır? gibi birtakım temel sorunlarda bu ayrılıklar kendisini gösteriyor.

Fakat biz, görüşmeler yoluyla ayrılıkların üstesinden gelebileceğimize inanıyoruz.

Ayrıca yeraltı faaliyetlerini de öğrendik. Ve bu faaliyetlerin dikta rejim-

leri altında bile legal faaliyetlerle nasıl birleştirilebileceğini biliyoruz. Yalnız bizim için değil, devrim yapmak isteyen tüm güçler için önemli bir sorun olan böyle bir sorunu da artık çözümlenmiş durumdayız.

Tabii önümüzde hâlâ aşmamız gereken büyük zorluklar var.

SERXWEBÜN- Gerilla mücadelesi denildiğinde akla Latin Amerika gelir. Kuşkusuz Latin Amerika'da böyle sürekli bir gerilla mücadelesini besleyen tarihsel, ekonomik, sosyal ve siyasal güçlü maddi temeller vardır. Gerilla mücadelesinin dayandığı bu maddi temeli ve bunun sosyal karakterini açıklar mısınız?

B. C. YANEZ- Latin Amerika halkları devrimci mücadelelerinde bütün yolları denedi. Parlamentarizm ve barışçıl mücadelenin hiçbir zaman çözüm olamayacağını en iyi Şili'deki acı deneyle anladı. Paraguay, Arjantin ve Bolivya uzun yıllardır diktatörlük yönetiliyorlar. Harcanan tüm çabalara rağmen, demokratik hakların geri alınmasında en küçük bir imkân dahi yaratılmamıştır bu ülkelerde. Burjuvazi tüm demokratik yolları tıkmıştır. Geriye bir tek seçenek kalıyor ki; o da silahlı mücadeledir. Bunun dışında herhangi bir çözüm yolu yoktur.

Halkın devrimci hızını kesmek isteyen burjuvazi de tüm baskıcı yöntemleri deniyor. ABD emperyalizminin desteğiyle terörist diktatörlükleri yönetime getiriyor. Bir bakıma Latin Amerika'daki diktatörlük sürekli varlığı, devrimci mücadelelerin gelişim düzeyini de açıklar. Çünkü devrimci mücadele gelişip güçlendiği oranda karşı-devrim de güçlenir. Zulüm ve zorbalık en çılgın noktaya tırmanır.

Ama artık hiçbir güç Latin Amerika halklarının sınıf mücadelesini durduramaz. Ne askeri diktatörler, ne reformistler ve sosyal-demokratlar, ne de kapitalizmle sosyalizm arasında alternatif çözüm yolları teklif eden burjuva tabakalar bu mücadelenin önüne geçebilir. Kapitalizmle sosyalizm, ezilen halklar ile emperyalizm arasındaki bir mücadeledir bu. Zafer Latin Amerika halklarının olacaktır.

SERXWEBÜN- Emperyalizmin, özellikle de ABD emperyalizminin son dönemlerde geliştirmekte oldukları politikaların Latin Amerika ve Orta-doğu'daki sonuçları sizce ne olabilir? Bu planların uygulanmasında Şili yönetiminin oynadığı rol nedir?

B. C. YANEZ- Şili askeri diktasının emperyalizmin bir aleti olduğu, bizzat onun girişimiyle ortaya çıkarıldığı artık kimse için bir sır değil-

dir. İngiltere Arjantin halkına karşı giriştiği saldırılar sırasında ABD emperyalistlerinden destek aldı. Aynı konuda ona en büyük yardımı ise Pinochet diktası verdi. Arjantin'e yapılan saldırılarda Şili askeri bir üs olarak kullanıldı. Bu bilinen bir gerçek.

Emperyalizmin her zaman için Şili ordusuna ihtiyacı vardır. Bu ihtiyaç sadece Şili halkının devrimci mücadelesinin bastırma arzusundan değil, aynı zamanda diğer Latin Amerika ülkelerinde halk hareketlerini zamanında ezilebilme arzusundan da kaynaklanıyor. Bugün bu birlikler El Salvador halkının mücadelesine karşı kullanılıyor. Ve ABD emperyalizmi bunun gibi Latin Amerika üzerinde beslediği gerici emellerini gerçekleştirmedi, hazırladığı planları uygulamaya koymada Şili'deki faşist rejimden alabildiğine yararlanacaktır. Emperyalizmin güdümlüdeki bu rejim ona her alanda büyük bir kolaylık sağlamaktadır.

Yine Orta Amerika'da bağımsızlığına kavuşmuş ülkeler ile aynı yolda ilerleyen diğer ülkelerin gericileri ve devrim kaçkınları bugün Şili'de faşist subaylar tarafından yeniden bu ülkelere karşı kullanılmak için eğitiliyorlar.

Kısaca emperyalist stratejinin Latin Amerika'da hayata geçirilmesinde Şili diktası önemi tartışılmayacak kadar büyük roller üstlenmiştir.

Ama tüm bu çabalar kendisi için kurtuluş değildir. Üstlendiği her rol, gerçekleştirdiği her girişim biraz daha zayıflamasından başka bir sonuç veremeyecektir.

SERXWEBÜN- Birara gözaltına alındığınızı ve yaklaşık 8 ay tutuklu kaldığınızı duyduk. Bu konuda söyleyecekleriniz var mıdır?

B. C. YANEZ- Evet. Ben faşist Pinochet yönetiminin iktidara gelmesinden buyana geçen 9 yıllık süre içinde, Partimin, halkımın ve sınıfımın arasında yaşadım. Ve 8 ay önce bir ihbar sonucu tutuklandım. Beni ihbar eden şahıs, bundan yıllarca önce bir başka arkadaş da ele vermişti. Bunu biliyorduk. Ama uzun bir aradan sonra kendisine bir şans daha tanımayı istedik. Tabii bu büyük bir hataydı ve böyle olmasında en büyük sorumluluk da benimdi. Düzenebileceğimi umuyordum. Oysa devrime ve partisine bir kez ihanet eden, artık her zaman için edebilir. Biz bu gerçeği, bu genel doğruyu

Yaşasın Kürdistan ve Şili Halklarının Devrimci Mücadeleleri!**Kurtuluş ve Sosyalizm Neye Mal Olursa Olsun!**

unutmuş veya ihmal etmiştik. Hainler mutlaka hak ettikleri biçimde cezalandırılmalıdır.

Devrim ve parti bizim için kutsaldır. Faşist kanunlar ve burjuva mahkemeleri yüzünden halkımdan ve Partimden uzak kaldığım için üzgünüm. Bu bana acı veriyor. Ama ülkesinde devrim yapmak isteyen her hareket, bu tür geçici evrelerden geçer. Benim dışarı çıkışım şahsi bir emniyet için değildir. Bir devrimcinin hayatı yalnız kendisine ait değil, partisine, sınıfına ve halkına aittir.

Faşizmin kanunlarına ve kararlarına hiçbir zaman bağlı olmadık ve olmayacağız. Yeri geldiğinde yeniden vatanıma ve halkımın yanına döneceğim.

SERXWEBÜN- Son olarak gazetemiz aracılığıyla ülkemizin devrimci-demokratik kamuoyuna iletmek istediğiniz bir mesaj var mı?

B. C. YANEZ- Bana gösterdikleri ilgi ve dayanışmadan ötürü Kürdistan halkına ve PKK'na teşekkür ederim.

Benim dikta zindanlarından kurtulmamı sağlayan güç, enternasyonalist dayanışma gücü oldu. Düşmanın bu güç karşısında beni bırakmak zorunda kalmasını bir zafer olarak değerlendiriyorum. Ben Şili halkının devrimci mücadelesinde yalnızca bir militanım. Dünyadaki bütün devrimci hareketler, Partimle dayanışma içinde olduklarını gösterdiler. Arzumuz bu dayanışma hareketinin daha da gelişip güçlenmesidir.

Kuşkusuz bir halkın kurtuluşu herşeyden önce o halkın kendi gücüne bağlıdır. Ama mücadelenin zafere ulaşmasında enternasyonalist dayanışma da büyük önem taşımaktadır. Bunun için dünya kamuoyunu, bütün demokratik ve ilerici güçleri daha sıcak ve güçlü bir dayanışmaya çağırıyorum. Unutmasınlar ki, çok uzakta 9 yıldan beri politik kurtuluşu için mücadele eden çilekeş bir halk vardır.

Ayrıca kurtuluşu için kavgaya atılan Kürdistan halkının devrimci mücadelesini destekliyoruz. Filistin ve Orta Amerika halklarıyla olduğu gibi, Kürdistan halkıyla da dayanışma içinde olduğumuzu belirtmek isterim.

Şili Sosyalist Partisi adına, Kürdistan İşçi Partisi (PKK)'ni, tüm militanları ve Kürdistan halkını selamlarım.

karşı-devrimci savaş provalarıyla...

Baştarafı 3. Sayfada

uygulamaları karşısında devrimci hareket giderek daha da güçlenmiş ve kitleler içinde kök salmıştır. Hilvan'da Süleymanlara, Siverek'te Bucaklara karşı verilen mücadelede somutlaşan anti-feodal, anti-sömürgeci savaş Kürdistan çapında yankısını bulmuş, kitleler artan bir coşku ve bilinçlenmeyle bağımsızlıkçı hareket içinde saf tutmaya başlamıştır.

Türk burjuvazisi, bir yandan kullanan ajan feodaller eliyle Harekete yönelik saldırıların hızlandırılması bu dönemde, diğer yandan da askeri güçlerini yeniden gözden geçirmeye başlamış, ardarda yaptıkları tatbikatlarla kitlelere gözdağı vermeye çalışmışlardır. CHP iktidarı döneminde -1977-78- Hakkari vb. yörelerde yapılan tatbikatlar bugün de hâlâ hatırladadır. Kürt halkının mahalli kıyafetlerini giydikleri ve düşman olarak isimlendirildikleri kendi askerlerinden bir gurubun havadan ve karadan nasıl esir alındığının propagandaları günlerce gazeteleri doldurmuş, kendilerinin dahi ürktüğü bu uygulamalara karşı çeşitli ağızlardan eleştiriler yoğunlaşmıştır.

Anti-feodal mücadelenin büyük bir gelişme gösterdiği Urfa ve çevresinde kilometrelerce alan boşaltılarak tatbikat adı altında terör estirilirken, diğer alanlarda da aynı uygulamalara

girişilmiştir. 12 Eylül'e doğru giderken Türk burjuvazisinin Kürdistan'daki son savaş hazırlıkları olan bu uygulamaları, 12 Eylül'den sonra daha da hız kazanmış, baskı, terör, katliam, işkençe ve "tatbikatlar" iç içe uygulanmaya konulmuştur. 12 Eylül'le birlikte Kürdistan tam bir savaş alanına çevrilmiş, köyler, mahalleler sömürgeci zulmün uygulandığı açık cezaevleri haline getirilmiştir.

12 Eylül sonrası gelişmeler, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin durdurulamaz olduğunu ortaya koymuş, kurtuluş güçleri cezaevlerinde, dağlarda ve ülke dışında sürdürdükleri mücadeleyle direnişi sürekli yükseltmişlerdir. Cuntanın tüm devrimcileri ortadan kaldırdığını söylediği bir anda PKK'nın gerçekleştirdiği Parti I. Konferansı ve ardından sürdürdüğü devrimci güçler arası birlik çalışmaları, devriminin çöken değil gelişen bir güç olduğunu ortaya koymuş, kitleler her türlü baskı ve zor uygulamaları altında dahi kurtuluş mücadelesine bağlılıklarını sürdürmüşlerdir. FKBD'ce somutlaşan birlik çalışmalarına cuntaya güçlü bir darbe indirilirken, cezaevlerindeki PKK'li savaş esirlerinin boyun eğmez direnişleri de geliştirilmek istenen ihanet ve teslimiyeti mahkum etmiştir. Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesinin dışarda toplayıcı

ve güçlendirici çalışmaları, içerde ise PKK'li savaş esirlerinin ölümleri pahasına direnişi yükselterek ihanete pürüm vermeyen kararlı tutumları, cuntanın son hesaplarını da boşa çıkarmış ve tarih önünde onu yenilgiye uğratmıştır.

Sömürgeci faşist cunta tarihi yenilginin verdiği telaşa, PKK davasının sonucunu bekleme cesaretini dahi göstermeden Mazlum DOĞAN başta olmak üzere birçok PKK kadro ve savuşturucu katletmiş, baskı ve zulüm ile kıramadığı direnişi direnmenin sembolü olan bu komünistleri katlederek bastırmaya çalışmıştır. Ancak, başta M.Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR olmak üzere PKK'li savaşçıların en dayanılmaz koşullarda sürdürdükleri direnişle özgürlüğün ve bağımsızlığın sesi olmadıkları kararlı tutumları, bu planı da boşa çıkarmış, iki aya yakın süren otum orucunda hayatlarını noktalayarak direniş bayrağını düşürmeyen PKK'li savaş esirleri, halkın bağımsızlık isteminin bastırılmaz olduğunu kanıtlanmışlardır.

Kürdistan'a ilişkin hiç bir planında başarıya ulaşamayan faşist cunta, hergün tam bir çökme sürecindedir. Dünyada eşine ancak Hitler faşizminde rastlanan uygulamalarla varlığını sürdürmeye çalışırken, sahte anayasa referandumuyla da bu gayri-meşru yönetimini tasdik ettirmek istemektedir. Ancak, karşısında çılgın büyüyen bir muhalefet vardır. Bir avuç işbirlikçi

kesim dışında hiçbir sosyal dayanağı bulunmayan bu yönetim, başta Kürdistan Ulusal Kurtuluş savaşı olmak üzere Türkiye ve Kürdistan halkının birleşik mücadelesiyle yüzyüzedir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önder gücü olan PKK, çetin bir hesaplaşma dönemi olarak nitelenen direnişle önümüzdeki dönemin tüm hazırlıklarını teorik-pratik her alanda yapmış ve hergün bunları tüm ülkeye yaygınlaştırma süreci içinde olduğunu açıkça ilan etmiştir. Bu, hangi biçim olursa olsun cuntanın, bir halk savaşıyla, halkların silahlı direnişleriyle karşı karşıya olması demektir. Sömürgeci Türk burjuvazisinin kaderini tayin edecek ve tarihi açıdan sonucu belli olan bu mücadelenin, pratik açıdan gerçeklik kazanması yolundaki yoğun çabalar şimdiden ileri gelişmeler katetmiştir.

Bütün bu gelişmeler karşısında cunta, son gücünü kullanarak ve ABD'den aldığı tam destekle kurtuluş güçleri üzerindeki saldırılarını yoğunlaştırarak varlığını biraz daha uzatma gayretini içindedir. ABD emperyalizminin ikili ilişkiler içinde ve NATO bünyesinde Türkiye'ye yüklediği görevler, başta Kürdistan Ulusal Kurtuluş güçlerinin ezilmesini amaçlamaktadır. Türk devletinin olduğu kadar emperyalizmin varlığını da bu güçlerin ezilmesine bağlı olduğu dikkate alınırsa, kurtuluş güçlerindeki gelişmelerin onlar açısından ne büyük bir

tehlike ve kabuledilmez olduğu ortadadır.

Kürdistan Kurtuluş Hareketinin önder güçlerinin dönemin özelliklerine uygun olarak sürdürdüğü hazırlık çalışmalarının pratiğe yansıtılmaya başlandığı endişe ve korkusu içinde gerçekleştirilen bu seri tatbikatlar bahsedilen nedenlerden ötürü son derece anlamlıdır. Kurtuluş güçlerinin direniş etrafında kitlelerle bağ kurması daha başlangıçta engellemek için yapılan bu tatbikatlar hakiki mermi, tank, top ve köylerin yıkımıyla sürdürülürken devlet gücü karşısında kitleleri sindirme amacını taşıdığı çok açıktır. Cunta hergün, Kürdistan'daki her insanı ve hatta canlı, cansız her varlığı bir tehlike olarak görmekte, PKK'nin köylere girmiş olması kabusuyla gördüğü ağaçları, mağaraları bombalamaktadır. Resmî adıyla tatbikat denilen olay budur. Direnişin örgütlü bir güce dönüştürülmesini engellemek için, sömürgecilerin sergilediği en son vahşet gösterisidir. Böyle sine bir uygulamayla varlığını sürdürmeye çalışan bir gücün, çok zayıf ve güçsüz olduğu ortadadır. Eğer bir halkın direnci ve bağımsızlık inancı baskı ve zulüm ile yok edilmeye çalışılıyorsa, bundan ortada çok güçlü bir direnç ve inanç olduğu sonucu çıkar. Ve yine eğer doğru bir yöntemle gidilir ve Parti çizgisi hayata eksiksiz geçirilirse örgütlü bir güce dönüştürülen bu direniş ve inancın zafere gideceği kesindir.

LENİNİZMİN KIZIL BAYRAĞI DÜNYA PROLETARYASI VE HALKLARIN ELİNDE DAHA DA YÜKSELİYOR

BÜYÜK EKİM DEVRİMİNİ

65. yıldönümünde

KÜRDİSTAN BAĞIMSIZLIK SAVAŞINI YÜKSELTEREK SELAMLİYORUZ

Dünya emperyalist sisteminde ilk gediği a-
çarak proleter devrimler ve ulusal kurtuluş ha-
reketleri çağını açan Ekim 1917 Bolşevik dev-
riminin 65. yıldönümünü kutlarken, bugün
bu şanlı devrimin üzerinde yükselen devrimler
ve çürüyerek yokoluşa giden emperyalist sis-
temin en çetin hesaplaşma içinde oldukları bir
dönemi yaşıyoruz. Daha Marksizmin doğuşun-
da telaşa kapılarak komünizme saldıran bur-
juvaziye karşı, Marks'ın Komünist Manifesto'ya
girişte yazdığı: «Avrupa'nın üzerinde bir haya-
let doluyor; komünizm hayaleti» sözünde de
belirttiği gibi, bugün tüm dünyayı kaplayan
devrim dalgaları burjuvazi için gerçek bir kâ-
bus halini almış, sosyalist sistemin gelişen gü-
cü karşısında çılgına dönen dünya emperyalizmi
en küçük bir devrimci gelişmenin haya-
liyle dahi korkulu anlar yaşar olmuştur.

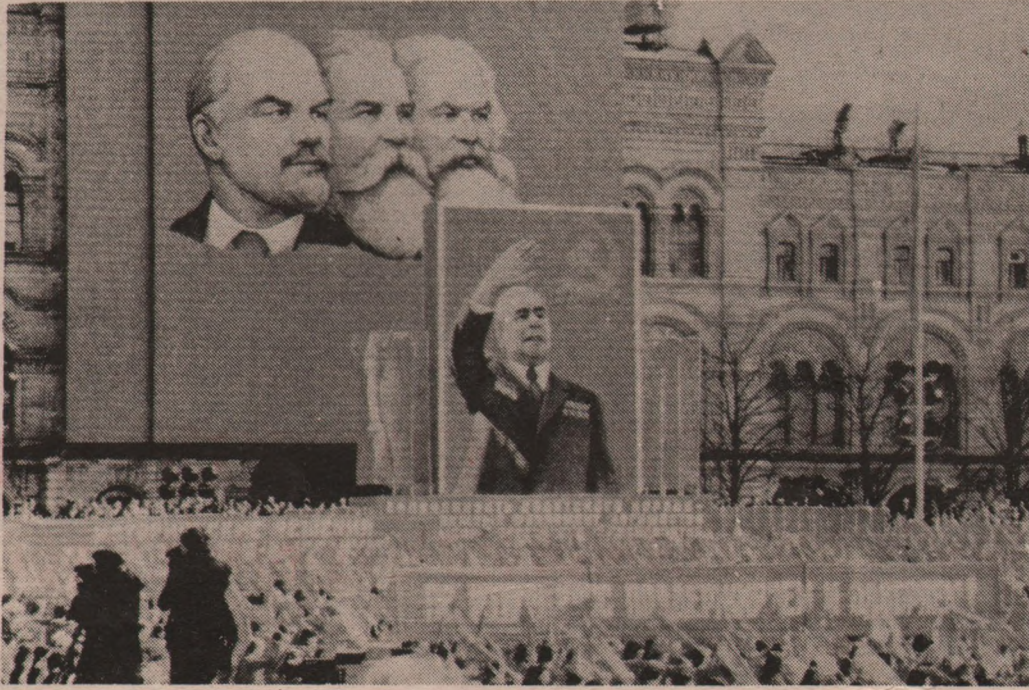
Doğunun despotik yönetimi çarlık Rusya-
sı'na karşı Lenin'in Partisi önderliğinde ger-
çekleştirilen 1917 Ekim Bolşevik ihtilaliyle
pratikte de gerçeklik kazanan Marksizm, pro-
letaryanın elde ettiği bu zaferle tüm dünya
halklarının kurtuluş yolunu gösteren bir klavuz
haline geldi. Çarlığın koyu despotizmi altında
zaferle ulaşan Rus devriminin, ardından gelişen
köle halkların uyanışı ve kazandıkları zaferler
bugün tüm görkemiyle çağımızı süslerken, Ekim
Devriminin anlamı ve önemini bir kez daha ta-
nımlamaya gerek kalmamaktadır. Her türlü
toplumsal ve ulusal gelişmede burjuvazinin ön-
derliğine son vererek, proletaryanın damgasını
çağa vuran Ekim ihtilali, en kısa ifadeyle doğu
diye tanımlanan Asya ve Afrika'nın köle halk-
larına kurtuluş yolunu açarak doğu ile batı ara-
sında ilk defa bir köprü kurmuştur. Kapitalizmin
çürüyene, yokoluşa giden; sosyalizmin ise
gelişen bir sistem olduğu daha sonraki yıllarda
her türlü emperyalist saldırıya rağmen Sovyet-
lerin ayakta kalması ve giderek güçlenmesi ile
daha da gerçeklik kazanmış, Sovyetler tüm
dünya gericiğini saldıranları yoğunlaştırdıkları
bir hedef haline gelmiştir.

Yenilerin dahi mağlup çıktıkları I. Emper-
yalist Paylaşım Savaşından sonra, bir yandan
halkların uyanışı ve başkaldırılarıyla, bir yan-
dan da kapitalist ekonominin bunalımlarıyla
karşı karşıya olan emperyalist sistem, Avrupa-
da işçi sınıfı hareketlerinin gelişmesi ve Sov-
yetlerin yeni dinamik bir güç ve halklara yol
gösteren bir ışık olarak varlığını sürdürmesi
karşısında giderek siyasal gericiliğe daha çok
sarılır duruma gelmiş, şovenizmi ve milliyet-
çiliği körükleyerek emekçi kitleleri komünizm
salgınından «kurtarmaya» çalışmıştır. Sovyet-
lerin önderliğindeki III. Enternasyonalin çalış-
maları, dünyada devrim dalgasının kabarması
emperyalist sistemi derinden sarsan olgular o-
larak beraberinde burjuvazinin faşizmi dayat-
masını da getirmiş ve II. Paylaşım Savaşı a-
rifesinde Almanya, İtalya, İspanya gibi ülke-
lerde faşist diktatörlükler işbaşına getirilmiş-
tir. Dünya burjuvazisinin Sovyetlere ve halkla-
ra karşı bir tehdit olarak saldırıya geçirttikleri
Hitler ve Mussolini faşizminin gem vurulamaz
çılgınlıklarıyla dahi bu gelişim dur-
durulamadığı gibi, halkların mücadeleleri ve
Kızıl Ordu'nun yüksek bilinç ve azmiyle faşizm
yerle bir edilmiş, ve bir dizi halk bizzat bu savaş
içinde kendi burjuvalarına karşı da demokratik
halk diktatörlüklerini kurarak, sosyalizm saf-
larında yerlerini almışlardır. Emperyalizmin,
sosyalizmin kalesi Sovyetleri yoketmek için
gerçekleştirdiği tüm saldırılar, başta Sovyet
proletaryası olmak üzere tüm dünya halkları-
nın çelikten birliği ve direncine çarparak ber-
taraf edilirken, II. Paylaşım Savaşı sonrası ge-
leşmeler Sovyetleri de yalnızlıktan kurtararak
sosyalizmin bir sistem haline gelmesini sağla-
mıştır.

V. İ. LENİN

II. Paylaşım Savaşından güçlerini kaybede-
rek bir kez daha yenik çıkan emperyalist-kapitalist
sistem, bu kez karşısında çığ gibi büyüyen
halk kurtuluş savaşlarını bulmuştur. Ekonomik
olarak büyük bir çöküntü içinde bulunan ve eski
sömürgelerini artık elinde tutamaz hale gelen
çürümüş yapısını ayakta tutmak için bu kez de
"yeni" bir güç olarak ABD emperyalizminin
öncülüğünde yeni-sömürgecilik siyasetini gün-
deme sokmuş, sahte bağımsızlık ve ekonomik
kalkınma adı altında halkları pençesinde tut-
maya çalışmıştır. Ancak ABD'nin jandar-
malığını üstlendiği bu süreç boyunca emper-
yalizm, tüm saldırganlığına rağmen bu gelişimi
durduramadığı gibi, sürekli derinleşen ekono-
mik ve siyasal bunalım içinde varlığını dahi zor
sürdürür noktaya gelmiştir. Çin devrimi ardın-
dan, Küba devrimiyle Latin-Amerika, Vietnam
devrimci savaşı ve zaferle tüm Asya, ve yük-
selen kurtuluş hareketleriyle Afrika günbegün
sosyalizmin geliştiği alanlar olmuştur.

Bütün dünya halkları şanlı Ekim Devrimi'ni coşkuyla kutluyor.

Proletaryanın sosyal kurtuluş ve halkların
özgürlük ve bağımsızlık arzularının ilk çiçeği
olan Sovyet devrimi temelinde sağlanan bu ge-
leşmeler, SSCB'nin güçlenmesinin de temeli
olmuş, ve artık II. Paylaşım Savaşı ardından
sosyalizmi ortadan kaldırma amaçları tümüyle
bir hayal haline gelmiştir. Ancak, varlığı sos-
yalizmin gelişmesinin engellenmesine bağlı o-
lan emperyalizm, tüm bu gelişmeler karşısında
sessiz kalmadığı gibi, yeni politika ve araçlarla
sosyalizmi güçten düşürme ve yoketme ama-
camlarından da hiçbir zaman vazgeçmemiştir. Bir
yandan halkların bağımsızlık talepleri doğrudan
müdahalelere varan ve her biri birer vahşet
tablosu olan saldırılarla boğulmak istenirken,
işçi sınıfı hareketleri içinde bölünmeler yara-
tılmaya ve sosyalist ülkeler içinde varlığını sür-
düren eski toplumun kalıntıları desteklenerek
sosyalizm için yıkılmaya çalışılmıştır.

Sovyetler Birliği, her türlü emperyalist sal-
dırdı ve kuşatmaya rağmen sosyalist ekonomiyi
inşa eder ve geliştirirken, sosyalizmin dünya
ölçüsünde gelişen bir güç olarak sorunları da
büyümüş, emperyalist saldırı ve politikaların
da etkisiyle birçok sorun ortaya çıkmaya baş-
lamıştır. Çok çeşitli ekonomik ve sosyal yapı-
lara sahip olan dünya halklarının sosyalizm
mücadeleleri, kendi içinde değişik özellikler
gösterdiğinden birçok sorunu beraberinde ge-
tirir de, bu durum sosyalizmi güçlendiren ön-
emli bir etken olmuştur. Ancak, II. Paylaşım
Savaşı ardından dünya sosyalist güçlerinin güc-
lenmesi ve sosyalizmin daha da yaygınlaş-
ması gibi olumlu gelişmelere karşın 1950'ler
sonrasında özellikle Sovyet-Çin çelişkisi biçiminde
başlayan ve giderek sosyalist kampta
derin bir ayrılığı doğuran gelişmeler sosyalizm
güçleri açısından önemli bir hata ve derin bir
yara olmuştur. Bu durum yansımaları dünya
proletaryaya hareketi ve ulusal kurtuluş müca-
delelerinde de göstermiş, ve hatta aynı ülkenin
devrimci güçleri dahi böyle bir bölünme sonucu
karşı karşıya gelebilmişlerdir. Başta ekonomik
ve sosyal durum olmak üzere çok yönlü neden-
lerden de kaynaklansa, bu durumun dünya dev-
rimci hareketinin gelişimini olumsuz yönde et-
kilediği ve hatta belli bir kesimin giderek sos-
yalizmin anavatanına saldırı biçiminde somut-

laşan sosyalizmden uzaklaşma konumuna düş-
tükleri açıktır. Artık kesin bir saflaşmanın ya-
şandığı, devrim ve karşı-devrim güçlerinin en
kesin biçimde yerlerini almaları gereken bir
dönemi yaşadığımız günümüzde, gerek sosya-
list ülkeler ve gerekse dünya devrim güçleri bir
bütün olarak emperyalizme karşı dikilme gö-
reviyle karşı karşıya bulunurken, "sosyalizm"
güçleri arasındaki çelişki ve bölünmeler daha
da önem kazanmakta ve yüklü bulunduğu an-
lam netleşmektedir. Bugün yaşanan gerçekler
ve sosyalizm adına sosyalizm güçlerine yönelik
saldırıların, bu konumda bulunan güçleri ne-
reye kadar götürdüğü açık seçik ortadadır.

II. Paylaşım Savaşından büyük bir yıkımla
çıkan emperyalist-kapitalist sistem, tüm çaba-
larına rağmen dünya ölçüsündeki gücünü koru-
yamamış, birbiri ardına kopan halklarıyla artık
geçici de olsa kurtulma olanağının bulun-
madığı derin bir bunalım içine girmiştir. Geç-
miş olduğu gibi geçici refah dönemlerine
girme durumu kalmayan emperyalizm, bugün
yaşadığı bunalımın etkilerini tüm dünyaya yay-
maya çalışmakta, çöküşe giden bir sistem ola-
rak, dünya halklarını da korkuncu bir yıkıma
sürüklemek istemektedir. Emperyalizmin III.
bunalım dönemi olarak adlandırılan bu buna-
lım, ekonomiden siyasete, kültürden ahlâka ka-
dar her alanda kendini duyurmakta, emperyaliz-
me metropollerden başlayarak, yeni-sömürge-
lere dek uzanmakta ve bu alanlarda çok kızgın
bir çatışmaya dönüşmektedir. Bütün 1960-70'li
yıllar süresince giderek derinleşen bunalım
80'lere vardığımızda doruk noktasına ulaş-
arak tüm dünyayı savaş tehdidiyle yüzyüze bı-
rakmış, emperyalist sistem görünüşte de olsa
kendi içinde sağladığı birliği ekonomik ve si-
yasal alanda olduğu gibi askeri alanda da ko-
ruyamaz hale gelmiştir. ABD-AET, ABD-Japonya
ve AET-Japonya arasındaki pazar çatışması
alabildiğine yoğunlaşmış ve bu durum dünya-
daki gelişmeleri yakından etkileyen değişik poli-
tik yaklaşımları da beraberinde getirmiştir.
ABD'nin yeni-sömürgelerde gelişen halk mu-
halefetleri ve devrimci gelişmelere karşı faşist
diktatörlükleri işbaşına getirme ve bunları so-
nuna kadar destekleme politikasına karşılık,
AET ülkelerinin sözde "demokrasi" yanlısı tu-
tumlarının çatışması, doğrudan bu çıkar çeliş-
kilerinin ürünü olarak önümüzde durmaktadır.
Emperyalist sistemin yaşıttılmasını amaçlayan
ve bunun en iyi nasıl sağlanacağı yolundaki
çelişkiler de olsa ortaya çıkan bu durum, em-
peryalizmin içinde bulunduğu krizi ve telaşı en
açık biçimde göstermektedir.

Ancak açıktır ki sistemin temsilcisi olarak
ABD'nin politikaları, emperyalizmin içinde bu-
lunduğu durumun ve sosyalizm güçleri karşı-
sında gerçek amaçların en açık ifadesidir. Çö-
küşe giden bir sistemin içinde bulunduğu an-
lamsızlığın bir tanımı olarak ABD politikası, ö-
zünde diğer kapitalist-emperyalist devletlerce
de onaylanmakta, her alanda birer enkaz yığını
haline gelen bu ülkelerde görünüşte farklı bi-
çimlerde de olsa, aynı politikanın etkilerine
yaşıttılmaktadır. En son örneğini İsrail'in Lübnan
ve Filistin güçlerine yönelttiği saldırılarında
gördüğümüz bu durum, sosyalizm güçlerine
karşı emperyalist sistemin kendi içinde derin-
leşen çok çeşitli çelişkilere rağmen, sosyaliz-
min gelişmesi tehlikesi karşısında en sıkı bir-
likleri oluşturmakta, sosyalist sistem ve dünya
halklarına karşı yoğun bir saldırı politikası gü-
tmektedir. Lübnan'da yaşandığı gibi bir yandan
kuklaları vasıtasıyla ve hatta doğrudan saldırı-
larla, ve işbaşına getirdiği faşist dik-
tatörlüklerle bu gelişimi durdurmaya çalışmakta,
bir yandan Polonya örneğinde olduğu gibi

Devamı 18. Sayfada

Impressum

V.i.S.d.P.: M.Aral
Grolmannstr. 20
1 Berlin 12

Yazışma Adresi:

Serxwebün
Verlag u. Handels-G.m.b.H.
Postfach 10 16 83 5 Köln 1

Deutsche Bank Köln Konto Nr: 12 82 805(BLZ: 370 700 60)
Postcheck-Amt Köln Konto Nr: 2690 16-507(BLZ: 370 100 50)

Hollanda	2.50 hfl
Fransa	5.00 ff
Belçika	35.00 bfr
İsviçre	2.00 sfr
Avusturya	15.00 s
Danimarka	6.50 dkr
İsveç	5.00 skr
Norveç	5.00 nkr
Yunanistan	50.00 Dr
İngiltere	0.50 £